

الحمد لله المنة

کتاب فیض امتاب من تبلیغات محمد اراشکوه بادشاه نقی الله شاه جعل العجبت
موسوم

که در تبریز نولد و وفات حضرت رسالت پناه صلعم و اصحاب کرام و اولیای بی
حسب فرمایش شاه محمد حسن صاحب متوطن قصبه لهر پور کبیری ملک شاه اوده کتبا
و وساطت مولوی محمد نادر علی صاحب وکیل عدالت یوانی صدر اگره

بایتهام مستبریل صاحب بمطبع مدرس اگره ۱۸۵۳ء
طبع

کتاب سنیہ الاولیا

بیان نسب اہل بیت و تاریخ ولادت با سعادت وابت ای نزول وحی و
سیراج و ہجرت از مکہ منظمہ و وصول بمدینہ و وفات حضرت رشت

۲۹	حضرت امام علی موسی رضا رضی	۱۰	پناہ صلی اللہ علیہ وسلم
۳۲	حضرت امام محمد تقی رضی اللہ	۱۱	حضرت امیر المومنین ابوبکر صدیق
۳۳	حضرت امام علی تقی رضی اللہ	۱۲	حضرت امیر المومنین عمر فاروق رضی
۳۴	حضرت امام حسن عسکری رضی	۱۳	حضرت امیر المومنین عثمان رضی
۳۵	حضرت امام محمد رضی اور نہ	۱۴	حضرت امیر المومنین علی کرم اللہ وجہہ
۳۶	حضرت امام سلمان فارسی رضی	۱۵	حضرت امیر المومنین حسن رضی اللہ
ایشا	حضرت اولین قرنی رضی	۱۶	حضرت امیر المومنین حسین رضی اللہ
۳۹	حضرت حسن بصری رضی	۱۷	حضرت امیر المومنین امام زین العابدین
	حضرت قاسم بن محمد بن ابوبکر	۱۸	حضرت امام محمد باقر رضی اللہ عنہ
ایشا	صدیق رضی اللہ عنہ	۱۹	حضرت جعفر صادق رضی اللہ عنہ
۴۰	حضرت امام اعظم ابو حنیفہ کوفی	۲۰	حضرت امام موسی کاظم رضی اللہ

حضرت امام مالک قدس سره

حضرت امام شافعی قدس سره ایضاً

حضرت امام احمد حنبل قدس سره ۲۳

حضرت امام ابو یوسف قدس سره ۲۵

حضرت امام محمد شیبانی قدس سره ایضاً

شیخ سیف الدین

۹۷ شیخ شرف الدین عسی رحمة الله

ایضاً شیخ شمس الدین عبد العزیز

شیخ سراج الدین عبد الجبار ۲۲

سلسله علیہ قادریہ

۹۲ شیخ تاج الدین عبد الرزاق رح

۲۷ حضرت شیخ سرور کرخی قدس سره

ایضاً شیخ ابو اسحق ابراهیم رحمة الله

۲۸ حضرت شیخ سری بن العفلس

۹۵ شیخ ابو الفضل محمد قدس سره

۲۹ حضرت شیخ جنید بغدادی

ایضاً شیخ عبد الرحمن عبد الله رح

۵۲ حضرت شیخ ابوبکر شیبانی قدس سره

۹۷ شیخ ابو ذکریا محیی رحمة الله

حضرت شیخ عبد الواحد قمی قدس سره

ایضاً شیخ ابو نصر موسی قدس سره

۵۸ حضرت شیخ ابو الفرج طبرسی قدس سره

۹۸ شیخ علی بن ہبئی قدس سره

ایضاً شیخ ابو الحسن نیکاری قدس سره

۱۰۰ شیخ ابو عمر و صرغی قدس سره

ایضاً حضرت شیخ ابو سعید مبارک

۱۰۲ شیخ ابو سعید قیسوی قدس سره

۶۰ شیخ حماد دیاس قدس سره

۱۳۷	حضرت سلطان ابراهیم اول رح	۱۳۳	خواجہ محمد پارس رح
۱۵۰	خواجہ خدیقہ رعشی رح	۱۳۲	خواجہ ابو نصر پارسی رح
ایضاً	خواجہ سپرہ بصری رح	ایضاً	خواجہ علاء الدین عطار رح
ایضاً	خواجہ سلو و یوزے رح	۱۳۵	مولانا یعقوب چرخی رح
۱۵۱	خواجہ ابوالحسن شامی رح	۱۳۶	حضرت خواجہ عبدالباقی رح
ایضاً	خواجہ احمد چشتی رح	۱۳۷	مولانا نظام الدین خاموش رح
۱۵۲	خواجہ محمد چشتی رح	۱۳۸	مولانا سعد الدین کاشغری رح
۱۵۳	خواجہ حسین بن محمد سبحان رح	۱۳۹	حضرت مولانا عبد الرحمن سجادی رح
۱۵۴	خواجہ سید محمد چشتی رح	۱۴۰	مولانا عبد الغفور لاری رح
۱۵۵	خواجہ احمد بن سید محمد چشتی رح	۱۴۱	خواجہ عبد الشہید رح
ایضاً	شاہ سبحان رح	۱۴۲	خواجہ باقی رحمہ اللہ
۱۵۶	خواجہ حاجی شریف زندانی رح	۱۴۳	نام خواجہ و صالح خواجہ سید
ایضاً	حضرت شیخ عثمان اردلی رح	ایضاً	
۱۵۸	حضرت خواجہ حسین الدین رح	سلسلہ شریفہ چشتیہ	
۱۶۰	شیخ حمید الدین الصوفی امجد اکبر رح	۱۳۵	خواجہ عبد الواحد زید قدس سرہ
۱۵۹	شیخ عثمان مارونی رح	۱۳۶	حضرت فیصل بن عیاض رح
۱۶۱	حضرت خواجہ قطب الدین اوشکی رح		

۱۵۰	شیخ سیف الدین ماخرزی رح	۱۴۲	شیخ فرید گنجشکر قدس سره
ایضا	شیخ نجم الدین رازی رح	۱۴۵	شیخ نظام الدین اولیا رح
۱۵۱	شیخ رضی الدین علی رح	۱۴۶	میر خسرو دهلوی قدس سره
۱۵۲	شیخ جمال الدین احمد خرقانی	۱۴۱	شیخ نصیر الدین جبراع دہلی رح
ایضا	شیخ نور الدین عبد الرحمن انصاری رح	۱۴۳	شیخ برهان الدین غریب رح
ایضا	شیخ زکریا الدین علاء الدین سلطان	ایضا	شیخ عبد القدوس کنکو رح
۱۵۳	شیخ نجم الدین محمد بن محمد ملا وکاسی	۱۴۴	شیخ جلال تہا نیسری قدس سره
ایضا	شیخ محمود مزوفانی رحمہ اللہ	سلسلہ کبرویہ رتھما	
۱۵۴	میر سید علی ہدائے رح	۱۴۱	شیخ ابوبکر بن عبد اللہ شاج رح
ایضا	شیخ بیاد الدین ولد رح	۱۴۵	شیخ احمد غزالی رحمہ اللہ نقا
۱۵۵	مولانا جلال الدین اودھ رح	ایضا	شیخ ابوالنجیب ہروردی رح
۱۵۶	سلطان ولد قدس سره	۱۴۷	شیخ عمار یاسر رحمہ اللہ نقا
۱۵۷	حسام الدین صلی رح	ایضا	حضرت شیخ نجم الدین کبری رح
سلسلہ مہروردیہ		۱۴۹	شیخ محمد الدین بعداوی رح
۱۵۸	مشاد دینوری رحمہ اللہ	ایضا	شیخ سعد الدین جموی رح

۱۸۸	شیخ احمد الخو دینوری رح	۲۰۰	حضرت محمود جلیانی رح
۱۸۹	رویم قدس الہ سرہ	۲۰۱	برمان الدین قطب عالم رح
۱۹۰	شیخ ابو عبد اللہ بن حنیف رح	۲۰۲	حضرت سراج الدین محمد شاہ
۱۹۱	شیخ ابوالعباس نہادندی		عالم رحمہ اللہ تعالیٰ
۱۹۲	شیخ اخئی قرخ رنجانی رح	متفرق	
۱۹۳	شیخ وجیہ الدین رح	۲۰۵	مالک دینار رح
۱۹۴	حضرت شیخ شہاب الدین سہروردی	۲۰۶	شیخ حبیب رانی قدس سرہ
۱۹۵	شیخ حمید الدین ناگوری رح	۲۰۷	سقیان ثوری قدس سرہ
۱۹۶	شیخ نجیب الدین علی بن برغش	۲۰۸	داؤد بن نضر طائی رح
۱۹۷	شیخ عبد الرحمن بن علی بن برغش	۲۰۹	عقبہ بن غلام رح
۱۹۸	شیخ عباد الدین ذکر یا ملتانہ رح	۲۱۰	امام عبد اللہ مبارک رح
۱۹۹	شیخ نور الدین وافی رح	۲۱۱	محمد بن صبیح المشہور بن سہبک
۲۰۰	ابیر حسینی سادات رح		حضرت شفیق بن ابراہیم الخلیفی
۲۰۱	شیخ صدر الدین محمد قدس سرہ	۲۱۲	یوسف اسباط روح ابو

	حضرت شیخ بشر بن بریه ر ح	البضا
۲۲۵	ابو حفص عداد قدس سره	البضا
۲۲۶	شیخ علی بن موصلا ر ح	۲۱۳
۲۲۷	احمد بن وئب ر ح	۲۱۴
ایضا	شاه شجاع کرکنا ر ح	۲۱۵
ایضا	حمدان قصار ر ح	۲۱۶
۲۲۸	فتح بن شجرف قدس سره	ایضا
۲۲۹	شیخ ابو عبد الله مختار ر ح	
ایضا	ابو عبد الله مغزبه ر ح	۲۱۷
ایضا	ابو عبد الله عاقان الصوفی ر ح	ایضا
۲۳۰	سهیل بن عبد الله شتری ر ح	۲۲۰
۲۳۱	ابو سعید خزاز ر ح	۲۳۱
۲۳۲	عباس بن حمزه نیشابوری ر ح	ایضا
ایضا	ابو حمزه بعند اوسی ر ح	ایضا
۲۳۳	ابو حمزه خراسانی ر ح	۲۲۲
۲۳۴	شیخ ابو بکر دقاق ر ح	۲۳۳
	حضرت شیخ بشر بن بریه ر ح	
	ابو سلیمان دارانی ر ح	
	فتح بن علی موصلا ر ح	
	بشر حافی قدس سره	
	احمد بن ابی الجاری ر ح	
	حاتم بن عثمان اصم ر ح	
	شیخ احمد حصرویه ر ح	
	شیخ ابو العباس حمزه بن	
	حارث بن اسد محاسبی ر ح	
	حضرت شیخ ذوالنون مصری ر ح	
	حضرت ابو تراب نخشی ر ح	
	ابو ابراهیم بن عیسی ر ح	
	زکریا بن یحیی البردی ر ح	
	ابو عبد الله السجری ر ح	
	محمد علی بن حکیم الرمذی ر ح	
	یحیی بن سعاده رومی ر ح	

۲۵۲	حضرت شیخ ابوبکر بن طاہر دکنی	شیخ جعفر بن محمد بن نصیر الخلدی ایضا
۲۵۳	حضرت عبدالہ سائل قدس سرہ	شیخ ابوالحسن الصفی القوشچی ۲۶۱
ایضاً	حضرت شیخ ابراہیم بن شیبان الکرمی	شیخ عبد الملک بن علی بن عبد اللہ ۲۶۱
ایضاً	حضرت شیخ ابوعلی شتوی قدس سرہ	شیخ بشار بن حسین بن محمد بن علی ایضا
۲۵۵	شیخ ابوسعید اوابی قدس سرہ	شیخ علی بن بشار بن حسین الصفی ایضا
ایضاً	شیخ جعفر الخمدار ۲۶	شیخ ابوبکر الداقی ۲۶۲
ایضاً	شیخ ابراہیم بن احمد مولد مصر	شیخ ابوالحسن بن سالم بصری ۲۶۳
ایضاً	شیخ ابوالقاسم الحکیم السمرقندی	شیخ ابوبکر مغنیہ ۲۶
۲۵۶	شیخ ابوالقاسم بن عیسیٰ البغدادی	شیخ اسمعیل بن شاپوری ۲۶
ایضاً	حضرت شیخ ۲۶	شیخ ابو عمر بن یحییٰ ۲۶
ایضاً	شیخ ابوالعباس سیاری	شیخ عبدالہ معنی ۲۶
۲۵۷	شیخ ابوالخیر تینانی الاقطع	شیخ ابوبکر قطبی ۲۶
ایضاً	شیخ ابوبکر مصری قدس سرہ	شیخ ابوالاحمد ۲۶
۲۵۸	شیخ الونزہم شیرازی ۲۶	شیخ ابو عبدالہ رودباری ایضا
۲۵۹	شیخ ابو عمر وزجاجی ۲۶	شیخ ابوسبیل صلحوی ۲۶۵

۲۶۰	شیخ ابراهیم بن ثابت ۱	۲۶۰	شیخ ابوبکر السوسی ۱
۲۶۱	شیخ ابوبکر نساز ۱	۲۶۱	شیخ ابوالقاسم دینور ۱
۲۶۲	شیخ ابوالحسین حصری ۱	۲۶۲	خواجہ نجیبی بن عمار النیبانی ۱
۲۶۳	شیخ ابوالقاسم نصرآبادی ۱	۲۶۳	شیخ عثمان بن ابومر بقلانہ ۱
۲۶۴	شیخ ابوبکر طوسی ۱	۲۶۴	شیخ ابوعلی دقاق ۱
۲۶۵	شیخ عبدالواحد بن علی السیاری ۱	۲۶۵	شیخ ابوعبدالرحمن سلحی ۱
۲۶۶	شیخ عبدالہ برقی ۱	۲۶۶	شیخ ابوسعید مالینی ۱
۲۶۷	شیخ ابونصر سراج ۱	۲۶۷	شیخ ابوالحسین جہضم ہمدانی ۱
۲۶۸	شیخ ابوالقاسم مازی ۱	۲۶۸	شیخ عبدالہ طاقی ۱
۲۶۹	شیخ ابوالقاسم القوی ۱	۲۶۹	شیخ عبدالہ داستانی ۱
۲۷۰	شیخ ابوبکر کلابادی ۱	۲۷۰	شیخ ابومنصور صفیہا ۱
۲۷۱	شیخ ابوالخیر حبشی ۱	۲۷۱	شیخ سالار مسعود غازی ۱
۲۷۲	شیخ احمد بن ابراہیم اہسوی ۱	۲۷۲	شیخ ابوعلی سباہی ۱
۲۷۳	شیخ ابوالحسین بن سمعون ۱	۲۷۳	شیخ ابواسحق بن شہدیار کازرونی ۱
۲۷۴	شیخ ابوطالب مکی ۱	۲۷۴	شیخ ابومنصور بن محمد الانصاری ۱

۲۹۱	شیخ ابوالعباس بن عیاض	۲۸۷	شیخ البوسیدین ابوالخیر ۱
	شیخ عبدالسلام عبدالرحمن الی البرکات	۲۸۰	شیخ عمرو ۱
ایضا	نعمانی الاشعری احمد	ایضا	شیخ ابوعبدالله ماکور ۱
۲۹۲	شیخ ابوالیمان بن محفوظ القزازی	ایضا	شیخ ابوالحسن اوزس
ایضا	شیخ عبدالعزیز بن شیبان السجستانی	۲۸۱	شیخ پیرعلی بجزیری ۱
ایضا	حضرت تاج العارفين ابوالوفاء	۲۸۲	شیخ ابوالقاسم قشیری
۲۹۳	شیخ مدنی بن مسافر الشافعی	۲۸۳	شیخ الاسلام خواجه عبدالقادر
۲۹۴	شیخ ماجد کردی رحمداد	۲۸۵	شیخ ابوالحسن بخاری
۲۹۵	شیخ سعید احمد بن ابوالحسن ریغانی	ایضا	شیخ ابوالفضل البردوسی الحاکمی بزاز
۲۹۶	شیخ حیوة بن قیس الخوالی	۲۸۶	حضرت امام محمد بن محمد الخزاز
۳۰۰	شیخ شهاب الدین سهروردی سمرقانی	ایضا	شیخ ابوالعباس خزی
ایضا	شیخ جاگیر قدس سره	۲۸۷	حکیم سنائی غزنوی ۱
۳۰۱	شیخ عبدالرحیم معشر بلخ	ایضا	شیخ ابوعبدالله جرعی
ایضا	شیخ ابوعلی بن مسلم ۱	۲۸۸	عین القضاة بدائنی
۳۰۲	شیخ نظام گنجوی ۱	ایضا	شیخ الاسلام شیخ احمد جام ۱

۳۰۲	حضرت عبدالقوشی البهائی	۳۰۲	حضرت عبدالعزیز بیگانی
۳۰۳	حضرت شیخ	۳۰۳	شیخ لبس الموطب السودی
ایضا	شیخ روزبهان بعلی	ایضا	شیخ عقیف الدین تمسک
۳۰۴	شیخ ابواسمعی اعوب	۳۰۴	شیخ سعدی شیرازی
ایضا	شیخ ابوالحسن کردویه	ایضا	شیخ حسن بلخاری
۳۰۵	شیخ ابن صباع	ایضا	شیخ ابو محمد مرعانی
ایضا	شیخ یونس بن یوسف ریشانی	۳۰۶	حضرت ابن مطرف ادمسی
۳۰۶	شیخ طالب ادریس یعقوبی	ایضا	شیخ شمس الدین
ایضا	شیخ وزید الدین عطاردی	۳۰۷	شیخ عماد الدین
۳۰۷	شیخ ابن خازن المهری	ایضا	شیخ سلمان ترکمان
ایضا	شیخ ادهد الدین الکرمانی	۳۰۸	شیخ نجم الدین
۳۰۸	مولانا شمس الدین تبریزی	ایضا	شیخ ادهدی صغهبانی
۳۰۹	شیخ ابو هیثم جیل بسنی	۳۰۹	مولانا محمود زاهد مرغانی
ایضا	شیخ ابوالحسن شادانی	۳۱۰	مولانا زاهد مرغانی
۳۱۰	شیخ علی الحیار	۳۱۰	خواجہ حافظ شیرازی

۲۳۱	شیخ نظام اینستی ۱۱	۲۱۵	مولانا طہیر الدین ضلوی ۱۱
ایضا	شیخ دادو حسینی وال ۱۱	ایضا	شیخ کمال مجتہدی ۱۱
۲۳۲	شیخ نظام نادر لونی ۱۱	۲۱۹	مولانا محمد شیرین ۱۱
۲۳۳	شیخ وجیبہ الدین گجراتی ۱۱	ایضا	شاہ فاسم النوار ۱۱
۲۳۴	شیخ علاؤ الدین ادوی ۱۱	۲۲۰	شیخ زین الدین جوانی ۱۱
ایضا	شیخ محمد بن فضل اند ۱۱	۳۱۱	حضرت سید بدیع الدین ۱۱
۲۳۶	شاہ ابو المعالی ۱۱	۲۲۲	مولانا جلال الدین پیرانی
۲۳۷	خواجہ عبد المحسن جامی ۱۱	۲۲۳	خواجہ شمس الدین محمد الکوہی ۱۱
۲۳۹	حضرت احمد کلابی السہبندی ۱۱	ایضا	مولانا شمس الدین محمد رومی ۱۱
۲۴۱	شاہ بلاول قدس سرہ ۱۱	۲۲۷	شیخ صوفی عسلی ۱۱
ذکر نساء العارفات رضی		ایضا	ایر سید علی قوام ۱۱
ازواج مطہرات		۲۲۸	مخدومی شیخ حسین خواجہ ۱۱
۲۴۳	حضرت خدیجہ کبریٰ رضی اللہ عنہا	ایضا	شیخ علی ستفی ۱۱
۲۴۴	حضرت عایشہ صدیقہ رضی اللہ عنہا	۲۲۹	شیخ ادہم جوہوری ۱۱
۲۴۶	حضرت زینب رضی اللہ عنہا	۲۳۰	شیخ سلیم فتحپوری ۱۱

۲۵۷	حضرت غیره العابدہ ۲۱	۲۴۷	حضرت زینب بنت جحش ۲۱
ایضاً	حضرت ابو بصری ۲۱	ایضاً	حضرت لودہ رضا
۲۵۹	حضرت نفہ ۲۱	۲۴۸	حضرت صفیہ رضا
۲۶۰	حضرت فاطمہ بنشاپورہ ۲۱	۲۴۹	حضرت ام حبیبہ رضا
ایضاً	حضرت تحفہ ۲۱	۲۵۰	حضرت حفصہ رضا
۲۶۲	حضرت ام عیسیٰ ۲۱	ایضاً	حضرت حمزہ رضا
۲۶۷	حضرت ام محمد ۲۱	ایضاً	حضرت سیمونہ رضا
ایضاً	حضرت امہ الامجد ۲۱	۲۵۱	حضرت ام سلمہ رضا
ایضاً	حضرت امہ الاسلام ۲۱	ذکر نبات طاہرات حضرت	
۲۶۸	حضرت سیمونہ و اعطاج ۲۱	۲۵۱	حضرت فاطمہ زہرا رضا
ایضاً	حضرت خدیجہ و اعطاج ۲۱	۲۵۲	حضرت زینب رضا
۲۶۹	حضرت ام محمد ۲۱	۲۵۳	حضرت رقیہ رضا
ایضاً	حضرت کریمہ زینبہ ۲۱	ایضاً	حضرت ام کلثوم رضا
ایضاً	حضرت فاطمہ و اعطاج ۲۱	ذکر نساء العارفات	
۲۷۰	حضرت فاطمہ ۲۱	ایضاً	حضرت زایدہ ۲۱
۲۷۱	لی بی جمال خاتون ۲۱	۲۵۵	حضرت شوکانہ ۲۱
۲۷۲	خاصہ کتاب		

الحمد لله المنة

که کتاب فیض انساب من البیفات محمد داراشکوه بادشاه نقی الشراہ و جعل الخیر

موسوم

که مشتمل بر تذکره تولد و وفات حضرت رسالت پناه صلعم و اصحاب کرام و اولیای عظام
حسب فرمایش شاه محمد حسن صاحب متوطن قصبه لهر پور کبیری ملک شاه اوده کلک
و وساطت مولوی محمد نادر علی صاحب وکیل عدالت دیوانی صدر اگره

باہتمام مستبریل صاحب بمطبع مدرسه اگره ۱۹۵۳ء مطبعہ طبع شد

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على محمد سيد المرسلين وعلى آله وصحبه
اجمعين الطيبين الطاهرين اما بعد اكره احوال و معجزات حضرت سيد امام
و سناقت اصحاب و دوازده امام و مقامات اوليای عظام اظهر الشمس
است و سقدين و سناخرين در اكثر كتب معتبره عربی و فارسی مشتمل گشته
انديکين چون بعضی خصوصيات آن در كتب متفرقه مندرج است و بعد از
تجسس و تفحص بسیار یافته و دانسته میشود و عالی از شکالی نبود فبا این
فقير حقير محمد داراشکوه حقیقت دري خواست که اسامی و
تاریخ تولد و وفات و محل قبور حضرت سه در کائیات بهترین موجود است

صلی الله علیه و سلم چهار یار بزرگوار که چهار رکن در کین دین تویم و چهار حج
 حسن حصین ملت مستقیم اند و دوستی دشمنی ایشان دوستی دشمنی خدا و رسول
 است بیا زده امام دیگر که نزدیک ثمره شجره اصطفا و تره با صره اجتناب و او از آن
 علم حضرت سید الامینا اند و ایامه اربعه که چهار دیوار خانه اسلام و معتقدان
 فرزند امام و بعضی اولولایای کرام که حدیث صحیح نبوی در باب ایشان
 وارد است علمای اسمی کامبیا ی بنی اسرائیل و اینجا مراد علما اولیای است
 که مسلم ظاهری و باطنی آن سرور صلعم بایشان رسیده و احوال ایشان
 آنچه کتب معتبره بنظر در آمده بود بیرون آورده سلسله سلسله تسلیمی نماید
 و جماعتی که تریب سلسله ایشان معلوم شد ذکر آنها را در فضل علیجده
 سندرج سازد تا طالب آن باسانی بر سطلب خویش فایز گردد و دینش
 چون این فقیر کمال اصلاص و بندگی باینظایفه علیه بوده روز و شب
 جز ذکر ایشان فکری نداشت و خود را از شتاق و معتقدان ایشان
 میدانست و از نیجه تجسم بر شمه از احوال سعادت اشمال ایشان مشغول
 شد زیرا که اگر کسی را وصل دوست میسر نباشد خاطر را بخت و جوهر
 و گفتگوی او خوش میدارد و سید امام علیه الصلوٰة و السلام فرموده اند

اگر کسی مانده نهد که بران مناسیده رحمت بارد تواند بود که اور از ان مانده
 بیفانده نکرده اند و نیزه است و صلعم فرمودند من احب قومًا فهم منتهم
 یعنی کسیکه دوست میدارد جماعه بس او از آنهاست و الحمد لله و الله
 که توفیق جمع ساختن این کتاب یافت و موسوم بسفینه الاولیا گردید
 تمهید بدانکه مخلوقات الهی بعد از انبیا علیهم السلام اولیا اند پس از
 ارواحهم که ایشان بموجب آیه کریمه حکیم و مجنون عاشقان و معشوقان
 خدای و محبان و محبوبان اویند و ایتلافه علیه هیت بودند و هستند
 و خواهند بود و دنیا از برکت وجود مبارک ایشان تایم و مستقیم
 بس خواجه حضرت زین العابدین در کشف المحجوب نوشته اند که فرمودند
 هرگز زمین را بی حجت ندارد و هرگز این است را بی ولی ندارد و سندان
 رسول صلعم آورده اند که پیغمبر فرموده اند هرگز همت من خالی نباشد
 از طایفه که بر خیز باشند و همه چهل تن از امت من بر خوی ابراهیم علیه
 السلام باشند پس بعد از انبیا هیچکس نزدیکتر از ایشان نیست بخدا
 عزوجل و هیچکس بزرگتر از ایشان نیست و هیچکس محرم تر از ایشان نیست
 و هیچکس گرمتر از ایشان نیست و هیچکس عالی همت تر از ایشان نیست

و بچکس بی نیازتر از ایشان نیست و بچکس فاضلتر و کاملتر از ایشان نیست
 و بچکس عالمتر و عالمتر از ایشان نیست و بچکس حلیمتر و خلیقتر از ایشان نیست
 و بچکس شجاع تر و سخی تر از ایشان نیست چنانچه ارشیخ ابو عبد الله علیه
 رحمه الله پرسیدند که اولیای اله را چه خبر شناسند در میان خلق گفتند
 بلطافت زبان و حسن خلق و تازہ روی و سنجای نفس و قلت اعراض
 و پذیرفتن عذر و شفقت تام بر همه خلق پس دوستی ایشان دوستی خداست
 و نزدیکی ایشان نزدیکی او و بستن ایشان بستن او است پوستن با ایشان
 پوستن با دوست و ادب ایشان ادب او است چنانچه شیخ اسلام
 حضرت خواجہ عبد الله انصاری قدس الله سره فرموده اند الهی
 این صیفت که دوستان خود را کردی هر که ایشان را جست ترا یافت
 و تا ترا ندید ایشان را شناخت و شیخ ابو الخیر حبشی رحمه الله گفت اند
 جو انمرد باید که تا جو انمرد بیند هر که جو انمرد را دیدند او را دیده که حق را دیده
 و طریقه اینطائفه شریفه بر یک نهج نیست هر یکی را مشربلی است جد بعضی
 پنهانند و بعضی آشکار بعضی بامر الهی کرامات ظاہر کنند و برین تقدیر
 ظاہر ساختن کرامات لازم باشد و گرنه مطلب ایشان عالی تر از کرامات

ایمان است و بعضی از جهت عجب نفس خود اظهار کرامات نمکنند و در
 اختفای آن که شدند و بعضی مامور نیستند با معنی هر چه از ایشان صادر شود بآن
 ایزد است نمکنند تا مامور نشوند و نگویند تا گویند نخورند تا نخورند و پوشند
 تا بپوشانند و طریقه بعضی ترک و تجرید کمال است چنانچه گفته اند بیت
 شرط اول در طریق عاشقی دانی که چیست به ترک کردن هر دو عالم را

دشمنت بازدن به و بموجب آیه کریمه قل لئن لم فی خوفهم لیجمعون
 عمل میکنند و سگوند تا ترک بکمال نیت خاطر فارغ از طلال نیست و بعضی
 با سبب ظاهری دنیای پر دازند و طریقه ایشان خلوت در انجمن است
 و گویند **بیت** چیست دنیا از خدا غافل شدن بی نی لباسی

نقره و نشه زدن و بموجب آیه کریمه رجال لا تمیم تجاره ولا بیعین

ذکر الله و اقام الصلوة عمل نمایند پس اعراض در غار ایشان بر ظاهر
 کار و گفتار بر سر این گروه و الا شکوه نباید کرد و شیخ استقامت فرمود
 سوال سایل از انکار است برین کار آنکس که ازین کار بوی دزدان و دزدان
 چه کار انکار کن که آن کار شوم است هر که انکار کند ازین کار خودم است
 نه نمی مشغول اند ازین کار و قومی برین کار با انکار و قومی خود در سر این کار

آنکه بدین کار با کرامت نبرد و است و آنکه بر سر این کار است غرق نور و حشر
 باشد و دیویری نرسد و نبرد بر که بردوستی از دوستان حق انکار کند کند
 عفویت او است که او داخل دوستان خود نگردد و نبرد زیرا که حق تعالی
 فرموده است اولیای تحت قبای لا بعرفهم غیرنی اولیا من ینباید
 که نمی شناسند ایشانرا غیر از من مگر بتائید من پس در کس بنظر حقارت
 نباید نگریست که دوستان خدا از چشم غیر پوشیده باشند و تابصیرت و
 فراست صادق نباشد در خلق تصرف نباید کرد که بر خود ستم کردن است
 و بعضی در زمره ملامتیه خود را منسلک دارند تا کسی ایشانرا نشناسد تا
 نبروشی که مخالف شرع باشد بلکه چنانچه حضرت سلطان العارفين
 شیخ بایزید بسطامی قدس الله بعد از آنی که کبکال رسیده اند و شهروان
 گشتند از سفر به بسطام آمدند اکابر و مشرف و ائامالی آنجا بجهت استقبال
 ایشان بر آمده و ملازمت نموده با عقدا تمام بشهر آوردند و سلطان ^{قضا} العارفين
 چون بخوم آمد دید و آفت را دانستند برای اینکه خلق پر اگنده شوند و منکر
 گردند با آنکه ماه رمضان بود و نانی از بازار برده آشته خوردند چون آنمغنی را
 مشاهده کردند منکر گشته متفرق شدند تا در بسطام بودند ایشان رجوع نکردند

نکردند اگر چه ظاهر که مثل ایشان بزرگی با وجود رمضان روزه خون خورد
اما خلاف شرع نکردند چرا که مسافر بودند و در سفر افطار رواست و ایشان
رجوع خلق را نخواستند کسی را که رجوع با هی باشد رجوع غیر را نخواهد و طایفه
ملا سینه است که این قسم سلامتی که مخالف شرع نباشد قباب خود سازند
پس اعتراض بر کار این طایفه نباید کرد که بر حقیقت کار ایشان کسی مطلع
نیست حضرت شیخ ذوالنون مصری و ابوتراب نجفی رحمهما الله فرموده
اند که اله تعالی از بنده که اعتراض فرماید زبان او بطعن درود انکار اولیا
الله دراز شود و حمد و ن قصار گفته اند که سلامت ترک سلامت است
و ابراهیم قصار گفته اند که بسنده است ترا در دنیا و چیز صحبت فقری و وقت
دوستی از دوستان خدا و ابوالعباس عطف گفته اند که اگر توانی که دست
در روزنی در دوستان اوزن اگر در درجه ایشان نرسی تر اشغیب باشند
و محمد بن سماک قدس سره در وقت رحلت مناجات میکردند که یا خدایا
بر تو ظاهر است که در وقت سعیت کردن اهل طاعت ترا دوست میدهم
الکون دوستی ایشان کفارت گناهان من گردان در سیدن یا بخانه
و ملازمت ایشان از جمله واجبات و حصول سعادت باید دانست و در هر جا

که باشند ملازمت ایشان باید کرد که شیخ اسلام فرموده اند دیدار شاخ
را غنیمت باید شمرد که اگر دیدار پیران از دست بشود آنرا در نته ان یافت آن
همیشه بنوعی فایده باشد و دیدار ایشانرا مستم دان که ترک شدن آنرا
تدارک نباشد و ابو عبد الله سجری گفته اند سودمندترین چیزی مردمانرا

صحبت صالحانست و اقداب ایشان در افعال و اقوال و زیارت کردن قبرها
دوستان خدا و خواجّه معین الدین حشتی فرموده اند صحبت نیکان به از کار
و صحبت بدان بد از کار بد حضرت سلطان ابراهیم اویم فرموده اند شبی در
خواب دیدم که در شش طوماری بدست داشت و چیزی نمی نوشت پرسیدم
چرا می نویسی گفت نام دوستان خدا می کفتم نام من نوشتی گفت نمی گفتم
من نه از ایشانم لیکن دوست دوستان اویم ایشانرا دوست دارم درین
بودم که در رسید و گفت طومار از سر گیر و نام ابراهیم را مقدم بر همه نویس که
دوست دوستان ماست رسید الطایفه حضرت شیخ جنید بغدادی فرموده
اند که اگر کسی را پند که ایمان دارد و با بی طائفه و سخنان ایشانرا پذیرد البته او را
بگویند نام را بدعا یاد آورده ایم سید الطائفه شیخ شبلی را میفرمودند که اگر از همه
عالم بیایی که از آنچه میگوئی در یک علمه موافق تو بود و دشمنش را بگیر حسین

وحسین ابن منصور صلاح رحمه الله گفته اند هر که سبحان او یا ایمان آورد اولاد
 چاشنی دارد و او را از من سلام گویند و شیخ شروانی گفته اند که اگر پایی دید
 بخراسان روید زیارت شخصی که مارا دوست دارد و نیز با مصحاب خود گفته
 اند که وصیت میکنم شمارا بنیکوئی با کسی که اینطائفه را دوست دارد و ملاقات
 ایشانرا نه بجهت آزمائش یا سوال یا طلب کرامت باید کرد و با عقدا و خطا
 باید آمد که سهیل بن عبدالله قسری رحمه الله گفته اند از نشانیهای بد بخوبی است
 که دیدار و صحبت اولیا است دهد و توفیق قبول نیابد و در اول انکار آورد
 و ابو عبدالله مغربی قدس سره گفته اند که درویشان امینان خداوند
 بر بندگان و برکت ایشان بلا از خلق منقطع شود و استاد اولیا محبوب
 سبحانی حضرت غوث تسلیمین رضی الله عنه فرمودند این جماعه پادشاهان دنیا
 و آخرت اند و شیخ ابو الحسن بن عوفی گفته اند اولیا اله و الیان عالم اند از
 آسمان باران برکت اقامت ایشان می بارد و از زمین نباتات بعفوا
 احوال ایشان میروید و از کتب مشایخ تحقیق نموده شد که چهار هزار
 اولیا الله اند که ایشانرا مکتومان گویند و ایشان هر یک گزراشته اند
 و جمال حال خود را در دست صد تن دیگر از سه ننگان در گاه حق مانند

که ایشانرا اختیار گویند و چهل تن دیگر را رحیون نامند و چهل تن دیگر
 را ابدال خوانند و هفت تن دیگر را ابرار گویند و چهار تن دیگر را اوداد
 نامند و سه دیگر را نقبا خوانند و دوی دیگر را امامان گویند و امامان
 در همین دیسار قطب باشند و یکی را از نبطان قطب و غوث نامند
 و این جمله یکدیگر را بشناسند تا هم محتاج باشند و جماعه دیگر را مفردان
 گویند که ایشان از همه ممتاز و بی نیاز و عدد ایشان بر طاق باشد
 و مرتبه ایشان با این نبوت و صدیقیت باشد و این فقیر نیز سید
 است که الهه تعالی برکت این طائفه در دنیا و آخرت توفیق عمل
 نیک و نجات در ستگاری بخشد و از کمترین دوستان خود شمارد
 و در زمره ایشان برانگیزد و از توجه ایشان ایمان نصیب گردانند
 بیت از عمل خویش ندارم امیدم بر کرم است مراد اعتماد
 بیان نسب اطهر و تاریخ ولادت باسعادت
 و ابتدای نزول وحی و معراج و هجرت از مکه
 و وصول بمدینه و وفات حضرت رسالت پناه
 بدانکه حضرت رسول صلی الله علیه و علی آله و صحابه و سلم بهترین

طلوع صبح صادق و پیش از طلوع آفتاب روز دوشنبه بوده لیکن
 در تعیین سال و ماه و تاریخ آن اختلاف است عامه اهل سیر و
 تاریخ بر آنند که آنسر در صلی اله علیه و سلم در سال فیل متولد شده
 بعد از پنجاه و پنج یا چهل روز و قوی آنکه هر دو قضیه در یکروز واقع شده
 و بر غم بعضی ولادت آنحضرت بعد از سی سال از واقعه فیل و گمان
 جمعی بعد از چهل سال روی داد و قول اول صحیح است و عقیده جمهور علما
 آنست که تولد آنسر در علیه الصلوٰة و السلام در ماه ربیع الاول بوده
 در غم طائفه آنکه در ماه رمضان واقع شده و مشهور آنست که در اوایل
 ماه ربیع الاول واقع شد و دویم و هشتم نیز گفته اند و بقول بعضی اول
 دوشنبه که از ماه مذکور بوده و گویند که آنسر در رعد نوشیروان
 تولد نموده اند بعد از آنکه چهل و دو سال از حکومت او گذشته بود و
 صاحب جامع الاصول و غیره آوردند هشتصد و هفتاد و دو سال از دنیا
 سکندر زومی گذشته و بروایتی ابن عباس از زمان حضرت عیسی
 تا ولادت پیغمبر صلی اله علیه و سلم ششصد سال بوده و ابتدا
 نزول وحی بر آنسر در علیه الصلوٰة و السلام بقول اکثر اصحاب صحیح

حدیث داهل سیه روز و شب سیم یا هشتم ماه ربیع الاول سال قبل و یکم از
 ولادت آنسرور صلعم بود نزد جمیع کثیر از ائمه سیر و تواریخ در ماه مبارک رمضان
 بوده و معجزاتی که آنسرور صلعم بظهور رسیده مثل نزول قرآن و شق قمر
 و سخن کردن طفل از اهل یمامه که چهار روز متولد شده بود و سخن کردن آیه و گواهی
 دادن سو سمار بر نبوت آنحضرت و تسبیح گفتن سنگریزها در دست مبارک آنحضرت
 و آمدن درخت و شاخ خرما پیش آنحضرت در روان شدن سنگ بر او
 آب بطلب آنسرور و اثر نکردن آتش بر پروای که دست مبارک بان رسیده
 بود در روان شدن آب از انگستان مبارک درستن درخت خرما از کوه کمان
 شتر بار و روشن شدن سخن کردن بزغال زبان زهر آلوده و سوامی این بسیار
 است و یک هزار و جمعی نقل کرده اند که از آنسرور سه هزار سحرة بظهور آمده
 آنقدر سحری که از آنحضرت شده اند کی از ان بیچ پهنی بر روی نمودند
 معراج آنحضرت صلعم بقول اکثر علماء در ماه ربیع الاول سال موافق
 از نبوت دگویند در شوال سال یازدهم و بقول شیخ طبرستان و بعضی ماه ربیع
 در بقول مشهور است و بقول در بیست و هشتم ماه ربیع الآخر و بعضی در بیستم
 ماه رمضان سال دوازدهم از بعثت واقع شده و جامعنی بر آنند که بعد از

نکرده است بر هیچ کی بهتر از ابو بکر مگر آنکه باشد پیغمبری و عن عائشه رضی الله
عنها قالت قال رسول الله صلعم فی مرضه ادعی فی ابابکر ایامک و انا کنت

کتب کتابا فانی اخاف ان تنسی تمنن و بقول فایل انا و لا و یا لی الله
و المؤمنون رواه سلم مرویت از عائشه که گفت مراد رسول الله صلعم
در مرض موت خود بطلب ابابکر پدر خود را و عبد الرحمن برادر خود را
تا بنویسم مکتوبی را بحیث آنکه میترسم که دیگری آرزوی خلافت نکند و گوید که
مستحق خلافت منم نه دیگر حال آنکه ابامیکنند خدا تعالی و مومنان خلافت
غیر ابابکر را: امیر المؤمنین حضرت عمر فاروق رضی الله عنه
کینت ایشان ابو حفص است و لقب فاروق اعظم و نام شریف عمر
و هو ابن الخطاب بن نفیل بن عبد العزی بن رباح بن عبد الله بن قریظ
بن زراح بن عدی بن کعب بن لوی بن غالب القرشی و نام مادر ایشان
حمیمه بنت ماسم بن مغیره و قیل بنت هشام بن المغیره بن عبد الله بن عمر
بن محزم است بنا بر قول اول دختر عم ابو جهیل و بقول ثانی خواهر ابو جهیل
میشود و نسب فاروق اعظم از جانب پدر به نسب سرور کائنات و نسب
که جد هشتم آنحضرت و جد نهم ایشان است میرسد و ولادت ایشان

مردت خلافت ایشان از سال دویست و هفتاد و هشتاد و نهم

مردت خلافت ایشان از سال دویست و هفتاد و نهم

مردت خلافت ایشان از سال دویست و هفتاد و نهم

بعد از واقعه فیل سیزدهم سال بوده دوازدهم سال از بعثت آن سرور صلوات
 آورده اند چهل کس اند از جماعه که بشرن اسلام شرف گشته بودند و چهار روز
 این آیه کریمه در شان نازل گشته که یا ایها البنی حسبک الله و من اتعک من المومنین
 در روز سه شنبه بیت دسوم جمادی الاخر سال سیزدهم هجری بر سرند خلافت
 ششمه و شهادت ایشان سال بیت دسوم هجری شب یکشنبه غره ماه محرم
 بوده و برداشتی روز چهارشنبه بیت دهمم ذی حجه سنه بیت دسه زخم رسیده
 در روز پنجشنبه بیت دهمم ماه مذکور قضیه وفات روی داد و مدت عمر
 شریف ایشان نزد جمهور شصت و سه سال و بقولی پنجاه و هشت سال و بقولی
 پنجاه و چهار سال و بقولی پنجاه و پنج سال بوده و نقش نگین ایشان کنفی یا کوفی
 و اعطایا عمر بوده و قبر ایشان متصل قبر حضرت صدیق اکبر است رضی الله عنه
 چنانچه حکیم خاقانی گفته است بیت بنی حرم محمدی را چون لاکه ستر ستر می
 جوزا بکنار شمس خفته پیشش و در خلیفه رخ نهفته چون یک الف و دو لام
 الله بر سر شده هم نهاد و همراه و کونیند که عیسی را علیه اسلام متصل قبر فاروق
 اعظم و من خواهند کرد و این دو یاز بر رگوار در میان دو پنجه نادر اسبوت خواهند
 شد قال رسول الله صلوات الله علیهم لو کان بعدی نبی لکان عمر ابن الخطاب مشکوه یعنی

سال بود و از ده روز کم و یازده سال و یازده ماه و پست و دو روز نیز
گفته اند مدت عمر شریف ایشان هشتاد و هشت سال بوده و بعضی گویند
نود سال و هفتاد و پنج سال و هشتاد و دو و هشتاد و شش نیز گفته اند
و در سال سی و پنجم و یاسی و ششم از هجرت روز جمعه سیزدهم یا پندرهم ذی حجه
در مدینه منوره شربت شهادت چشیده اند و نقش نلین ایشان لیکن

او نذ من بوده و قبر ایشان در بقیع است قال رسول الله صلعم لكل

بنی رقیق و رقیق فی الجشه عثمان یعنی گفت بنعمه صلعم هر چه برادر رقیقی است

و رقیق من در بهشت عثمان است و قال رسول الله صلعم لیدخلن الجنة

عثمان سبعون الفا کلهم قد استوجبوا النار یعنی گفت رسول الله صلعم

بر آئینده در اهل میشود هفتاد هزار کس که همه مستحق عذاب دوزخ شده باشند

در بهشت حضرت امیر المؤمنین علی مرتضی کرم الله وجهه

گفت ایشان ابو الحسن و ابو تراب است و لقب مرتضی و اسد الله

و نام شریف ایشان علی است و هو ابن ابی طالب ابن عبد المطلب

بن هاشم بن عبد مناف و نام مادر ایشان فاطمه بنت اسد بن هاشم

بن عبد مناف است و ولادت ایشان در مکه معظمه بوده است و در مدینه

در درون خانه مبارک روز جمعه سیزدهم ربیع بعد از واقعه فیل سی سال بعد
 گفته اند که ولادت ایشان در خانه کعبه بوده در سال هجرت رسالت پناه صلعم
 یازده ساله بوده اند بعضی سیزده ساله گفته اند و اول کسیکه از صبیان ایمان آورد
 ایشان بودند در سال سی و پنجم بایستی دهم از هجرت برسند خلافت ششمند
 و مدت خلافت ایشان پنج سال و سه ماه بوده و بقول چهارم و نه ماه بوده و وفات
 ایشان شب دوشنبه بیست و یکم ماه رمضان سال چهارم هجری و بقول روز جمعه
 هفدهم ماه مذکور روی نموده و بعضی بیست و سوم گفته اند مدت عمر شریف ایشان
 شصت و سه سال یا شصت و پنج سال بوده و نقش نگین حضرت امیر ملک
 شد بوده گویند که حق بجان و تعالی برای حضرت امیر کرم الله وجهه دو بار شمس
 کرد و آفتاب را از مغرب بازگردانیدگی در عهد رسول الله صلعم و یکبار بعد از
 وفات آنحضرت و قبر ایشان در نجف است چنانچه در شواهد النبوت مسطور است
 که میرالمومنین علی امام حسن و حسین رضی الله عنهما وصیت کرده بودند که چون
 بمیرم مرا بر سر قبر بنمید و پیرون برید و بنغمین که الحال بنجف شهرت دارد
 برسانند و آنجا سنگی سفید خواهد یافت که از آن نور درخشان است آنرا
 بکنند و آنجا کسادی خواهد یافت مرا در آنجا دفن کنید ملا عبد الغفور لاری

رحمه الله آورده اند که قبر حضرت امیر المومنین علی کرم الله وجهه در بلخ است
موضعی که باستان‌ها امیر شهورست و درین باب جهت آن آورده اند و الله اعلم

قال رسول الله صلعم انت منی بمنزلة نارون من موسی الا انه لا بنی بعدی
متفق علی شکیوة گفت رسول الله صلعم مرا که نسبت تو بمن همچونست نارون

است بموسی غیر اینکه بعد از من پیغمبری و قال رسول الله صلعم من كنت مولاً

فعلی مولاه اللهم وال من والاه و عاد من عاداه صواعق یعنی گفت رسول

صلعم روز غدیر خم هر کس را هستم من مولای او پس علی مولای اوست

خدا یا دوست دار کسی را که دوست دارد علی دشمن دار کسی را که دشمن

دارد او را حضرت امیر امام اول اند از ائمه اثنا عشر رضی الله عنهم و سلم

جمع اولیا با ایشان منتهی میشود و ترتیب فضیلت چهار یار حضرت سید البر

بر ترتیب خلافت چنانچه در کلام الله در آخر سوره فتح اشاره بآن شده

محمد رسول الله و الدین معه اشد او علی الکفار رحمانیم ترا هم رکعاً و سجداً

بسجود فضل من الله و رضوانا باید دانست و هر چهار یار را بهترین جمیع خلق

خدا بعد از انبیا باید شناخت که علماء اسلام برین متفق اند و این حقیر

در خواب بسوادت خلفای راشدین رضی الله عنهم جمیعین مشرف گشته

گشته چنانچه شبی در خواب می‌پند که چهار کس لباس سعیده بزرگانه متعاقب
 یکدیگر می‌روند فقیر از شخصی پرسیدم که اینها چه کسانی گفت چهار یار پیغمبر صلوات
 فقیر از عقب ایشان روان گشت ایشان از دریا می‌گذشته بر کوهی که بسیار
 بلند بود بر آمدند و برابر هم ایستادند فقیر پیشتر رفته اول بخدمت صدیق اکبر
 رسیده گفت اشلام علیکم یا صدیق اکبر در جواب فرمودند علیکم اشلام
 گفتم التماس فاتحه دارم فاتحه خوانند و بعد از آن بهمین روش بخدمت
 حضرت فاروق اعظم رفتم و سلام گفته فاتحه التماس نمودم ایشان نیز
 خواندند و باز بهمین طور بخدمت ذوالنورین و حضرت امیرالمؤمنین علی
 رضی الله عنهم سلام گفته و جواب شنیده التماس فاتحه کردم ایشان
 نیز در باره این فقیر جدا جدا فاتحه خواندند و فرمودند بجهت یادگاری
 ما مورثه ایم و فقیر را با عنایت خاصی رخصت فرمودند و این خواب
 را از بیداری بخت و سعادت مندی کوفین خود میداند که چنین عطیه عظمی
 مشرف گشته الحمد لله علی ذلک حضرت امیرالمؤمنین
 حسن رضی الله عنه کینت ایشان ابو محمد است و لقب نقی
 و سید نام حسن و هو ابن علی بن ابی طالب رضی الله عنهما و ایشان

امام دوم از ایام اثنا عشر ولادت ایشان بمدینه منوره است و زینمه
 سال سوم از هجرت و جبرئیل علیه السلام نام ایشانرا بعد پیش رسول صلعم
 بر قطع حریر نوشته آورده گویند که ایشان شبیه ترین مردمان بودند رسول
 صلعم از سینه تا بفرق سر و مدت عمر شریف ایشان چهل و هشت سال
 بوده و مدت خلافت ششماه و وفات ایشان در یازدهم ربیع الاول
 سال پنجاه و نهمی بوده و شهر آنست که ایشانرا خاتون ایشان بر داده و قبر ایشان در بعضی

امیر المومنین حسین رضی الله عنه

کینت ایشان ابو عبد الله و لقب شهید و سید و نام حسین و هو ابن علی
 بن ابی طالب رضی الله عنهما و ایشان امام سوم و ابو الایمه اند و ولادت
 ایشان در مدینه بود روز شنبه چهارم شعبان سال چهارم از هجرت
 و گویند مدت حمل ایشان ششماه بوده است و بیچ فرزند شی ششماه نماند
 است مگر ایشان و حضرت یحیی بن زکریا علیه السلام و میان ولادت میر
 المومنین حسن رضی الله عنه و علوق حضرت فاطمه زهرا رضی الله عنهما با امام
 حسین رضی الله عنه پنجاه روز بوده است و رسول صلعم ایشانرا حسین
 نام نهاد و مانند ایشانرا جمالی بوده که چون در بار یکی نشستند از بوی حسین

دشمنان را
 که شهرت است
 خاتون و بیعت
 داده است بفرموده
 بیچین مبارک

عمر شریف ایشان شصت و یکسال یا شصت و دو سال و بقولی پنجاه
 و شش سال وفات ایشان در شب پیردهم محرم سال نود و چهارم
 یا نود و پنج خردی نموده گفته اند که هر گاه ایشان وضو میساختند گویند که بار
 ایشان زرد میشد و لرزه بر اندام ایشان می افتاد چون ایشان از این
 پرسیدند فرمودند پیش که خواهیم استاد و تبار ایشان نزدیک بقدر حضرت امام حسن رضی الله عنه

امیر المومنین امام محمد باقر رضی الله عنه

کینت ایشان ابو جعفر است و لقب باقر و نام محمد و هو ابن علی بن حسین بن محمد
 الله عنهم و ایشان امام پنجم اند و ولادت ایشان در مدینه مطهره پیش از
 قتل امیر المومنین حسین رضی الله بسال بوده روز جمعه سوم ماه صفر
 سال پنجاه و هفت هجری و نام مادر ایشان فاطمه بود بنت امیر المومنین
 حسن بن علی المرتضی رضی الله عنهم و پنجم صلعم با ایشان سلام رسانیده اند
 جابجبه گویند جابر رضی الله عنه گفت روزی با رسول صلعم بودم مرا فرمود
 که ای جابر شاید که تو بمانی تا آنوقت که ملاقات کنی با یکی از فرزندان
 من که دیر آمد محمد بن علی بن حسین گویند خدا تعالی ویران نور و حکمت خواند
 و دیر از من سلام رسان و مدت عمر شریف ایشان پنجاه و هفت سال

سال و بقولی شصت و سه و بقول واقعی هفتاد و سه و در تاریخ چهارم
 از امام جعفر صادق منقولست که عمر شریف ایشان پنجاه و هشت سال
 بود و وفات ایشان در سال یکصد و چهارده هجری بود و بقول یحیی بن
 سعین در سال یکصد و پانزده و بقول مدای یکصد و هفده بود و قبر ایشان
 در جنسین است نزدیک قبر امام زین العابدین رضی الله عنه

امام جعفر صادق رضی الله عنه

کنیت ایشان ابو عبد الله است یا ابو اسمعیل و لقب صادق جعفر نام
 و ابو ابن محمد بن علی بن حسین بن علی رضی عنی الله عنهم ایشان امام
 ششم اند و نام مادر ایشان فزوه بنت القاسم بن محمد بن ابی بکر الصدیق
 رضی الله عنهم و مادر امام فزوه اسما بنت عبد الرحمن بن ابی بکر الصدیق
 است رضی الله عنه و نسبت خرقه حضرت امام جعفر صادق رضی الله عنه
 از دو جانب است یکی از جانب حضرت امام محمد باقر بحضرت امیر مومنین
 علی کرم الله وجهه میرسد و دیگر از پدر و الله خود قاسم بن محمد بن ابی بکر
 است و ایشان از سلمان فارس و ایشانرا از صدیق اکبر رضی الله
 عنه ولادت ایشان بمدینه در سال هشتاد و هجرت و بقولی هشتاد و سه

در روز دوشنبه هفدهم ربیع الاول بوده است مدت عمر شریف
ایشان شصت و هشت سال و بقول شصت و پنج سال بوده و قضا
ایشان نیز در مدینه بوده است روز دوشنبه پانزدهم شهر ربیع
المیعمد و چهل و هشت هجری و قبر ایشان در بقیع است و آن گنبد است
که در آن امام محمد باقر و امام زین العابدین و امام حسن نیز آسوده اند
رضی الله عنهم و در کشف المحجوب آورده اند که امام جعفر صادق رضی
الله عنه روز با مولی خویش نشسته بودند و میگفتند بیایید تا سجت
کنیم و عهد گیریم که هر که از میان ما رستگاری باید اندر قیامت همه را
شفاعت کند گفتند یا این رسول الله صلعم ترا شفاعت ما چه حاجت است که حدیثی
جمله ضلالت ایشان فرمودند که با این افعال خود شرم ندارم که اندر قیامت بر وجه خود

حضرت امام موسی کاظم رضی الله عنه

کینت ایشان ابو الحسن است و ابو ابراهیم و لقب کاظم نام موسی و پسر
جعفر الصادق رضی الله عنهما و ایشان امام هفتم اند از ائمه اثنا عشر
و ولادت ایشان در ابوا بوده میان مکه و مدینه روز یکشنبه هفتم صفر
در سال مکه و هشت و هفت هجری و مادر ایشان ام ولد بوده

بوده حمیده بزبانه نام که امام محمد باقر رضی الله عنه دیرا خرید به امام جعفر صادق
 اورا داده بودند و از وی خیر اهل الارض امام موسی بن امام جعفر
 رضی الله عنهما منوله شدند و مدت عمر شریف ایشان پنجاه و چهار سال
 و بقولی پنجاه و پنج سال بوده و وفات ایشان روز جمعه ششم و بقولی
 هفتم و بقولی در نصف رجب سال یکصد و هشتاد و سه هجری در حس
 مارون الرشید جزا الله واقع شد و قرائن در بغداد است در
 معتبره که مشهور است معتبره قریش
امام موسی علی رضارضی الله عنه
 کینت ایشان ابو الحسن است چون کینت پدر و از امام موسی کاظم
 رضی الله عنه آرنه که فرموده اند ویرا عطا کردم کینت خود و لقب فطانت
 و نام علی و بواسن موسی بن جعفر رضی الله عنهم و ایشان امام هشتم اند
 و ولادت ایشان بدینه بوده روز پنجشنبه یازدهم ربیع الآخر در سال یکصد
 و پنجاه و سه هجری بوده بعد از وفات جد ایشان حضرت امام جعفر صادق
 رضی الله عنه بیخ سال و بقولی هشتم شوال و بقولی هفتم و بقولی ششم در
 سال مذکور و نیز بعضی در سال یکصد و پنجاه و شش هجری بوده و مادر

ایشان ام ولد بوده اند کنتم نام داروی و بجنه دشمنه و ام البنین میگفتند
 اند و ایشان کینزک حضرت حمیده مادر امام موسی کاظم بوده اند
 رضی الله عنه و آورده اند که شعی حمیده حضرت پیغمبر صلعم را در خواب دید
 که فرمودند بخد را به موسی پسر خود بخش و زود باشد پسر بوجود
 آید که بهترین اهل زمین باشد و از امام رضا رضی الله عنهما روایت کنند
 که گفت چون برضا حامله شدم هرگز در خود ثقل حل نیافتم و در خواب
 از شکم خود آواز شیخ و تهلیل میشنیدم در زمانی که بوجود آمد در سینه
 بر زمین نهاد و روی بر آسمان کرد و بهای مبارک می جنبانید چنان
 کسی سخن گوید و مساجات کند اودت عمر شریف ایشان چهل
 و نه سال بوده بقولی چهل و چهار و بقولی چهل و پنج و بقولی پنجاه سال
 است و وفات ایشان در ولایت طوس واقع شده در قریه سناده
 از دستاق نوقان روز جمعه بیست و یکم یا نهم ماه رمضان سال
 دصد و هشت هجری گویند مامون ولد یار جویگان^{علیه السلام} ایشانرا طلب داشت
 و پیش وی طبقاتی میوه نهاده بودند و خوشه انگور در دست داشت و میخورد
 چون ایشانرا دید از جای بر حبت و ایشانرا سفا فقه کرد و ایشانرا میثابند

بمشاند و آن خوشه انگور را با ایشان داد و گفت یا ابن رسول الله
 ازین انگور خوشتر دیده ایشان فرمودند که انگور از بهشت باشد مامون
 گفت ازین انگور بخور رضارضی الله عننه فرمودند مرا معاف دار مامون
 سبانه کرد و گفت مانع چیست مگر ما را ستم میداری و از دست امام آن
 خوشه را بگرفت و بعضی را از آن انگور بخورد و دیگر بار انگور بر رضارضی الله
 داد و ایشان دوسه دانه بخوردند و بیند جستند و بر خاستند مامون
 گفت کجا میرودی گفت بدانجا که فرمودی و چربی بر سه مبارک پوشیده
 بیرون آمدند و بفرمودند تا در سه آیه بنهند و بر فرزندش خود بختند
 و در آنوقت امام محمد تقی سرزند ایشان از نیند بطریق طی ارض
 یک ساعت نزدیک پدر حاضرتند رضارضی الله عننه ایشان را شتبارک
 خود کشیده میان دو چشم ایشان را میوسیدند و بر بستر خود برودند
 و ایشان نیز روی بروی پدر خود نهادند و با ایشان سخنان پنهان
 گفتند و همانوقت رحلت فرمودند و قبر ایشان مورق قبر
 ماردون الرشید است به قبه که در سراسر امی حمید بن العفطه
 بطای است و آن قریه امروز محموده کلانی است و بمشهد شتهار دارد

حضرت امام محمد تقی رضی الله عنه

کینت ایشان ابو جعفر است ایشانرا ابو جعفر ثانی نیز گفته اند و لقب
 تقی و جواد و نام محمد و هو این علی بن موسی بن جعفر صادق رضی
 ایشان امام نهم اند و ولادت ایشان بدینه بوده روز جمعه دهم ربیع
 در سال کعبه و نود و پنج هجری بوده و نام مادر ایشان خیران یار خان
 دام ولد بوده و بعضی گویند که از اهل باریه قبطیه است و مدت عمر شریف
 هشت و پنجاه بوده و فات ایشان روز شنبه ششم ذی حجه سال
 دو صد و هشت هجری در ایام خلافت معیظم رومی داده و قبر ایشان
 در بغداد است در تقایم قبر جد ایشان امام موسی کاظم رضی الله عنه
 گویند امام محمد تقی در سن یازده سالگی در بعضی از کوچهای بغداد
 با جمعی از کودکان ایستاده بودند اتفاقا مامون بقصد شکار بیرون
 رفت گذردی بر اینجا افتاد همه کودکان از سر راه برگریختند و جواد
 رضی الله عنه بر جای ایستاده بودند چون مامون نزدیک رسید
 ایشانرا دید و ایشانرا خدا تعالی در دلها فیوض عظیم داده بود و آب
 خود را نگاه داشت پرسید که ای کودک تو چه با دیگر کودکان از سر راه

راه نرفتگی فی الفور جواب دادند که ای امیرالمومنین راه تنگ نبست که رفتن
 آن راه بر تو گشاده گردانم و مرا جریمه نمود که از ترس بگیریم و حسن ظن
 بتوانست که بی جریمه آزار بچکس نرسانی ماسون را الهکم و صورت ایشان
 بغایت خوش آمد پرسید که نام تو چیست فرمود که محمد پرسید که فرزند
 کیستی فرمودند رضارضی اله عنده و اما افضل دختر خود را نکاح ایشان کردند

حضرت امام محمد تقی رضی الله عنه

کینت ایشان ابو الحسن است و ایشان را ابی الحسن ثالث گفتند
 و لقب نادسی و زکی و عسکری و به نفعی مشهور اند نام علی ابن محمد بن
 موسی بن جعفر صادق رضی الله عنه و ایشان امام دهم اند و ولادت
 ایشان در مدینه بوده سیزدهم ماه رجب و بقولی روز عوف در سال
 دو صد و چهار هجری و بقولی دو صد و سیزده و مادر ایشان ام ولد
 بوده شانه نام و بقولی ام افضل نبت ماسون مدت عمر شریف ایشان
 چهل تا چهل و یکسال بوده است وفات ایشان در سه من راه
 که از نو احمی بغداد بسامره مشهور است روی داده روز دوشنبه آخر ماه
 جمادی الاول و بقولے سیزدهم جمادی الآخر دو صد و پنجاه و چهار هجری

در زمان خلافت ستمر باشد واقع شده و قبر ایشان هم در سه ای
ایشان است که در سه من رای داشتند گویند که متوکل را خانه بود و در
مرغان بسیار که هر کس با بخا در آمدی اختلاف آواز نا و شور آنها سخن
کسی را توانستی شنود نه کس سخن وی هر وقت که نادی رضی اله عنه
با نخانه در آمدی همه مرغان خاموش گشتندی و چون بیرون شدی
آواز و شور آنها از کردند

امام حسن عسکری رضی اله عنه

کینت ایشان ابو محمد است و لقب زکی و خالص و سراج و عسکری
مشهور اند و نام حسن و هو بن علی بن محمد بن علی رضا رضی اله عنه
و ایشان امام یازدهم از ائمه اثنا عشر ولادت ایشان بمدینه بود در سال
دو صد و سی و یک و بقولی دو صد سی و دو و هجری و مادر ایشان
ام ولد بوده سو سن نام و بقولی نادی رضی اله عنه دیرا حدیث نام
نهادند و مدت عمر شریف ایشان پست دهنه سال و بقولی پست و شست
سال بوده و فات ایشان روز جمعه ششم یا هشتم ربیع الاول
سال دو صد و شصت در سه من رای اتفاق افتاد و قبر ایشان

ایشان متصل قبر پدر ایشان است در سر من رای شخصی گفته که در زندان
بودم از تنگی زندان و گرانی قید بزرگی رضی الله عنه شکایتی نوشتم و میخوام
که از تنگدستی چیزی بنویسم اما شرم داشتم و نوشتم در جواب من نوشت
که امر فر نماز پیشین را در خانه خود خواهی گذارد در نماز پیشین مرا از زندان
پسرون آوردند و نماز در خانه گذاردم ناگاه دیدم که قاصدی آمد و برای
من صد دینار آورد و همراه آن کتابتی و در آن نوشته که هر وقت
ترا حاجتی باشد آنرا طلب و شرم مدار که آنچه طلب کنی بآن خواهی رسید

حضرت امام محمد رضی الله عنه

کینت ایشان ابو القاسم است و نام محمد و هو ابن حسن بن علی بن
محمد بن علی الرضا رضی الله عنهم و ایشان امام دوازدهم از ائمه اثنا عشر
بقول اهل سنت و جماعت و ولادت ایشان در سر من رای بوده است
در پست و سوم رصعان سال دو صد و پنجاه هشت هجری و ما در آن
ام ولد بوده صقیل و بقولی سوسن و بقولی نرگس و روایت کرده اند
که چون ایشان متولد شدند بدوزانو در آمده انگشت سیاه بجانب
آسمان برداشتن پس عطسه زده گفتند الحمد لله رب العالمین سال

دو صد و شصت و پنج بقولی در صد و شصت و شش که این را امام
 تاریخ اصفهانی ایشان می‌داند و اهل سنت و جماعت همین را تاریخ
 وفات می‌شمارند و بسگویند که امام مهدی اخرا الزمان بعد ازین نزدیک
 به نزول حضرت عیسی علیه السلام متولد خواهند شد و مذہب
 اهل حق این است و اہل علم با الصواب بدانکہ اگر چه کرامات و فضیلت
 و خوارق عادات ائمه اثنا عشر رضی اللہ عنہم زیادہ از ان است کہ بقید
 تحریر در آید ہر یک از ایشان را حالات و مقامات عالیہ بودہ چنانچہ
 تفصیل آن در بعضی کتب مندرج است و سلسلہ اکثر مشایخ کبار بہ بعضی
 از ایشان میرسد لیکن بحجت اختصار مجلی از ان مثبت گرد آیند
 و از ائمه اثنا عشر رضی اللہ عنہم بس بزرگ و فرزندان خلف رسول
 اللہ صلعم باید دانست در ضمای سرور کائنات صلعم و بجات خویش
 را در دوستی و محبت اہل بیت باید شناخت اما فضیلت و کمال اولاد
 و کرامت آنحضرت درین دورہ تن ندانی اگر چه ایشان بجزید فضیلت و
 کمال اختصا ص استہار یافته اند زیرا کہ اہل فضیلت و کمال از اہل بیت
 بسیار بودہ اند چہ در طبقات ائمه اثنا عشر چہ متاخر از ایشان

حضرت سلمان فارسی رضی اللہ عنہ

گینت ایشان ابو عبد اللہ است و ایشانرا سلمان بن اسلام میگفتند
 از کبار صحابه اند و پیغمبر صلعم در شان ایشان فرمودند که سلمان رجل من اهل بیت
 یعنی سلمان از اهل بیت ماست و انتساب ایشان در علم باطن بصدیق اکبر است
 رضی اللہ عنہ و فات ایشان بعد این بوده در سال سی و سه هجری و مدت
 عمر شریف ایشان بقولے یک هزار و پانصد و بقولے سیصد و پنجاه
 و بقولے دوصد و پنجاه سال است و این قول صحیح است
 حضرت اولیس قمی رضی اللہ عنہ

نام شریف ایشان اولیس است از اهل نجد بوده اند قرن قبل از استیلا
 مشروب اند بدان حضرت رسول صلعم ایشانرا از خیر التامین ستایش
 فرمودند و ایشان در زمان پیغمبر علی السلام بوده اند لیکن از دو سبب
 طاعت آن سرور صلعم میسر نشد یکی بسبب خدمت مادر پیری که داشتند
 و دیگر از کمال غلبه حال و ایشان شتر بانی کرده مزد آنرا بشفقات خود
 دادند و صرف می نمودند بجهت تعویذ آن سرور صلعم که در جنگ مذکور
 مبارک شهید شده بود چون معلوم بود که کدام و نه ان شهید شده

دند انبای خود را تمام شکسته بودند چون پیغمبر صلعم وصیت کرده بودند که
 خرقه مرا با او پس رسانده گویند که آنت مراد عاکنه ابیه المومنین غیر در ایام
^{فت} عظام امیر المومنین علی رضی الله عنهما خرقه مبارک را نزد او پس برده در خواب
 در عبا بجهت است نمودند گویند که بد عمای ایشان حق تعالی بعد موی گویند
 قبیله ریبو و سفر که در عرب هیچ قبیله القدر که سفندان نداشت از است
 پیغمبر صلعم بخشید کیفیت وفات ایشان در شواهد البتوه چنین مسطور است
 که در آذربایجان که بجزارفته بود حلت نمود صحاب وی خواستند که
 تو گنند بسنگ رسیدند که قبر وی در آن کنده بودند و لحد همی ساخته خواستند
 که کفن سازند در جادان وی جمانها یافتند که دست باون بنی آدم
 بنود ویر ازان کفن ساخته در آن قبر دفن کردند و صاحب کشف المحجوب
 و تذکرة الاولیا چنین آورده اند که او پس نزد امیر المومنین علی رضی الله عنهما
 آمد بموافقت ایشان در صفین حرب میگرد تا شهید شد و تاریخ وفات
 ایشان بقول اول در سیوم رجب سال پست دو و هجری و بقول ثانی
 در سال سسی و هفت هجری بود و امام عبد الله یا منی
 رحمه الله در روضة الریاضین هر دو قول را مذکور ساخته

حضرت حسن بصری رحمه الله

کینت ایشان ابو سعید است ایشان گوهر فروش بودند و ازین جهت حسن بصری نیز میگفتند و از کبار تابعین اند امیر المؤمنین عمر را با صدوی کس از صحابه رضی الله دیده اند گویند مادر ایشان از نوالی ام سلمه بوده و علی عنه نقلت که ایشان سوال کردند که سلمانی چیست و سلمان کینت گفتند سلمانی در کتاب است و سلمان در زیر خاک دیگر بر سیدند که ای شیخ دلها ما خفته است که سخن تو در آنها اثر میکند چه کنیم فرمودند که اشکی خفته بود که چون خفته را بجنبانی بیدار شود و دهای شماره است که هر چند بجنبانید بیدار میشود و ولادت ایشان در سال هجرت و یک هجری بود و مدت عمر شریف ایشان هشتاد و نه سال و وفات در پنجم رجب سال یکصد و ده هجری و قبر ایشان در بصره که سابق آباد بود نزدیک بصره که الحال آباد است واقع شده

قاسم بن محمد بن ابی بکر الصدیق رضی الله عنهم

از کبار تابعین اند و یکی از فقهای سبوع مدینه و در خانه عمه خویش حضرت عائشه صدیقہ رضی الله عنهما تربیت یافته اند یحیی بن سواد فرموده اند

که در مدینه بسج کبی را افضل تر از قاسم ندیدم و از زیاده رویت که هیچ کس را
 عالم تر از وی ندیدم و از عمر عبد العزیز رحمه الله منقولست که اگر صحابه با حضرت
 باختیار من می بود بقاسم میگذاشتم وفات ایشان در سال هجرت
 هجری بوده و بقولی یکصد و هشت و بقولی یکصد و نوزده و صد و دویست گفته اند

حضرت امام اعظم ابو حنیفه کوفی رضی الله عنه

کینت ایشان ابو حنیفه است و لقب امام اعظم فام نعمان دهو این ثابت
 و ایشان از تابعین اند و امام اول اند از ائمه اربعه و با امام جعفر صادق
 رضی الله عنه صحبت داشتند و هفت کس را از صحابه کبار دیده اند و از
 ایشان حدیث روایت کرده اند انس بن مالک جابر بن عبد الله
 عبد الله بن النس عبد الله بن ابی اوفی عبد الله بن حرث بن حرب بنی
 معقل بن یسار و ائمه بن اسقع رضی الله عنهم و استاد علم فقیه و معانی
 و ابراهیم ادم و بشیر حافی و داود طائی بوده و رحیم الله و صاحبین
 باشد اگر دیشانند که امام ابو یوسف و امام محمد باشند صاحب کشف المحجوب
 در تعریف ایشان امام امامان و معتقد ای بسیار شرف فقها و علمای
 نوشته اند گویند هر گاه بطواف روضه رسول صلعم میرفتند می گفتند

روایتی است که در کتاب
 دارالایمان آمده است
 که در مدینه بود و در آنجا
 از ائمه اربعه روایت کرد
 و در تعریف ایشان
 بسیار شرف و احترام
 است

می گفتند السلام علیک یا سید المرسلین جواب می آید و علیک اسلام یا امام
 المسلمین و یحیی این معاذ را می رحمة الله گوید که سبب صلعم را بخواب دیدم
 گفتیم یا رسول الله این اطلبک یعنی کجا جویم ترا قال عند علم ابو حنیفه فرمود
 که نزد علم ابو حنیفه و خواجه محمد یار سا در فصول سنه نوشته اند که وجود
 امام عظیم رضی الله عنه بزرگترین سبب عزت پیغمبر است صلعم بعد از قرآن
 مجید مذہب او مذہبی است که عیسی علیه السلام بعد از نزول چهل سال
 موافق آن مذہب حکم خواهند کرد و گویند که در آخر بار بطوان خانه کعبه
 رفتند شبی بر بای ایستاده نصف قرآن را بر یک پای و نصف دیگر
 را بر پای دیگر ختم نمودند و گفتند که ما عرفناک حق معرفتک و لکن
 عبدناک حق عبادتک تا قتی آواز داد که ای ابو حنیفه شناختی مرا آنچه
 حق شناختن بود و عبادت کردی مرا آنچه حق عبادت کردن بود
 پس آمرزیدم ترا با تالبعان تو آورده اند که رسول صلعم آب دهن مبارک
 خود را با نس بن مالک با مانت سپرده بودند که این را با ابو حنیفه
 خواهی رساند و آن در لب النس رضی الله عنه آبله شده بود تا در
 ایام طفولیت یا امام عظیم رضی الله عنه رسانیدند نقل است که امام سبب

کینت ایشان ابو عبد الله است و لقب شافعی و نام محمد و هو ابن محمد
 از قبیلہ قریش اند و نسب ایشان بہت واسطہ از جانب پدر عبدالمطلب
 بن ہاشم کہ جد رسول صلعم اند میرسد و نام مادر امام شافعی ام الحسن
 است وہی بنت حمزہ بن القاسم بن خزیمہ بن حسن بن علی ابن ابی طالب
 و ایشان قرشی ہاشمی علوی فاطمی اند و امام سوم اند از ائمہ اربعہ مادریدینہ
 بودند پیش امام مالک کسب علوم مسمونہ بعد از انکہ بعراق آمدند با امام محمد
 بن حسن شاگرد امام اعظم حجت داشتند استفادہ نمودند ولادت ایشان
 بخرہ دلقوی در عسقلان دلقوی در سنہ ۱۸۱ مکیہ و پنجاہ ہجری واقع
 شدہ دو فات روز جمعہ سلح ماہ رجب سال دوصد و چہار روی
 دادہ و قبر ایشان در زاد مہرست گویند در ہفت سالگی حفظ قرآن
 نمودند و در پانزدہ سالگی فتوی میدادند سفیان نوری رحمہ اللہ فرمودند
 کہ اگر عقل فنی وزن کردنی با عقل یک نیمہ خلق عقل اوراج آمدیے
 حضرت امام احمد حنبل رضی اللہ عنہ
 کینت ایشان ابو محمد یا عبد اللہ بہت و نام محمد و هو ابن محمد بن حنبل
 امام چہارم اند از ائمہ اربعہ و شاگرد امام شافعی اند ولادت ایشان

به بعد از است در سال یکصد و شصت و چهار هجری مدت عمر افتاد
 و نه سال و فات هم به بعد از وقت چاشت روز جمعه دوازدهم ربیع الاول
 در سال دوصد و چهل و یک هجری روی داده و برایشان نیز
 در بعد از است گویند چون در بعد از معتزل غلبه نمودند و امام را کنار شط
 تکلیف کردند که تسرا از مخلوق کوید پس بسرای خلیفه بردند و سر
 برد سرای خلیفه بود گفت ای امام زینهار که مردانه باشی که وقتی من
 دزدی کردم هزار جویم زدند تسرا نه نمودم تا عاقبت ربائی یافتم
 منکه در باطل جنین صبر کردم تو که بر حقی اولیتر باشی امام احمد فرمودند
 که این سخن باری بود مراد ایشان از با وجود کبر سن بقایم کشیدند و
 تا زمانه زدند که تسرا آن را مخلوق بگویی نگفتند و در آن میان پندار از
 ایشان کشاده شد و دستهای ایشان بسته بودند و دست از
 غیب پدید آمد و بست چون این بر مان بدیدند ربما کردند و هم از آن آزار
 بر حمت حق پیوستند در حالت تزع بدست اشاره میکردند و بزبان
 می گفتند که نه هنوز پس ایشان گفت بدو آنچه حالت است
 و وقتی با حضرت چه جامی سوال است بدعا مدکن که از حاضرانی که بر

که بر بالین اندکی آبیس است که در برابر ایستاده و خاک او با بر سر میزد و میگوید
 که ای احمد جان دایمان بروی از دست من و من میگویم نه هنوز نه هنوز تا یک نفس ماندم
 است جای خطرست نه جای امن و چون وفات کردند جنازه ایشان را بر کفن
 مرغان می آمدند و خود را بر جنازه میزدند تا چهل هزار کبر و جبهود و ترسایمان
 شدند و زنار می انداختند و نوحه میزدند و لا اله الا الله محمد الرسول الله میگفتند

حضرت امام ابو یوسف قدس الله

نام ایشان یعقوب بن ابراهیم اصل ایشان از کوفه است شاکر و امام مسلمین
 حضرت ابو حنیفه کوفی اندر رضی الله عنه و حضرت امام اعظم ایشان از ایشان
 سیف بودند اول که بنی راقاضی القضاة خوانند با وجود آنکه بعضا اشتغال
 داشتند هر روز دو صد رکعت نماز نافله میگذاردند منقول است که در وقت حلت
 میفرمودند که هر چه فتوی دارم بر کثرت الا آنچه موافق کتاب و سنت رسول است
 صلی الله علیه و سلم وفات ایشان در پست دهم رجب سال یکصد و هشتاد
 و دو هجری و مدت عمر هفتاد سال و قبر در بغداد است .

حضرت امام محمد شیبانی قدس سره

نام پدر ایشان حسن است از ولایت شام بخراسان آمدند و در واسط طین

کششند و در اینجا امام محمد متولد شدند و در کوفه نشو و نما یافتند پدر ایشان
 از امر ابودو حضرت امام محمد شاکر در شید حضرت امام اعظم اندر ضی ابه عنه
 و علم حضرت امام اعظم را ایشان در عالم منتشر کردند امام ابو یوسف و ایشان را
 صاحبین و امامین میگویند صاحب تصانیف معینه بودند امام شافعی در ائمه
 شاکر و ایشانند سلطان المشایخ در مخطوط حضرت کنج شکر مینویسند که امام
 شافعی در کتاب امام محمد فریفتند و می گفتند که اگر بگویم قرآن مبعث محمد بن
 نماز شده است رودت بر آئینه می توانم گفت بواسطه فصاحت وی
 وفات ایشان چهاردهم جمادی الآخر در سال یکصد و هشتاد و نه هجری بود
 و قبر در ری است چون ذکر ائمه اربعه رضی الله عنهم که بنبره چهار عنصر دین اند
 و استقامت مذنب حق اهل سنت و جماعت سبب وجود شریف ایشانست
 و ذکر امامین تمام شد شروع در ذکر اولیا کبار کرد اگر چه در نجات الانس
 و کشف المحجوب و تذکره الاولیاء و دیگر کتب احوال ایشان تفصیل مذکور است
 لیکن سلسله ظاهر بنیشت بنابر ان این فقیر هر سلسله را اجد اجد ابیان می نماید
 و بعضی از مشایخ متقدمین که سلسله ایشان مسموع نشد در فصل علیجه ذکر
 خواهد نمود انساب مریدان مشایخ بسطه طریق است یکی بجزوه دوم بنفالیین

بنفالیین سویم بعجبت و خدمت و ناموب بان و خرقة دو است خرقة ارادت
 و آنرا جزیک شیخ روان باشد و دویم خرقة تبرک و آن از مشایخ بسیار است
 برکت گرفتن روا باشد

بیان سلسله تبرکه علیه عالیہ قادریہ کہ منسوب است بحضرت عیون ثقلین شہان
 عبدالقادر رضی

و این سلسله علیہ را بعد از آنحضرت قادریہ می نامند و بالاتباع ایشان

نا حضرت سید الطائف جنید یہ می خوانند
 حضرت شیخ معروف کمرخی قدس سرہ

کینت ایشان ابو محفوظ است و نام پدر ایشان یزوز و بقولی فیروزان
 و بعضی گفته اند معروف ابن علی الکمرخی و با ولدین در دین ترسا بومند بر دست

امام علی بن موسی الرضارضی الشہ عنہ سلمان شدند در مذہب امام عظیم بود

اند و حضرت امام علی بن موسی را ایشان کمال عنایت و محبت بوده

و آنچه یافته اند از ترتیب و برکت خدمت امام رضی اللہ عنہ بوزہ در باب

امام میکرده اند صاحب تذکرۃ الاولیاء گوید اگر عارف نبود می معروف نبود

و با او و طایفی کہ در علم شاکر ابو حنیفہ رضی اللہ عنہ و در طریقت مرید

حبیب راعی است صحبت داشته اند و حبیب راعی مرید سلمان فارسی رضی الله
 عنہم نقلت که یکروز طهارت ایشان شکست در حال تیمم کردند گفتند نیک
 و جمله تیمم چرامی کنسید فرمودند که تو اند بگو که تا اینجا برسم بی وضو میرم گویند
 بر در امام رضا رضی الله عنه روزی مردم ازدحام کردند و پهلوی محروف
 قدس سره شکسته پارسند سری سقطی گفت مرا وصیتی کن گفتند
 پیش از آنکه بمیرم پیر این مرابصده کرده که میخواهم از دنیا بیرون روم برآ
 چنانکه آمده بودم لاجرم در تجرید تمنا داشتند صاحب کشف المحجوب گفته اند
 که معروف است از فضایل بسیار است و اندر فنون علم مقتدای قوم بوده است
 و حضرت شیخ معروف فرمودند علامت جوایز آن سه چیز بود یکی وفای بخلاف
 دیگر ستایش بچود و دیگر عطای بی سوال و فات ایشان دوم محرم سال صد
 هجری بوده و قبر در بغداد است بدعا کردن و زیارت بدانجا روند مجرب است
 هر که دعا کند مستجاب شود حضرت شیخ سرری بن المفلس السقطی
 قدس سره کینت ایشان ابو الحسن است و مرید حضرت شیخ معروف
 کرخی و معتقد ای زمان و شیخ وقت و امام اهل تصرف و در اصناف علم
 کامل بوده اند ایشان فرمودند مرویست که در میان بازار بخت مشغول شد

باشد و خیرید و فروخت نماید و یک لحظه از ایه تعالی غافل نباشد و نیز فرمودند
 قوی ترین تو تبا هست که بر نفس خود غالب آئی و فرمودند ادب تیر جهان
 دل است و فرمودند هر که عاجز آید از ادب نفس خویش از ادب غیر عاجز تر
 بود و فرمودند که هیچ چیز است که قرار نگیرد در دل اگر در آن چیز دیگری بود خوب
 خدای در جا بخدای دوستی بخدای دجیا از خدای و انس بخدای
 و فرموده اند که خلق آنست که خلق را از بخانی و میغ فرمودند که هر روز چند
 بار در آئینه می نگریم آنکه مباد از شومی گناه رویم سیاه شده باشند
 سید الطایفه شیخ جنید فرمودند که هیچکس را در عبادت کامل تر از سری
 سعلی ندیدم که نود و هشت سال بگذشت و بهلوی بر زمین نه نهاد مگر در چهار
 مرگ و هم فرموده اند که وقت رحلت گفتم مراد صیتی کن فرمود ای جنید
 مشغول مشو بسبب خلق از صحبت خدا تعالی گفتم این سخن اگر پیشتر
 میگفتی با تو صحبت نمیداشتم وفات ایشان با بادا شب نهم سوم ماه
 رمضان سال دصد و پنجاه هجری بوده و قبر در شونیزیه بغداد است
 حضرت شاه سید الطایفه شیخ جنید بعد اومی رحمه الله
 بکت ایشان ابو القاسم است و لقب سید الطایفه و طادس العلماء و

قواریری در جاج و خراز و قواریری در جاج ازان گویند که پدر ایشان محمد
 بن جنید باشد بگینه فرودختی و الد سید الطائفه از نهادند بوده اند و مولد
 و منشاء سید الطایفه به بعد از بوده مذنب سفیان ثوری داشتند
 مرید کامل و خواهرزاده شیخ سری سقطی اند مرجع مشایخ کبار مطلع
 سعادت و انوار بحر حقایق و مسرسل سلطان طریقت پیشوائی اهل حقیقت
 معتقد ای زمان ادمار جهان و از ائمه و سادات این قوم بوده اند و با
 عارف نجاشی محمد قصاب صحبت داشتند در رویم و ابوالحسن نوری
 و شبلی و خراز و عیزه و مشایخ جمع سلسله نسبت با ایشان درست
 کند و منسوبان ایشان را جنیده خوانند و از نخبه ایشان را سید الطائفه
 و امام امیر گویند سخن ایشان در طریقت حجت و بیخس از مشایخ است
 و متاخرین بر ظاهر و باطن ایشان نکشت نتوانت نهاد و مقبول به بودند و
 بنای طریقه ایشان بر صحوات و معنی محمود و سکر اصحاب کشف همچو تفصیل
 بیان کرده اند و زری انوسری سقطی پرسیدند که هیچ مرید را درجه بلندتر از پر
 باشد گفتند بل بر بان این ظاهر است جنید را درجه فوق درجه است
 خلیفه بعد از رویم را گفت ای بی ادب رویم گفت من بی ادب شامم که

که می‌روز با جنید صحبت داشته باشد از دلی ادبی نیاید و شیخ ابو جعفر او
 گفته اند اگر عقل مردی بودی بصورت جنید بودی گویند که حضرت جنید
 سی سال نماز خفتن گذارده بر پای با ستادی و تا صبح الله کھنئی بس هم
 بدان وضو نماز باده و بگذاردی منیسه مو و ند خدا ایتالی سی سال بزبان جنید
 با جنید سخن گفت و جنید در میان نه و ضلوق را خرنه و نیز میفرمودند که یک روز
 دلم شده بود گفتم اللهم دللم بازوه ندای شنیدم که با جنید ما دللم
 ر بوده ایم تا با بامانی نو باز میخوای تا با غیر ما بامانی نقلت که یکی از بزرگان
 رسول صلعم را بخواب دید شسته و شیخ جنید حاضر شخصی فتوسی در آورد
 رسول صلعم فرمودند بجنید فتوسی ده گفت یا رسول الله تو حاضری فتوسی
 بدگیری چون بدیم فرمودند که چند آنکه افیاء را همه است خود مباحات
 بود مرا با جنید مباحات است حضرت شیخ سماع و جد هرگز نمی‌فرمودند
 و بظاهر و باطن بشرع شریف آراسته بودند نقلت که روزی سخن
 می‌گفتند مریدی نهمه بزد او را از ان منع کردند و برنجایند و فرمودند
 اگر بار دیگر نهمه زنی ترا همچو گردانم بس ایشان با بر سه سخن شدند و آن
 جوان خود را نگاه میداشت تا حال مجابی رسیده که فاشش مانند پلاس شد

چون فرشته ادا دیدند در میان خلق خاکستر شده بود نقلت که در بغداد
 روزی درویشی را آویخته بودند دیدند و بر نشند و پای دزد را بوسیدند
 مردم ازین سوال کردند گفتند هزار رحمت بروی باد که در کار خود مرد
 بوده است و چنان آن کار را کمال رسانید که سر در سر آن کار کرد نقلت
 که در مجلس حضرت شیخ یکی برخواست و گفت دل کدام وقت خوش
 بود و نه بود آنوقت که او در دل بود و هم حضرت شیخ چنین فرمودند
 که مرد بپرت مرد آید و نه بصورت و هم فرموده اند که هر که شناخت خدا را
 هرگز شاد نبود و نه سوخته اند که وقت چون فوت شود آنرا هرگز
 نتوان یافت هیچ چیز عزیز تر از وقت نیست و فرموده اند جوایز دوی است
 که بار خویش بر خلق نهی و هر چه داری بدهی و نه سوخته خلق چهار چیز
 است سخاوت و امانت و نصیحت و شفقت آنست که بطریق ایشان
 دبی و آنچه طلب میکنند منت بر ایشان نهی که ایشان طاقت آرزو دارند
 و سخنی نگوئی که ایشان ندانند از حضرت شیخ پرسیدند که محبت با که داریم فرمودند
 با کسی که هر نیکی که با تو کرده باشد بروی فراموشش بود پرسیدند هیچ چیز
 فاصله از ریستن فرمودند گریستن بر گریستن پرسیدند بندگان کیست

کیست فرمودند انکه از بندگی کسان آزاد بود پرسیدند راه بخدای چگونه است
 منسرمودند و نیار اترک گیری یافتی و خلافت کردی حق پرستی نقلت
 که فرمودند نشی نماز مشغول بودم هر چند جهل کردم نفس من مراد یک
 بجده موافقت نیک کرد و هیچ تفکر دیگر نتوانستم کرد دل تنگ شدم خودم
 از خانه بیرون آمیم چون در کشادم جوانی دیدم خود را در کلیم مجیده دبر در
 سر در کشیده چون مرا بید گفت تا ازین زمان در انتظار تو بودم گفتم تو بودی
 که مرا بقرار ساختی گفت آری سلمه را جواب ده چگویی در نفس که
 برگردد او را در وی کرد و یانه گفتم آری چون مخالفت هوای فرج و کند
 در او دو دانی او گردد چون این گفتم سلمه بگریان برود گفت ای
 نفس چندین بار از من همین جواب شنیدی اکنون از چندین سخن بر ما
 و برقت من ندانستم که از کجا آمد و کجا رفت وفات ایشان روز شنبه
 بیست و هفتم رجب سال دو صد و نود و هفت هجری بوده و در تاریخ
 یا فی دو صد و نود و هفت نوشته و بقولی دو صد و نود و نود بوده و قول
 اول اصح است گویند چون وقت وفات ایشان نزدیک رسید
 تسبیح می گفتند و با انگشت عقد میگرفتند با چهار انگشت عقد بستند

و انگشت سیم را او گذاشتند و گفتند بسم الله الرحمن الرحيم چشم
 پوشیده بر حمت حق پوستند چون عنال بوقت غسل خواست که آب
 چشم ایشان رساند تا تعفی آواز داد که دست از دیده دست مبارک
 چشمی که بنام بسته شود جز بقای مانگشاید پس خواست که انگشت که عقد
 کرده بودند بکشاید آواز آمد که نکستی که بنام ما بسته شده است جز بفرمان ما
 کشاده نگردد و چون جنازه برگرفتند کبوتری سفید بر جنازه نشست هر چند که
 آنرا میزدند نیزفت تا آواز داد که خود را در امر بجایند که جنگ من بسیار
 بر گوشه این جنازه دوخته اند در روز قیامت چینه نصب کرد بیان است
 که اگر غوغای شما بودی کابله او چون باز سفید در هوا با ما پریدے
 و قبر ایشان در بغداد است ط

حضرت شیخ ابوبکر شبلی قدس الله تبارک و تعالی

کسبت ایشان ابوبکر است و نام جعفر و هو ابن یونس و لبقولی و
 بن محمد مرید خاص شیخ جیند اند و حرقه از ایشان دارند چنانچه شیخ ابو
 که هر قومی را تا جیست و تاج این قوم شبلی است و مالکی الذمب بودند بقول
 اصل ایشان از موضع شبلیه خراسان است و در طبقات سلمی مذکور است

نمی بینم تا نفی کنم جوان گفت ارید اعلیٰ من هذا فرمودند که درین طریق
 متابعت صدیق البر کرده ام رضی الله عنہ چنانچه گویند که رسول صلعم بجهت غذا
 سه مرتبه اصحاب را داد ان اموال امر فرمودند و صدیق رضی الله عنہ در هر مرتبه
 جمیع اموال خود را در راه حق داد رسول صلعم در بارسی پرسیدند که چه
 گذشتی برای عیال خود صدیق رضی الله عنہ در مرتبه اول گفت اولاد
 من از دو حال سپردن نیست صالح اند یا طالح اگر صالح اند خفی است
 بند نامی صالح را ضایع نخواهد گذشت و اگر طالح اند مرا ایشان چه کار
 در مرتبه دوم گفت گذاشتم برای ایشان سوره واقعه را که بعد از مغرب
 بخوانند در مرتبه سوم گفت عمر رضی الله عنہ اگر زنی برای ابو بکر بیعت
 تو انم کرد امروز خواهد بود و در انروز عمر مالدار بود ابو بکر رضی الله عنہ
 فقیر عمر رضی الله عنہ نصف اموال خود را داد و صدیق رضی الله عنہ بیایم
 را چنانچه گویند که آنحضرت صلعم در انروز جبرئیل را بصورت شخصی دیدند
 که لیف خرما پوشیده بود چون از سبب آن پرسیدند گفت یا رسول الله
 امروز جمیع ملائکه متابعت ابو بکر صدیق لیف خرما پوشیدند تا گمان
 دیدند که ابو بکر رضی الله عنہ پنداشد جامه لیف خرما پوشیده بور یا کمین

گفته دو سناسی و پیران که در برش بود بر سر برداشته می آید و در امروز
 غیر این در بساط صدیق چیزی نبود رسول صلعم پرسیدند یا ابو بکر
 عیال چه گذاشتی درین بار که برته آخر بود گفت الهه جوان گفت ارید
 اعلی من هذا حضرت شیخ شبلی گفتند ای جوان و جهای خوب
 گفتم انما هست تو بس عالی است بهتر ازین بگویم فرمود که ختم را بنویس
 بموجب امراهی است که در قرآن مجید آمده قل التدم ذریم فی خوضهم
 بلعون یعنی بگو ای محمد الهه بس بگذار آنها را در شغل آنها که بازی کرده
 باشند جوان گفت بسی جسی یعنی بس است بس است بمن و نوره
 بزد و جان بد او و عیان از مشاهده اینحال شبلی دعوی خون نمودند
 شیخ شبلی گفتند روحی کشش کرد پس نباید مشتاق شد و فریاد کرد
 خوانده شد پس اجابت کرد پس چیت گناه من بد عیان از دعوی
 گذشتند و ایشانرا معذور داشتند نقلت که حضرت شیخ پرسیدند
 که اگر مالا کریمین که بودند فرمودند آن بود که وقتی گناه کسی را از بزرگ
 باشد هرگز کسی با آن گناه عذاب نکند که گناهیست که من فلا دینت و بنده خود را
 شیخ عبد الواحد تمیمی قدس الله بتره

یا ابراهیم
 علیه السلام

کینت ایشان ابو الفضل است و نام پدر ایشان عبد العزیز بن حرث بن
 احد از بزرگان اهل طائف علیہ واکمل مریدان حضرت شیخ ابوبکر شبلی اند
 قدس اللہ تعالیٰ سرہ و فات ایشان در جمادی الآخر سال چهارم
 و هجرت و پنج ہجری بوده و قبر ایشان در بقعہ حضرت امام جنبلت رحمۃ اللہ علیہ

شیخ ابو الفرح طرسوسی قدس سرہ

اصل ایشان از طرسوس است مرید شیخ عبد الواحد تیمی اند و قدوہ اولیا
 زمان در بندہ مشایخ جہان و صاحب مقامات بلند و کرامات ارجند بوده اند

حضرت شیخ ابو الحسن ہنکاری قدس سرہ

نام ایشان علی بن محمد بن جعفر القرشی ہنکاری است مرید شیخ ابو الفرح
 طرسوسی اند و از بزرگان مشایخ وقت و معتدای اہل زمان و صاحب خوارق
 و کرامات بوده اند و فات ایشان در محرم سال چهارم و شہادت و شوش واقع شدہ

حضرت شیخ ابو سعید مبارک قدس سرہ

نام ایشان مبارک بن علی بن حسین المخدومی است سلطان الاولیاء و بزرگان
 الاقیاء قدوہ عارفان و قبلہ سالکان پر طریقت و وقت ہزار
 حقیقت جامع علوم ظاہر و باطن و صحبت دار حضرت علیہ السلام و جنلی

المذنب و مرید شیخ ابوالحسن بیکاری و پیر حنرفه حضرت قطب ربانی
 محبوب سجانی شاه محی الدین عبد القادر جیلانی اندر صنی اله عنده از
 حضرت عوث الثقلین منقول است که در ابتدای حال با خدا تعالی عهد
 کرده بودم که نخورم تا نخوراند و نیشامم تا نیشاماند چون چهل روز بگذشت
 شخصی آمد و قدری طعام بگذاشت و بر رفت نزدیک بود که نفس از دستم
 بالای طعام افتد گفتم والله از عهدی که با خدا می خود بستم برگردم
 ناگاه از باطن خود آوازی شنیدم که کسی به آواز بلند میگفت الجوع
 الجوع حضرت شیخ ابوسعید مخزومی بر من بگذاشت آن آواز شنیده گفتم
 عبد القادر این چیست گفتم این اضطراب نفس است اما روح برقرار خود است
 در مشاهده خداوند خود گفتم بخانه ما بیا و بر رفت من گفتم بیرون
 نخواهم رفت ناگاه ابو العباس خضر علیه السلام درآمد گفت بر خیز
 و پیش ابوسعید رو در نشستم دیدم که ابوسعید بر در خانه خود ایستاده انتظار
 من می کشید گفتم ای شاه عبد القادر آنچه من ترا گفتم بس بود
 که خضر را نیز بایستی گفت پس مرا بخانه در آورد و طعامی که همپا کرده بود
 بقمه لقمه در دهان من می نهاد تا سیر شدم و بعد از آن مرا حنرفه

پوشانید و صحبت اور الازم گرفتیم بنامی مدرسه باب الازخ که
 بحضرت غوث الثقلین است ایشان کرده اند در درویشات بجز
 غوث اعظم داده بودند چنانچه قبر مبارک حضرت غوث اعظم در آنجا
 مدینه است وفات حضرت شیخ ابوسعید الخدومی در ماه سال ما بقصد و سیزده چهره

حضرت شیخ جماد و یاس قدس سره

کینت ایشان ابو عبد الله است و نام جماد بن مسلم و یاس دوشاب
 فرزندش را کو بند پر صحبت حضرت غوث الثقلین شیخ عبد القادر
 رضی الله عنه از شاخ کبار و عارف اسرار و مقتدا می وقت عصا
 کرامات عالیله بوده اند و با وجود آنکه اتمی اند حصصاً علی علم لدنی را ایشان
 کرامت فرموده بودند و در دوازده هزار سرید کامل داشتند بهتر و معتبرتر
 شیخ عبد القادر جمیلی اند رضی الله عنه نقلت که از وی شیخ جماد غیر
 مراد دوازده هزار سرید است و هر شب ایشان را یاد میکنم و حاجات ایشان
 از خدا استعجاب میجویم و هر که از ایشان کنایه مبتلاست در خواست
 میکنم یا در آن ماه تو فنیق توبه و بد یا از جهان سپرون برد تا دیر
 در گناه نماند حضرت شیخ عبد القادر رضی الله عنه در اینجا حاضر بودند

بود گفتند اگر حق سبحانه و تعالی مرا منزلی دهد از تو در خواست کنم که برید
 من تا قیام قیامت بی توبه نمانند و من بدین ضمان ایشان بستم شیخ
 حماد گفتند که حق سبحانه و تعالی بر ما شده نمود آنچه او از خداوند خود
 خواست حق تعالی قبول کرد نقلت که حضرت غوث اعظم جوان بودند
 در صحبت حضرت شیخ حماد میرفتند روزی باب تمام در مجلس شیخ
 نشسته بودند چون برخاسته بیرون رفتند شیخ حماد سر مودند
 این اعمی را قدمی است که در وقت او برگردن همه اولیا خواهد بود هر چند
 مامور شود بلکه بگوید قدمی بزه علی رقبته کل ولی الله بر آئینه آتزا
 بگوید همه اولیا گردن نهند وفات شیخ حماد در ماه رمضان با نصد
 د بخت و پنج عجزی ۵

حضرت غوث الثقلین شاه محی الدین سید عبد القادر
 الحسینی الحسینی رضی الله عنه

کینت آن بادشاه مشایخ اندر طریقت و امام ایمه اندر شریعت
 و محبوب ربانی ابو محمد است و نام شریف آن پیر زمانه سه در عارفان
 یگانه شرف ز نام مختصر عباد قطب صمدانی عبد القادر و هو ابن ابی صالح

موسیٰ حبیبی دوست بن ابی عبد الله بن یحییٰ زاهد بن محمد بن داود بن
 موسیٰ الجون بن عبد الله محض بن حسن مثنیٰ بن حسن بن
 علی مرتضیٰ رضی الله عنہم حبیبی از ان جهت گویند که پدر عبد محض
 حسن مثنیٰ بن حسن بن علی مرتضیٰ است رضی الله عنہم و مادر عبد الله
 محض فاطمه بنت حسین بن علی مرتضیٰ است رضی الله عنہم دیگر آنکه اولاد
 ما جدہ آنحضرت نیز حسینی بوده اند و لقب محی الدین است سبب تلقب
 آنحضرت محی الدین آنست که فرموده اند روز جمعه از بعضی سیاحت
 بیخدا می آمدم ناگهان به بیماری نحیف البدن متغیر اللون بگذشتم مرا گفت
 السلام علیک یا عبد القادر جواب سلام باز دادم گفت نزدیک من
 آئی نزدیک اورفتم گفت مرا بنشان اورا بنشانم جدا و تازه شد
 و صورت او خوب گشت و رنگ او صاف گردید از او پرسیدم
 مرا ایشانسی گفتند گفت من دین جد تو ام ضعیف شده بودم چنانکه
 دیدی مرا خدا تعالی بتوزنده گردانید انت محی الدین اورا بگذشتم و مسجد
 جامع رقم شخصی نعلین پیش پای من نهاد و گفت یا شیخ محی الدین چون
 نماز بگذارم خلق از هر طرف بر من هجوم کردند و دست و پای مرا می بوسیدند

بوسیدند می گفتند یا محی الدین و لقب آنحضرت در آسمان باز اشبهت
 چنانچه فرمودند **شمس** انابیل الافراح اطلاء درو حیا طر
 با و فی العلباء باز اشبهت : و غوث الثقلین بیگویند که تعریف
 آنحضرت بر جن و انس بوده چنانچه آدمیان در مجلس آن غوث عظیم
 حاضر می شدند و اسلام می آوردند و تائب می گشتند و افاده می گرفتند
 جنیان نیز صف صف در مجلس حاضر میگشتند و اسلام می آوردند
 و فایده ما حاصل سینمودند و آنحضرت می فرمودند که مرا انس را مشایخ
 است و در جن را مشایخ است و در ملک را دامن شیخ کلم شیخ ابوسعید
 عبدالله بغدادی رحمه الله گفته اند که عاجزه داشتم فاطمه نام شانزده
 ساله با ملای بام بر آمده بود غایب شد بخدمت حضرت غوث ثقلین
 رفتم و آن قضیه را گفتم فرمودند امشب در خرابه کرخ که محل است
 از بغداد برو بر زمین دایره بکش و وقت کشیدن دایره بگو
 بسم الله علی بنت عبد العاد و در آن نشین چون شب تاریک شود
 طواف کن جن بر تو خواهند گذشت بصورت مختلفه هیچ خون نکنی و وقت سحر
 با دشا ایشان با لشکر بیاید و از تو پرسد بگوی شیخ عبد العاد مرا بر تو

فرستاده است و قضیه دختر با و بکوی راوی گوید چنان کردم جنیان
 صف صف بصورت مختلفه میگذاشتند و هیچ یکی نمیتوانست که نزدیک دایره
 آید تا آنکه پادشاه ایشان بر اسی سوار با جماعه از جنیان پیدا شد
 و مقابل دایره بایستاد و مرا پرسید که حاجت تو چیست گفتم شیخ مرا
 بر تو فرستاده است در حال از اسب فرود آمدن زمین بوسید و پیرون
 دایره نشست و گفت چرا فرستاده است دختر غایبشان دختر
 با و گفتم فرمود تا آن دیو که دختر را برده بود حاضر کنند در حال آن
 دیو را با دختر حاضر کردند گفتند از دیوان چنین است آن دیو را گفت
 ترا چه باعث شد که این دختر را از رکاب عوث ربودی گفت مرا
 خوش آمد و در دل من جای کرد فرمود آنرا گردن زنتد و دختر را
 بمن داد گفتم مثل تو فرمان بردار شیخ را ندیدم گفت ما جلونه مطیع او
 بناشیم که چون او از خانه بجمع اجنه اقصای عالم نظر میکند از بیت
 او همه در فرار میشوند و چون حق تعالی اقامت نطق میکند او را سنگین
 میگردد اندر جن دانش و جلی آنحضرت را بجهت آن گویند که اصل آن
 عوث آفاق از ولایت جیل است و ولادت با سعادت آن را نیز در اینجا

در اینجا واقع شده و آن ملکی است و راسی طبرستان که آنرا جیلان و گیلان
 و گیل نیز گویند و بعضی گفته اند جیل موضوعی است بر کنار دجله میگذرد راه از
 بغداد بطرف واسط و نیز موضوعی است جبل نام نزدیک مداین بحسب نسبت
 این دو موضع هم گیلی و گیلانی و جیلانی میگویند اما جماعه که نسبت آنحضرت
 باین دو موضع کرده اند صاحب روضه النواظر که از اکابر وقت بودند
 و قول ایشان سند است نوشته اند که قول آنها غلط است و گفته اند
 نمیتواند بود که آنحضرت در این موضع چند روز اقامت نموده باشند چنانچه
 در برج عجمی اما اصل آنحضرت از ولایت گیلانست و صاحب سنج ابله آن
 آنحضرت را بموضع بشینز که از مضامفات ولایت گیلانست نسبت کرده
 نسبت ارادت آنحضرت بدانکه ترتیب حضرت عنوث الثقلین بر این طریقه
 از روحانیت حضرت رسالت پناه محمدی صلعم است و پیر خرقه آنحضرت
 شیخ ابوسعید مخزومی و از شیخ ابوسعید اسامی که بالابه ترتیب مذکور شده
 نسبت خسر قه بشیخ حسن کرخنی رسیده بحضرت امام رضا رضوان
 غنه میرسد و از اینجا از ابای کرام حضرت گذشت بسید امام صلعم میرسد
 و پیر صحبت آنحضرت شیخ جماد دیاس اندر حرمه الله و با خضر علیه السلام

بسیار صحبت داشته اند و جنبلی مذہب بوده اند و فتویٰ بر مذہب
 امام شافعی و امام احمد حنبل میدادند شیخ بقای بن بطو کفتمه اند
 روزی حضرت غوث اعظم زیارت قبر امام احمد حنبل رفتند پس دیدیم
 که امام از قبر خود بیرون آمد و آنحضرت را در کنار گرفت و گفت ای
 شیخ عبدالقادر محتاجم من بودم در علم شریعت و علم حقیقت و علم طریقت
 کینت و والده مکرمه معظمه آنحضرت ام الخیر و لقب نام امنه الجبار فاطمه
 بنت شیخ عبداله صومسی است که از کبار مشایخ گیلان و مقصد ای اولیا
 زمان و مستجاب الدعوات بوده اند حضرت مولانا عبدالرحمن صاحب
 نوشته اند که شیخ عبداله صومسی از زوسا از ما یاد بوده و مراد احوال
 عالی و کرامات ظاهر بوده و قیتکه در غضب شدی حق سبحانه و تعالی از برای
 وی زود انتقام کشیدی و هر چه خواستی خدا یتعالی چنان کردی و هر چه
 که پیش از وقوع آن خبر کردی چنان واقع شدی و والده ماجده
 حضرت غوث الثقلین را بهره وافر بود از خیر و صلاح شیخ عبدالقادر
 ولد حضرت غوث اعظم فرمودند وقتی که غوث صد انی از صلیب شریف
 پدر بر حم لطیف مادر صلوات نمودند و والده مکرمه معظمه ایشان در سن

شصت سالگی که زمان یاس است بوده اند این کرامات آنحضرت
 است و الهه آنحضرت از کبار است و عارفان صالحات و اصلاحات
 و صاحب مکاشفات بوده اند و ولادت با سعادت عوثر اعظم
 در جیلان اول شب ماه رمضان سال چهار صد و هفتاد و بقول
 بغداد یک حبسه بوده و الهه آنحضرت فرموده اند که چون فرزندم عبد
 القادر متولد شد هرگز در ماه رمضان روز پستان نگرانی و شیر نخورد
 یکبار بلال رمضان جهت ابرو پوشیده شده بود مردم از من پرسیدند
 گفتم فرزندم امروز شیر نخورده است آخر معلوم شد که آنروز از ماه
 رمضان بوده است و آنحضرت فرمودند که در ایل جوانی چون چشم
 من خواب گرم شدی آدازی می شنیدم که ای عبد القادر ترا بر
 خواب نیا فریدم و چون بکتب میرسیدم آواز ملایکه میشنیدم که می گفتند
 بر خیزید و جای دهید ولی خدا ایراد آنحضرت پشوده ساله بودند که از
 جیلان بجناد آمدند و در سال چهار صد و هشتاد و هشت به بغداد
 رسیده به تحصیل علوم مشغول گشتند اول لغزات قرآن بعد ازین بفقیر
 و حدیث و دیگر علوم دینی و در اندک زمانی بر قرآن خود فایق شده

و از همه ممتاز گشتند و در همین سفر اول شصت کس از قلاع الطریق بردست
 آنحضرت توبه کرده مرید شدند و در سال با یقصد و بیت و یک بفرموده پیغمبر
 و حضرت علی کرم الله وجهه که آب دهن مبارک در دهن آنحضرت حنثند
 بر منبر برآمده مجلس وعظ نهادند و تا چهل سال در جمیع علوم دینی تکلم می
 فرمودند و وقت وعظ میفرمودند که ای اهل آسمان و زمین بایستد بشنوید سخن
 مرا از من چیزی بیاموزید که نایب و وارث پیغمبر صلعم در زمین و درین
 مجلس خلعتها عطا میشود و حق تعالی بر دل من تجلی میکند و قریب بخدا
 هزار نفر در مجلس وعظ آنحضرت حاضر می شدند و چهار صد نفر کلام
 آنحضرت را می نوشتند و هر گاه مجلس میشد از اثر آن کلام حقیقت
 انتظام وجد و ذوق دوست کسی می مردند و شیخ ابوسعید قیلوی رضی الله عنه
 گفته اند که در مجلس شیخ عبدالقادر بار بار پیغمبر صلعم و پیغمبران دیگر را صلوات
 الله علیهم و طلائک و اجنبیا از اصف صفت مشاهده میکردم کتاب غنیة الطیبات
 و فتوح العینب لعینف آنحضرت است جلوه مبارک آنحضرت را در کتب
 معتبره چنین نوشته اند خیف البدن میانہ بالا و لعین الصدک شده
 پیشانی گندمگون پوسته ابرو و آواز آنحضرت بلند بوده و لباسی

و لباس بطریق علماء می پوشیدند گاهی طبلسان و گاهی جامه در سبزه
 که قیمت یک گز آن یک دینار بود و یک جبه زیاده میفرمودند که نمی پوشتم تا
 نمی پوشانند و میخورم تا میخورانند و میگویم تا میگویند و اگر کسی بدید چندان
 آنحضرت می آورد قبول می نمودند اما غیر از سلاطین و همان لحظه بجا حاضران
 مجلس نسبت می فرمودند روزی امام المستجد بالله خلیفه بعد از جد
 آنحضرت آمده بدیده زرمش نهاد فرمودند حاجت نیست الحاج بسیار
 نمود آنحضرت یک بدیده را بدست راست و یکی را بدست چپ برداشته
 با هم بشپیدند از آن خون روان شد فرمودند ای ابوالمظفر از حد اس
 شرم نداری که خونهای مردم میخوری و بر خود کردی گسلی و بدان با من بزرگ
 می شوی در حال خلیفه بهوش شد فرمودند بعزت میبود اگر حرمت
 انصاف او به پیغمبر صلعم نبود می سیکند اشم که آن خون تا خانه او بر سفتی
 و حضرت غوث اعظم هر گز بیسجلی از خلفا و صاحب ششمی زلفه اند
 و بر بساط آهنا نشسته اند و بجبهت ایشان تعظیم نفرمودند و چون خلیفه
 بخانه آنحضرت آمدی اندرون میرفتند و بازمی آمدند تا قیام از برای او بنام
 در یکم خلیفه سابقه بسیار می نمودند و خلیفه دست می بوسید و با او آب

می نشست دی گفت هر چه شیخ فرماید بسر و چشم ما و چون رقم می نوشتند بنا
 طریق که عبد القادر تو چنین میفرماید و فرمان او بر تو نافذ است و حکم او
 مرا ترا سودمند و بر تو حجت چون رسم بر حلیفه رسیدی بوسیله دیگری
 گذاشتی گویند که بچکس خوش خلق و شرمگین و کریم و مهربان تر از حضرت بنام
 چنانچه هر یکی از منشیان آنحضرت کمان بردی که از نزد آنحضرت عزیزتر
 نیست و بیچگاه جواب سایل را در نفرمودی و هر بیماری که اطبا از علاج او
 عاجز می آمدند او را بخدمت آنحضرت می آوردند و بجز در رسیدن دست
 مبارک شفافی یافت نقلت که در ذی حجه آنحضرت در آمد نا پناشد
 و بیچ تو هست بر درین اثنا حضرت علیه السلام در رسید و گفت یا ولی الله
 یکی از ابدال فوت شده بهر که حکم فرماید بجای او نصب کرده شود فرمودند
 که در خانه ما شخصی شکستگی افتاده است برو او را بپردن آرد بجای آن
 ابدال نصب کن حضرت علیه السلام امد از ان خانه پیش آن بگانه عمر آورد
 و بیک نظر کمیی اثر آنحضرت پنا گردید بمرتب ابدالیت رسید چون در راه
 بقعر شریف بغیر از معرفت و محبت الهی چیزی دیگر نبود پس در حقیقت
 آنشخص بدزدی این متاع آمده بود ازین بود که آنحضرت او را بمطلب

بمطلب ساینده اند و محروم نساخته اند و بمرتبه ابدانیت فایز گردانید گونید که
 عزل نصب افتاب و ابدال و او تاد و سلب حال او یابید است ایشان بود
 هر که را سنجواستند عزل می نموده بجای او دیگر را نصب می نمودند چنانچه از ابدال
 وفات یافته بود کا فری از تطنیفینه آورده موسی برودت او را گرفتند محمد نام
 گداشته و طاقی مبارک خود را بر سر او نهاده داخل انجمنه نمودند در روز
 یکی از مردان غیب در هوا بر رفت چون بر سمت الراس بغداد رسید در دل
 گدازید که در شهر بغداد هیچ مردی حضرت عوث اعظم دریافته حال او را سلب
 نمودند و آن جوان از هوا بدگاه آنحضرت افتاد و با تماس شیخ علی بن ابی تقی
 او در گذشته توبه کرد باز در هوا پرواز نموده بر رفت و طریقه آنحضرت تا مشرع
 بوده و اگر کسی امید میدند که بر خلاف شریعت عمل میکنند حال او را سلب
 میکردند و میفرمودند که ای مردم اگر ادب شریعت نمی بود بر اینینه خبر میکردم شما
 آنچه میجوید و در خیزه میکنند شما پیش من همچو شیشه آید می نمم آنچه در ظاهر و باطن شما
 است یکی از اکابر خضر علیه السلام در باب حضرت عوث اعظم سوال نمود فرمود
 که حق تعالی هیچ دریغی از ساینده که آنکس را مقامی برتر از آن داد و کس
 محبت خود بخشد ساینده هیچکس را مگر آنکه شیخ را بهتر و کوارتر از آن داد و عطا نمود

و گفت شیخ عبد العادز فرزند جابست و غوث و قطب اولیای زمان خود
 و گویند که آن غوث صدانی روزی در رباط خویش مجلس فرموده بودند و
 مشایخ قریب صد تن حاضر بودند از جمله شیخ علی متقی بود شیخ بقای بن بط
 و شیخ ابوسعید فیلولی و شیخ ابوالنجیب هردوی علم شیخ شهاب الدین هردو
 و شیخ جاکر و قطب النان موصلی و شیخ ابوالسعود و شیخ غراز بطایحی و شیخ
 منصور بطایحی و شیخ جماد بن مسلم دیاس و خواجه یوسف بن ابوبهدا
 که سیر سلسله خواجهکان نقشبنده و شیخ عقیل بن مسخی و شیخ ابوبزاد و شیخ
 و شیخ عدی بن مسافر و شیخ علی بن وهب بخاری و شیخ موسی بن یاقین
 زولی و شیخ احمد بن ابوالحسن رفاغی و شیخ عبدالرحمن طغیونجی و شیخ
 علی طرابا و شیخ ماجد کردی و شیخ ابو محمد قاسم بن عبد منصور بصری و شیخ
 ابو عمر عثمان بن مرزوق و شیخ سواد بخاری و شیخ حیات بن قیس حله
 و شیخ مرسلان دشقی و شیخ عبد الکریم الاکبر السمر و شیخ ابوالعباس الجعفی
 المصری و شیخ ابوالحکیم ابراهیم بن دینار و شیخ مکارم اکبری و شیخ صدق
 بغدادی و شیخ محسنی دوری مرعش و شیخ صیاد الدین ابراهیم بن ابی عبد
 بن علی جوینی و شیخ ابو عبد اله و شیخ ابوبکر الحامی الرزین و شیخ جمیل و شیخ

وشیخ ابو محمد عبد الحق حریبی وشیخ ابو عمر البکامی وشیخ ابو حفص عمر بن ابی
 النصر الغزالی وشیخ سلفو المال محمد بن درمانی القزونی وشیخ ابو العباس
 احمد یمانی وشیخ ابو العباس احمد بن العربی وشیخ ابو عبد الله محمد المعروف
 الخاص وشیخ ابو عمر عثمان بن احمد شوکی که از رجال الغیب بودند سیاه
 وشیخ سلطان بن احمد الرزین وشیخ ابو بکر بن عبد الحمید شیبانی وشیخ
 ابو العباس احمد بن الاسباط وشیخ ابو محمد احمد بن عیسی المعروف بالکلبی
 وشیخ مبارک بن علی الحملی وشیخ ابو البرکات بن سعدان العواتی وشیخ
 عبد القادر بن حسن بغدادی وشیخ ابو السعود احمد بن ابی بکر عطار وشیخ
 ابو عبد الله محمد الادافی وشیخ ابو العسلی وشیخ شهاب الدین سهروردی
 وشیخ ابو القاسم عمر بن سعود الرزاز وشیخ ابو المنار محمود بن عثمان
 البقال وشیخ عباد البواب وشیخ عبد الرحیم قناری هزلی وشیخ ابو عمر
 عثمان بن مردوه وشیخ مکارم نهر خالصی وشیخ حلیفه بن موسی بنر
 ملکی وشیخ ابو الحسن جوسقی وشیخ عبد الله قریشی وشیخ ابو البرکات
 ابن صحرا موسی وشیخ ابو الحق ابراهیم بن علی اغلب وشیخ عوف
 رضی الله عنهم جمعین و غیر ایشان نیز جمیع از شاخ کبار در اینجا بودند

در آنحضرت بالای سبزه سخن ملکیت در آنجا سخن فرمودند قدمی بنده علی رفته کل
 دلی اله شیخ علی مینی بر سبزه بر آند و قدم مبارک آنحضرت را گرفته بر کردن
 نهاد و بزرگ درین آنحضرت در آند و سایر اولیا کردند در پیش داشتند شیخ
 ابوسعید قیلوی گفته اند که چون حضرت شیخ عبد القادر فرمود که قدمی بنده
 علی رفته کل دلی الله حضرت حق سبحانه و تعالی بر دل آنحضرت نخل کرد و در اول
 صلح بردت طایفه از ملائکه مقربین بمحض اولیای متقدمین و متاخرین که در آنجا
 حاضر بودند احیایا با جباه خود و اموات با ارواح خود خلعتی در آنحضرت پوشیدند
 و ملائکه در حال العیب مجلس آنحضرت را در میان گرفته بودند و صفها در هوا
 ایستاده و بر روی زمین هیچ دلی نماند مگر که کردن خود را بست کرد و گویند
 که یک کس از عجم تو اضع نکرد حال دیر اسلب نمودند و ظاهر است که این قسم
 دعوی از کمال عنایت بی نهایت اله و فرزند می و حمایت حضرت رست
 بناه صلح که همه اولیا و الله تو اضع نمودند و فرمان ایشان را قبول کردند
 و هیچ دلی با بقام نرسیده ذالک فضل اله یوتیه من یشاء الله ذوالفضل
 العظیم و در او ایل حال آن غوث اعظم بعضی از مشایخ گفته اند که این جوان
 عجمی را قدمی است که بر کردن جمیع اولیا و الله خواهد بود و از مشایخ کبار اکثر

اکثری صد سال بیشتر نیز از احوال آنحضرت خبر داده بودند چنانچه شیخ ابوبکر
 بن مراد الطالنجی قدس الهدیه که از کبار مستفیدان مشایخ عراق و صاحب
 کرامات ظاهره و مقامات فاخره بودند و در خواب مرید حضرت صدیق
 اکبر شده بود بواسطه خود از حضرت صدیق رضی الله عنه گرفته اند و فرمودند که
 از حق سبحانه و تعالی عهد گرفتم که جسمی که در روضه من در آید آتش آنرا
 نسوزد و قبر ایشان در بطایح است و گوشت یا ماهی که از نزدیک قبر ایشان
 می بردند هرگز نجس نمی شد سیگفته اند که او تا در عراق بعثت کس اند معروفی که
 دامام جنبل و بشیر حافی و منصور بن عمار و جنید بغدادی و سهیل
 بن عبد اله تیسری و شیخ عبد القادر جیلانی قدس سرایم از ایشان
 پرسیدند که شیخ عبد القادر کیست فرمودند عجمی است شریفی که در بغداد
 خواهد بود ظهور او در قرن پنجم است و شیخ ابو محمد البشکی که مرید شیخ ابوبکر
 بطالنجی و از اعیان مشایخ عراق و صاحب خوارق بلند و مقامات
 ارجمند بوده اند و قبر ایشان در حدابیه است که از دیه های بطایح است
 می سرمودند که شیخ عبد القادر کسی است که اقامه کرده شود بافعال او و توالی
 او و حق تعالی جمع و کثر بر ابرکت او بر تبه های عالی رساند و مبایات کند

روز قیامت با ستهای سابق و حضرت غوث الثقلین سفیر مودند که بر قدم
 بر قدم نینی می باشد و من بر قدم جد خود صلعم دبرت می که جد من ^{شیراز}
 و من بر انجا بنادم مگر در قدم نبوت که راه نیت در ان غیر بنی را د این ^{شیراز}
 بر کمال مرتبه ولایت و متابعت و پیروی آن سرور است صلعم نقلت از شیخ
 شریفین خورشید موصلی که گفت شنیدم از پدر خود که می گفت سیزده
 سال خدمت حضرت شیخ عبد القادر رضی الله عنه کردم هرگز ندیدم که
 کس بر ایشان نشسته باشد یا خلط و خوی بیرون انداخته باشند
 جمیع مشایخ وقت زاردی ارادت با آنحضرت بوده و امام یا فنی گفته اند
 که اکثری از مشایخ من بحضرت غوث اعظم نسبت درست کرده اند خواهر
 سعین الدین جستی و شیخ شهاب الدین سهروردی قدس سرهما
 بلازمت آنحضرت رسیده فیض و جمعیت باطن حاصل نموده اند نقلت
 که پیش شیخ عقیل ذکر کردند که جوان عجمی عبد القادر نام در بغداد مشهور
 شده است فرمودند او در آسمان مشهور تر است از آنکه در زمین از شیخ
 ابو بوغازی حسرتی که از اجل مشایخ موزب بوده اند بعضی از اصحاب
 گفته اند به بغداد میرویم فرمودند ^{چون} با نیجا برسید زنهار که ترک ملازمت شیخ

شیخ عبد القادر نه نمایند بخدا سو کند که در تمام غم مثل او آونیده نشده
 و در عراق مثل او دیده شده و مشرق زمین مبانم میکند با و بر سر
 و علم و کمال او برتر است از علم و کمالات او یسای دیگر و چون ایشانرا
 به میند سلام سن برسایند و بگویند که مرا فراموش نکند گویند که حضرت
 فرموده اند که هفت و پنج سال در بیابانهای بغداد تجرید در سیاحت بودم
 و چهل سال بوضوی عشا نماز با دعا گذارده ام و پانزده سال بعد
 از ادای نماز عشا بیکبای ایستاده ختم قرآن میکردم تا سحر شبی نفس
 من آرزوی خواب کرد و گفت چه شود اگر یک ساعتی غسبی گفته
 او نشیندم و هاجا بیکبای ایستاده ختم قرآن کردم و خواب بمسور
 پیش من مشکل شده می آمد و من بغضب بانک بروی میزدم و فرغ
 میشد و سفر نمودند چهل چهل روز روزه میداشتم در بیابان عراق تا روز
 سال در برج عجمی اقامت میکردم و بسبب اقامت من آنرا برج عجمی
 میگویند نقلت از شیخ عبد الرزاق فرزند آنحضرت که عوث اعظم
 میفرموده اند که مرا بدست کاغذی داده شد بعد از درازسی انتهای
 لقمه دیدم که نام اصحاب و سرداران من که تا قیام قیامت نسبت خود

بمن دست خواهند کرد در اینجا ثبت نموده اند و حکم شد که اینها را به
 بخشیدیم نقلت که آنحضرت میفرمودند که قسم بعزت و جلال او که
 قدم بر نذارم از پیش پروردگار خود تا روان نکند مریدان مرا با من بسوی
 بهشت و آنحضرت فرموده اند که اگر مرید من در مشرق باشد و من در
 مغرب باشم در بنه شود عورت او را بر آئینه پوشم از سوز در مشرق
 او را نقلت از شیخ عمران که وقتی با آنحضرت عرض کردم که اگر شخصی
 خود را مرید حضرت بگویند و دست بیعت بشما نداده باشد و خرقه از شما
 نپوشیده باشد ما او را از اصحاب حضرت شماریم یا نه فرمودند بے
 هر که خود را بمن نسبت کند قبول کند او را حضرت حق سبحانه و تعالی
 و پیامرزدگنان او را و او از جمله اصحاب من است نقلت که شیخ
 عمر برادر که آنحضرت می فرمودند که نوزید حسین بن سحر صلاح کنی
 در زمان او که دستگیری او کند اگر من می بودم دستگیری او
 میکردم هر کسی که از مریدان من باشد و بگوید مرید او را تا قیام قیامت
 دستگیری کنم بشارت باد بر کسی که پیر ایشان شیخ عبدالقادر را
 ایشان ابو حنیفه و پیغمبر ایشان محمد الرسول الله صلعم و خوش حال

حال آن سعادت‌مندان و نیک بختانی که باین سعادت عظمی مشرف
 شده اند و درین درگاه نسبت ارادت و بندگی را درست کرده اند
 امید که این فقیر نیز از کمترین بندگان و نیازمندان این درگاه است
 بتوجه آنحضرت سپرد سنگیر در دنیا و آخرت نجات یابد و داخل سنوبان
 آن درگاه دالاجاه باشد نقلت که آنحضرت میفرموده اند هر سگمانی
 که بر در سمن گذشته است یا روی مرادید است عذاب کور و بیجا
 از او تخفیف کرده شود راوی گوید که مردی از بندگان بر آنحضرت آنوقت
 پدر من وفات یافته است او را در خواب دیدم گفتم برادر گور عذاب
 میکنند بخدمت شیخ عبد القادر برو و التماس دعا کن شیخ گفت
 او وقتی بر در سمن گذشته است گفتم آری شیخ ساکت شدند
 روز دیگر آنمرد بیامد و گفت پدر خود را در خواب دیدم بغایت خوش
 و خرم و خلعت سبزی در بر پوشیده میگفت که عذاب از من جدا
 و این خلعت برکت شیخ عبد القادر من دادند بر تو باد که همیشه در
 خدمت حضرت شیخ باشی سعادت‌مند چشمیکه آن جمال را دیده باشد
 و در خدمت آن گوش که آن آواز شنیده باشد و طالع منده شخصی

که بر آن مدرسه گذشته باشد شیخ علی بن پستی گفته که هیچ فرقه
 را با برکت تر و هیچ طائفه را سرفرازتر از فرقه و طایفه شیخ عبد القادر
 ندیده‌ام و هیچ روزی را مبارک تر از آن روز که آنجا را می‌دیدم ندیدم
 یکی از اهل بمن گوید که غزیت اسلام کردم و در خاطر داشتم که پیش
 بهترین اهل بمن باین سعادت مشرف کردم و در جواب دیدم که حضرت
 عیسی علیه السلام می‌فرمودند که بجداد برو و بر دست شیخ عبد القادر
 اسلام آر که بهترین اهل زمین است و شیخ ابو عمر دین مرزوق
 گفته اند شیخ عبد القادر شیخ دامام است هر که درین زمان براه
 الهی برود و عالی با معامی باو میدهند پس شیخ عبد القادر امام
 اوست و حق تعالی عهد گرفته است از اولیای دقت که امر او را
 قبول کنند بر فیضی که از رسول صلعم باصحاب میرسد و درین زمان از
 شیخ عبد القادر با اولیای دقت میرسد و بمراتب جمیع اولیای
 اطلاع دارد و بچکس را بر رتبه شیخ اطلاع نیست و در نظر هیچ کس
 را بجز خدا و رسول بر دست نیست و آنحضرت می‌فرمودند که میخواستم
 در صحرا نمانم با شما لیکن حق سبحانه و تعالی نفع خلق را بمن باز

باز بسته است و ما حال صد هزار کس بر دست من توبه کرده نقلت
 از شیخ ابو محمد محلی که گفته اند روزی در بند ادب زیارت حضرت شیخ
 عبید القادر رضی الله در آدم و سوتی در خدمت ایشان مانند چون
 غنیمت مرا حجت مهر کردم از انجبت دستوری خواستم مرا وصیت
 کردند که از هیچ کس چیزی نخواهی و نگشت مبارک خود را در دهن من
 انداختند و فرمودند که این را بک و باز گرد همچنان کردم از بند ادب
 تا بمهر باب و طعام احتیاج نشد و قوت در زیادتی بود نقلت که
 از شیخ ابوالمظفر اسمعیل که وقتی شیخ علی بن پیتی بیمار شد حضرت
 عنوث اعظم بعبادت شیخ رفتند و در ان موضع دو درخت حر نامی خشک
 شده بود و از مدت چهار سال اصلا بار در نمی شد پس عنوث اعظم نقلت
 در زیر یک درخت و وضو ساختند و در زیر درخت دیگر دو رکعت نماز
 گذاروند و بعد از آن هفته بر دو درخت سبز شدند و بار گرفتند نقلت
 که وقتی شخصی بخدمت انقبلا حاجات آمد و گفت که عورت من
 حامله است و مرا آرزوی پس است فرمودند خواهد شد چون وضع
 حمل شدن آن مرد را در خمر براد و آن را برداشته بخدمت آنحضرت

آورد و گفت که این دختر است فرمودند در خانه در آبی و این را به پیچ و
 پیرین که همیشه و چون بموجب فرموده عمل کرد همان لحظه آن دختر بشیر
 نقلت از شیخ ابوالسعود که حضرت عوث صدیقی میفرمودند که افتاد
 و ماهتاب بر منی آیند تا بر من سلام نکند و سال و ماه و هفته در روز
 بر من آید سلام میگویند و آنچه از خیر و شر در ایشان مقدر شده
 خبر میدهند و شیخ سیف الدین عبدالوهاب ولد عوث اعظم فرموده اند
 که پیچ مای از ما میا بنودی مگر که پیش از آن که نوشدی بیاید
 پیش والد من اگر چنانچه در آن ماه بدی و سختی مقدر شده بود
 در صورتی ناخوش آمدی و اگر نعمت و خیر مقدر شده بودی بصورت
 نیکو بیامدی آخر روز جمعه سلج جادی الاخری سال با پنصد و شصت
 جمع از مشایخ در صحبت آنحضرت نشسته بودند که جوانی خوب رو
 درآمد و گفت السلام علیک یا ولی الله من ماه رجبیم آمده ام تا ترا
 نهینت گویم و در من هیچ بدی و سختی مقدر نشده است در آن ماه رجب
 هیچ نذیند مردم مگر خیر و نیکوی چون روز یکشنبه سلج رجب شخصی کریم
 المنظر آمد و گفت السلام علیک یا ولی الله من شهر شعبانم آمده ام

آمده ام که ترا بهت گویم مقدر شده است در من موت و فتنه
 خلق در بغداد و کرانی در حجاز و قتل و کشتن در خراسان چون ماه
 شعبان آمد هر چه بر جا گفته بود واقع شد و آنحضرت در ماه رمضان
 چند روز بیمار شدند روز دوشنبه بست و نهم رمضان جمعی از مشایخ
 پیش آنحضرت حاضر بودند چون شیخ علی سبکی و شیخ نجیب الدین
 سهروردی و غیره با یکدیگر و قار تمام درآمد و گفت السلام علیک
 یا ولی الله من ماه رمضان آمده ام که عندا کنم از آنچه بر تو مقدر شده
 بود و من و داع کنم ترا که این آخر اجتماع مننت با تو پس بازگشت
 و آنحضرت در ربیع الآخر سال دوم بر حمت حق پیوستند در رمضان
 دیگر در یافتند وفات آنحضرت بعد از نماز عشاء شب شنبه هشتم
 یا نهم ماه ربیع الآخر سال با پند و شصت و یک هجری رویداده و
 یا نهم ربیع الآخر گفته اند و بقولی سیزدهم و بقولی هفدهم ماه مذکور
 بوده اما اصح قول نهم ماه است و مدت عمر شریف آنحضرت
 بقول باول سال ولادت نمود سال هفت ماه و نه روز است و
 بقول ثانی هشتاد و نه سال و هفت ماه و نه روز بوده و علس

آنحضرت در هندوستان یازدهم و بعضی هفدهم میکنند اما در این
هفدهم است و این فقیر عاقل را شب نهم میکند که صحیح ترین اقوال
قول نهم است آورده اند روز وفات آنحضرت اکثر مشایخ حاضر بودند
شیخ عبدالوهاب ولد آنحضرت طلب وصیت نمودند فرمودند که
علیک تقوی الله و طاعته یعنی لازم گیر پرپیغمبری را که خالص است
خدایتعالی باشد و لازم گیر طاعت او را و لا تحف احد او لا تح
یعنی بهم و امید بغیر از حق تعالی از هیچکس مدار و کل الحوائج الیه
و اطلبونه و بسیار همه حاجت نارا بحق تعالی و بطلب حاجت
را از او لاسق با حد سوی اله و اعتماد کن به هیچکس مگر بخداست
خذ التوحید التوحید جمیع الکمل یعنی لازم گیر توحید را و مکرر بر او
تاکید است که بر توحید اجتماع کل است و جمیع مشایخ و سادات
این قوم را بر توحید اتفاق است و بعد از آن با ولاد ایجاد خود که
در گرد آنحضرت نشسته بودند میفرمودند بر خیزید و جای دهید
و ادب ایشان بجا آرید که اینجا رحمت عظیم در شمار است و جانتک
مدارید بر ایشان و میفرمودند علیک السلام در حرم اله و کی شایان بود

روز این کلمات بسیار میفرمودند اما ابابلی بشی دلا یلک الموت
 یعنی من از هیچ چیز باک ندارم و از تک الموت هم باک ندارم قبر آنحضرت
 در مدرسه باب الازخ واقع شده که در شهر بغداد است و شیخ ابو سعید
 مخزومی در جات خود آنحضرت داده بودند برادر تبرک و حق بجانب
 و تعالی چنانچه آنحضرت را در ایام حیات بر تمام عالم تصرف داده بود بعد
 از وفات در قبر نیز همان تصرف داده است چنانچه امام عبد الله یافعی
 رحمه الله گفته اند کسی که صاحب حال باشد و در بغداد داخل شود در باب
 محبوب سجانی شاه عبد القادر گیلانی رضی الله عنه ننگد حال او سلب
 شود نقلت از شیخ عبد الوهاب و شیخ عبد الرزاق رحمهما الله که در آن
 حضرت دالذکر گوارد در مدرسه باب الازخ شیر تناول میکردند شیر
 خورن ترک دادند و تا ویری غایب بودند بعد از آن فرمودند
 فتح شد بر دل من هفتاد در از در نامی لدنی که وسعت پروری برابر بود
 آسمان در زمین است در وزی فرمودند که شرق و غرب و بحر و بر
 و جبل هر تسلیم کردند و هیچ دلی مانند که در الوقت بمن تسلیم نکرد شیخ
 عمر بن ارحمه الله گفته اند که عوث اعظم فرمودند هر که در کوفتی بر من

در باب الازخ واقع شده که در شهر بغداد است و شیخ ابو سعید مخزومی در جات خود آنحضرت داده بودند برادر تبرک و حق بجانب و تعالی چنانچه آنحضرت را در ایام حیات بر تمام عالم تصرف داده بود بعد از وفات در قبر نیز همان تصرف داده است چنانچه امام عبد الله یافعی رحمه الله گفته اند کسی که صاحب حال باشد و در بغداد داخل شود در باب محبوب سجانی شاه عبد القادر گیلانی رضی الله عنه ننگد حال او سلب شود نقلت از شیخ عبد الوهاب و شیخ عبد الرزاق رحمهما الله که در آن حضرت دالذکر گوارد در مدرسه باب الازخ شیر تناول میکردند شیر خورن ترک دادند و تا ویری غایب بودند بعد از آن فرمودند فتح شد بر دل من هفتاد در از در نامی لدنی که وسعت پروری برابر بود آسمان در زمین است در وزی فرمودند که شرق و غرب و بحر و بر و جبل هر تسلیم کردند و هیچ دلی مانند که در الوقت بمن تسلیم نکرد شیخ عمر بن ارحمه الله گفته اند که عوث اعظم فرمودند هر که در کوفتی بر من

کند در کردیم آن کربت را از او هر که در شد تی بنام من ندانند فلا
 بخشم اورا ازان شدت شیخ ابو عمر و صبر یعنی و شیخ ابو محمد عبدالحق
 گفته اند که وقتی روز شنبه سوم ماه صفر در خدمت حضرت غوث
 اشقلین در مدرسه بودیم پس آنحضرت برخاسته وضو کردند و در
 نماز گذاروند چون از نماز فارغ شدند نعره بلند با مهیت بر آورده یکی
 از نعلین چوبی که در پای مبارک آنحضرت بود در هوا انداختند آن
 از نظر غایت شد و بعد ازان نعلین دیگر در هوا بینداختند آن نیز از نظر پدید
 و آنحضرت نشستند بچکبیس را مجال آن نشد که از بمعنی سوال کند بعد از
 پست و سه روز قافله از بلاد عجم بیاید و گفتند ما را اندرایت برآی
 حضرت شیخ غوث اعظم فرمودند بستانید ایشان بکین حریر و جامها
 از خز و مقداری زر و نعلین آنحضرت را آورده بنهادند غوث اعظم
 فرمودند این نعلین را از کجا یافتید گفتند روز شنبه سوم ماه
 صفر در راه بودیم ناگاه راهندان بیرون آمدند و قافله ما را عارت
 کردند و بعضی را بگرفتند و تمام اسوال را برده در یک وادی فرود آمدند
 و دست میگردند ما گفتیم حضرت شیخ عبد القادر را در اینوقت یاد آوریم

که بعد از این
 در خدمت
 آنحضرت
 بودیم
 و در
 مدرسه
 آنحضرت
 برخاسته
 وضو
 کردند
 و در
 نماز
 گذاروند
 چون
 از نماز
 فارغ
 شدند
 نعره
 بلند
 با مهیت
 بر آورده
 یکی
 از نعلین
 چوبی
 که در
 پای
 مبارک
 آنحضرت
 بود
 در هوا
 انداختند
 آن
 نیز
 از نظر
 پدید
 و آنحضرت
 نشستند
 بچکبیس
 را مجال
 آن نشد
 که از
 بمعنی
 سوال
 کند
 بعد
 از
 پست
 و سه
 روز
 قافله
 از بلاد
 عجم
 بیاید
 و گفتند
 ما را
 اندرایت
 برآی
 حضرت
 شیخ
 غوث
 اعظم
 فرمودند
 بستانید
 ایشان
 بکین
 حریر
 و جامها
 از خز
 و مقداری
 زر
 و نعلین
 آنحضرت
 را
 آورده
 بنهادند
 غوث
 اعظم
 فرمودند
 این
 نعلین
 را
 از کجا
 یافتید
 گفتند
 روز
 شنبه
 سوم
 ماه
 صفر
 در راه
 بودیم
 ناگاه
 راهندان
 بیرون
 آمدند
 و قافله
 ما را
 عارت
 کردند
 و بعضی
 را
 بگرفتند
 و تمام
 اسوال
 را
 برده
 در یک
 وادی
 فرود
 آمدند
 و دست
 میگردند
 ما
 گفتیم
 حضرت
 شیخ
 عبد
 القادر
 را
 در
 اینوقت
 یاد
 آوریم

آریم در حال برای حضرت شیخ نذر کردیم و در همین اثنا دو نغره عظیم
 شنیدیم که هیت آن تمام وادی را در گرفت و دیدیم راه زمان
 سخت مضطرب و عاجز بر ما آمدند گمان بردیم که مگر طایفه دیگر از راه
 زمان بر ایشان تاختند ما را گفتند بیایید و مال خود را گرد آورید و
 به پند که بر ما چه مصیبت رسیده است رفیقیم و دیدیم که هر دو سردار
 ایشان مرده افتاده است و این نعلین بآب تر نزدیک ایشانست
 پس مالهای ما را با ما باز دادند و گفتند این واقعه بزرگت نقلت که
 بخدمت حضرت غوث اعظم آمد و گفت مرا زوجه ایست که ادا صرع
 می آید و جمیع افسون گران در کار او در مانده اند حضرت قطب را
 فرمودند اگر بار دیگر بیاید در گوش او بکوی که اسی حانس شیخ عبد
 القادر مقیم است بیخداد و میفرماید که تو باز نیایی و اگر آندی هلاک
 کنم راوی گوید بفرموده حضرت شیخ عمل نمودم دیگر زوجه من هرگز
 مصروع نگشت امام عبد الهه یا فعی گویند که بعد از آن میچکس در بغداد
 مصروع نشد و بعد از وفات آنحضرت مصروع میشوند روزی
 عجزه بخدمت غوث اعظم آمد و پس خود را همراه آورد و گفت دل

در حدیث آمده که هر که در راه
 از راه زمان بر ایشان تاختند
 مال خود را گرد آورید و
 به پند که بر ما چه مصیبت
 رسیده است رفیقیم و دیدیم
 که هر دو سردار ایشان مرده
 افتاده است و این نعلین بآب
 تر نزدیک ایشانست پس مالهای
 ما را با ما باز دادند و گفتند
 این واقعه بزرگت نقلت که
 بخدمت حضرت غوث اعظم آمد
 و گفت مرا زوجه ایست که ادا
 صرع می آید و جمیع افسون
 گران در کار او در مانده
 اند حضرت قطب را فرمودند
 اگر بار دیگر بیاید در گوش
 او بکوی که اسی حانس شیخ
 عبد القادر مقیم است بیخداد
 و میفرماید که تو باز نیایی
 و اگر آندی هلاک کنم راوی
 گوید بفرموده حضرت شیخ
 عمل نمودم دیگر زوجه من
 هرگز مصروع نگشت امام
 عبد الهه یا فعی گویند که
 بعد از آن میچکس در بغداد
 مصروع نشد و بعد از وفات
 آنحضرت مصروع میشوند
 روزی عجزه بخدمت غوث
 اعظم آمد و پس خود را
 همراه آورد و گفت دل

با خضر علیه السلام ملاقات نمودم گفتم حکایت عیسی که ترا با اولیای حق
 گذشته باشد بگویی گفت وقتی در کنار بحر محیطه میگذشتم و آنجا جا
 اومی و غیره نبود ناگاه دیدم مردی کلیم جمیده خفته است در خاطر من
 گذشت که دلی خداست او را گفتم بر خیز و بندگی کن گفت ای ابوالعباس
 برو و نفس خود را مشغول دار گفتم مرا چگونه شناسی گفت تو خضر هستی
 یا نه آنجا بود که من کیستم مناجات کردم یارب من نقیب اولیاءم و این
 را شناسم ندای شنیدم که ای ابوالعباس تو نقیب اولیای هستی و این
 کسیکه ایشان مراد است میدارند و این از ان طائفه است که من
 ایشان را دوست میدارم آنمزد روی بمن کرد و گفت ای ابوالعباس
 شنیدی گفتم آری مراد عاکن گفت از تو دعای سحر او هم گفتم چاره
 نیست گفت و فرک الله نعیمک منه گفتم زیاده کن در حال از
 نظر من غایب شد و هیچ دلی را ممکن نبود که از نظر من غایب شود
 و از آنجا پیش رفتم بر توده ریگی که بغایت بلند بود بالای آن نور
 دیدم که چشم را خیره میکرد دیدم آنجا عورتی کلیمی نو جمیده خفته
 است مشابه کلیم آنمزد خواستم که بجای بیدار سازم ندای شنیدم که باد

باش با آنسانیکه ما ایشانرا دوست میداریم پس ساعتی نشستیم تا بیدار شد
 گفت الحمد لله الذی احیانی بعد ما امانی والیه التوسل والحمد لله الذی
 استی و ادحسنى عن خلقه بعد ان بنی کفتم یا ابو العباس اگر
 پیش از منع با د ب می بودی بهتر میبود گفتم بالله علیک تو زوجه
 آنمرد باشی گفت بلی در اینجا عورتی از ابدال نفسل کرده بود حق تعالی
 بجبهت غسل و تکفین او مرا اینجا آورده چون ازان فارغ شدم او را
 برداشتمند و بسوی آسمان بردند گفتم مراد عاکن گفت ای ابو العباس
 دعا ازت گفتم چاره نیست گفت و فرک الله یصیک من گفتم
 زیادت کن گفت علامت نمئی اگر از نظر تو غایب شوم در حال نگاه کرده
 او را ندیدم راوی گوید از حضرت علیه السلام پرسیدم مثل اینطالعنه
 اجاب راسر قومی باشد که رجوع ایشان بدو بود گفت آری
 گفتم در عهد ما کیست گفت شیخ عبد القادر رضی الله عنه و او از فرزاد
 است در میان این فقیر گفته **پیت عاشق** یار خویش جمله
 جهان و ای خوش آنس که یار عاشق دوست + و صاحب تو هست
 میگوید که مفردان جماعتی اند که از دایره قطب خارج اند و حضرت علیه السلام

السلام از ایشان است در سول مصلح پیش از بعثت از ایشان
 بودند و این احوال و کرامات حضرت غوث اعظم که مرقوم گشته از
 هزار یکی و از بسیار اندکیت که حضرت مولانا عبد الرحمن جامی از تاربخ
 امام عبد اله یافعی در نجات الالسن نوشته اند که کرامات شیخ
 عبد القادر رضی اله پیرون از صد و نهایت است و خبر کرده اند مرا
 بزرگان ایام که کرامات حضرت ایشان بتواتر مانند یک بتواتر رسیده
 و با اتفاق ثابت شده که کرامات که از ایشان بظهور رسیده از دیگر
 مشایخ ظاهر شده و اگر آنچه از آنحضرت در ایام حیات بظهور رسیده
 و آنچه الحال نیز مشاهده نموده میشود و جمع کند کتاب کلامی میشد
 از نخبته همین قدر اختصار نمود و خوارقی که از آنحضرت ظاهر گردید
 و میگردد در حقیقت معجزه رسول است صلعم چنانچه حضرت ملا عبد الرحمن
 جامی قدس سره فرمودند **صیت** از ولی فارقی که مسجوع است
 معجزه آن بنی بستوع است؛ اول شبی که این کمترین مریدان
 شرع در نوشتن ذکر حضرت پیر دستگیر غوث اعظم نموده در وقت
 خود را بجهاد یافت در گنبد مبارک آنحضرت و بطوان حضرت امام

سومسی کاظم و حضرت غوث اعظم رضی اللہ عنہما مشغول در اسجادات
 مندی خود با این شرف عظمی مشرف گشت و یقین این فقیر شد که
 تحسیر این کتاب بمقبول گشت الحمد للہ علی ذلک
حضرت غوث الثقلین رادہ پسر است
اول شیخ سیف الدین عبدالوہاب

فدس سرہ ایشان بزرگترین فرزند ان حضرت غوث اعظم اند و علوم
 ظاہری و باطنی از والد بزرگوار خود کسب نموده اند و از جمیع علوم بہرہ
 داشتند و بعد از غوث اعظم در مدرسہ المحضرت و عطا سیفر نمودند
 و از فیض صحبت ایشان خلق بہرہ مند میگشتند نقلت از شیخ
 عبد الوہاب کہ می گفتند وقتی در بلاد عجم مسافر شدم و از انواع
 علوم و فنون حکم حاصل کرده بخداد آدم و از والد بزرگوار اذن
 خواستم کہ در حضور ایشان و عطا گویم رخصت دادند بالای منبر برآہ
 انواع علوم و سوا عطا بیان کردم بچکس را در دل اثر نکرد و آب
 از دیرہ نیامد اہل مجلس از والد درخواست کردند کہ عطا فرماید
 سن فرد آدم و حضرت ایشان بر منبر برآید فرمودند کہ شجاعت

که شجاعت صبر کیاست است بجز استماع اینکلمه از اهل مجلس
 فریاد و فغان برخاست من ازین معنی پرسیدم فرمودند تو متکلم هستی
 بخود و من متکلم هستم بغیر ولادت ایشان در ماه شعبان سال ۱۰۸۰
 و دوازده بود و فات شب بیست و پنجم ماه شو اثنی عشر سال ششصد و سی
 هجری بود و قبر ایشان در بغداد است و ایشان را دو پسر بوده
 شیخ ابو منصور عبد السلام و شیخ ابو الفتح سلیمان عالم و عامل
 و کامل بوده اند و جمها الله

حضرت شیخ شرف الدین عیسی رحمه الله

کینت ایشان ابو عبد الرحمن است فرزند حضرت غوث اعظم
 و جمیع علوم را در خدمت والد ماجد خود کسب نموده بعد از آن
 حضرت درس حدیث و فقه و وعظ میفرمودند و کتاب جواهر الاسلام
 در محکم صوفیه که مشتمل بر حقایق و معارف است تعریف ایشان
 و حضرت غوث صدانی کتاب فتوح الغیب را بجهت ایشان تعریف
 کرده اند و فات ایشان در مهر سال پانصد و هفتاد و سه هجری بود
 شیخ شمس الدین عبد العزیز رحمه الله

کینت ایشان ابو بکر است فرزند حضرت غوث اعظم اندویشان نیز
کسب علوم ظاهر و باطنی از والد بزرگوار خود نموده اند و بسیار
از بزرگت صحبت ایشان فیض حاصل کرده اند و ایشان جانب
سجده عنیت نموده مهاجرتو طن گشت ۛ

حضرت شیخ تاج الدین ابو بکر عبدالرزاق قدس سره

کینت ایشان عبدالرحمن و ابو الفرج است فرزند غوث اعظم اند
و ایشان نیز تحصیل علوم از خدمت والد شریف خود نموده اند و مفتی
عراق بوده اند و ایشان را در علوم قدرت تمام بوده در ساله جلاله ظاهر
را که محفوظ والد بزرگوار ایشان است بجز ایشان این مرید با اخلاص دارد
و در آن نوشته اند که غوث اعظم سیغرمودند که طامع خالی است چون

سرو و نطمع قسب ایشان در بعد او است ۛ

حضرت شیخ ابو اسحق ابراهیم قدس سره

فرزند غوث اعظم اند قدوه او لیا و اکل اتقیا بوده اند علوم ظاهر
و باطن را از آنحضرت بروجه کمال کسب نموده و خلق بسیاری از فیض
و صحبت ایشان بدرجه کمال رسیده اند تفکر و سکوت بر ایشان

ایشان غالب بوده در چند دور را بر مرتبه کمال داشتند و از حیاتی
 پروردگار خود سی سال سه بالا نگرند و ولادت ایشان در سال
 پانصد و هفت و هشت هجری و وفات در ششم ماه شوال سال ششصد
 و هفت و سه بود و قبر ایشان نزدیک قبر الدلزگوار است و از
 ایشان منقول است که روزی دالسن برای نماز جمعه بیرون آمدند
 و من با دو برادر در خدمت ایشان بودم ناگاه دیدم که سه با خمر بر
 سلطان می برند و از ایشان بوی بدی آید سه هنگام همراه اند
 حضرت غوث اعظم فرمودند که بایستید آنها ایستادند و دو اب
 بتجیل می رانند آنحضرت فرمودند که بایستید در حال همه فریاد بر آورند
 و بر جای بمانند هر چند آن سه هنگام میزدند دو اب از جای حرکت
 نمیکردند در حال سه هنگام را فو لنج گرفت و بر زمین افتادند و
 می طبعیدند پس همه فریاد بر آوردند که ما توبه کردیم فی الحال فو لنج
 بر طرف شد و خمر سه که مبدل گشت آنحضرت بسجده فرستند و این
 خبر بسطان رسید و بخدمت آنحضرت آمده از جمیع محرمات توبه کرد
 گویند که روزی شیخ عبد الرزاق مردان غیب را در مجلس دالماجد

خود در هوادیده برسیدند حضرت غوث اعظم فرمودند مردان غیب اند
 مترس که تو نیز از پنجاه ایشان را بیچاره پس بوده شیخ ابوصالح نصر
 شیخ ابوالقاسم عبدالرحیم شیخ ابو محمد اسمعیل شیخ ابوالحسن
 فضل الله و شیخ جمال الله که ایشان در صورت با غوث صدای
 بسیار مشابه بودند و همگی در خدمت عم بزرگوار خود شیخ عبدالوہاب
 کب علوم صوری و معنوی نموده بزرگ کامل گشته اند

حضرت شیخ ابوالفضل محمد قدس ستره

وله حضرت غوث اعظم اند و علوم فطاهر و باطن را در خدمت والد بزرگوار
 خود کسب نمودند و کامل گشته اند وفات ایشان در بغداد است
 و پنجم ذیقعد سال شصدهجری بوده ه

حضرت شیخ ابو عبد الرحمن عبد الله

فرزند حضرت غوث الثقلین اند و کتاب علوم صوری و معنوی
 از خدمت والد بزرگوار خود کرده اند محدث و فقیه گشته اند وفات
 ایشان بیست و هفتم ماه صفر سال پانصد و هشتاد و هفت هجری
 بوده و قبر در بغداد است ایشان را دو پسر بود شیخ ابو محمد عبد الرحمن

عبد الرحمن دیشیخ ابو محمد عبد الفادر که کتبت و نام ایشان موافق جد
بزرگوار است جمیع علوم را از والد ماجد و علم خود شیخ عبد الزراق کسب
نموده عالم و کامل گشته بودند

حضرت شیخ ابو زکریا یحییٰ رحمه الله

ولد حضرت قطب ربانی اند و کتاب علوم فقه و حدیث از والد
بزرگوار خود نموده اند فاضل و کامل گشته اند ولادت ایشان در
ششم ربیع الاول سال پانصد و پنجاه هجری بوده و وفات
در شب برات سال ششصد هجری است و قبر ایشان
در بغداد متصل قبر برادر ایشان شیخ عبد الوهاب است

حضرت شیخ ابو نصر موسیٰ قدس سره

آخرین نسبه زنده حضرت غوث اعظم ایشانند و تحصیل علوم در هجرت
والد شریف خود نموده فقیه و محدث و عارف و کامل گشته بودند
ولادت ایشان در سلح ربیع الاول سال پانصد و سی و نهم بود
و به شوق رفته و مشوطن شده و در هجرت شب غزه جمادی الآخره
سال ششصد و پیزده هجری بوده وفات نموده اند و قبر ایشان

نیز در دمشق است ذکر مریدان بی واسطه و با واسطه غوث اعظم کثر
 مریدان آنحضرت زیاده از آنست که در شمار آیند خصوصاً در ولایت
 هندوستان که مسلمانان اکثر مریدان این سلسله علیه اند و کافران
 نیز معتقد چنانچه متعارف شده که مسلمانان و کافران شب جمعه نزد
 آنحضرت بفقیران بخشش می کنند

حضرت شیخ علی بن هبستی

از کبار مشایخ بطایع اند و مرید شیخ تاج الحارثین ابو الوفا و
 ایشان مرید شیخ ابو محمد شبلی و ایشان مرید شیخ ابو بکر بن برار
 و ایشان ادیسی صدیق اکبر رضی الله بوسه در خدمت حضرت
 غوث اعظم می بودند و فایده ما میگرفتند و وقتیکه آنحضرت فرمودند

قدمی بزه علی رفته کل دلی اله اول کسی با بالای منبر رفت و
 قدم آنحضرت را برگردن خویش نهاد بزرگوار من مبارک در آمده
 باین سعادت مشرف شد ایشان بودند گویند روزی غوث اعظم
 و عطف میفرمودند و شیخ علی هبستی در برابر آنحضرت نشسته بودند شیخ خوب
 گرفت غوث اعظم اهل مجلس را گفتند خاموش باشید آری

از بنبر فرود آمده در پیش شیخ بادب ایستادند و جانب وی می‌گفتند
 چون شیخ علی پدارشد آنحضرت گفتند که رسول صلعم را در خواب
 دیدی گفت آری عوث اعظم فرمودند من برای او بادب ایستاده
 بودم بچه چهره صیبت کردند ترا گفت بلاذمت تو بعد از آن از شیخ
 علی پرسیدند از معنی آنچه عوث اعظم فرمودند که من از برای
 آن بادب ایستاده بودم شیخ گفت آنچه من بخواب میدیدم آن
 حضرت به پداری میدید و حضرت عوث الثقلین ایشانرا بسیار
 ستایش میکردند وی فرمودند که هر کس از اولیای الهی از
 عالم غیب و شهادت داخل بغداد میشود او همان منت و من
 همان شیخ علی بن هبئی و چون شیخ از زیر آن که محل اقامت
 ایشان بود بلاذمت حضرت عوث اعظم میرفتند بمریدان
 خود می‌گفتند که غسل کنید و خود نیز غسل میکرد با آنها میگفتند
 که جز در آب بشوید و خاطرهای خود را نکشاید که پیش سلطان
 میرویم و چون بخدمت حضرت عوث اعظم میرسیدند آنحضرت
 میفرمودند برای چه ملاحظه میکنید شما از اکابر عاقبت شیخ میگفتند

که بادشاه عراق توی از تو ملاحظه میکنیم و هرگاه امان دهی این
 میثویم حضرت عوث اعظم بعنه نمودند لا خوف علیکم منقولت
 که روزی شیخ بنهر ملک میرفتند دیدند که میان اهل دودیه بر سر
 مرده نزاع است ایشان بر سره آن ایستاده گفتند ای بنده خدا
 آن مرد بر خواست دشمنم کشته شده بشیخ گفت چنانچه حاضران شنیدند
 که سلمان بن فلان مرا کشته و بیفکاد و ببرد و از کرامات شیخ علی
 هستی نفس کرده اند که اگر شیر رو بروی شخصی بیاید و او نام
 ایشان را بگیرد و بر کردنیات ایشان در سال پانصد و شصت
 هجری بوده و مدت عمر صد و هفت سال و قبر در زیر آن است

حضرت شیخ ابو عمر و صریفی قدس سره

نام ایشان عثمان است در مدینه حضرت عوث الثقلیین است گفته
 اند که بدایت کار من آن بود که شبی در صبر لغین روی در آسمان
 کرده به پشت افتاده بودم دیدم که در هوا پنج کبوتر میگذرد و یکی
 میگفت سبحان من عنده خزاین کل شیء و ما ننزل الا بقدر معلوم
 و دیگری میگفت سبحان من اعطی کل شیء حلقه ثم یدی و دیگر

و دیگری یگفت سبحان من لبثت الانبیاء و حجة علی خلقه و فضل علیهم محمد

صلی الله و سلم و دیگری می گفت کل ما فی الدنیا باطل الا ما کان

الله و رسوله و دیگری می گفت یا اهل الغفلة عن مولایم تو موالی ربکم

رب کریم عطفی الجزیل و یغفر الذنب العظیم چون آنرا شنیدم بچو

شدم و قستی که بخود آدم دوستی دنیا و آنچه در دنیاست از دل من

رفته بود چون با یاد او شد با خدا تعالی عهد کردم که خود را تسلیم

شخصی کنم که مرا بخدا تعالی رهنمائی کند روان شدم دنی دانیتم

که گنجا میروم ناگاه پیری نیکو دیدار با بیت و دستار پیش آمد

و گفتم السلام علیک یا عثمان جواب سلام گفتم و سو کند بگو

دادم که تو کیستی که نام مراد انستی گفتم من خضرم پیش شیخ

عبد القادر بودم گفتم یا ابو العباس دوش مردی را در زمین

جذب بر رسیده و قبولی یافته و از بالای بهت آسمان میرانند آمده

که هر حساب بک عبدی با خدای خود عهد کرده است که خود را تسلیم

شخصی کند بروی را پیش من آر پس مرا گفتم یا عثمان

عبد القادر رسید العارفین و قبله الواقدین درین وقت پس

لازم بگیر ملازمت و خدمت و تعظیم و احترام اورا من خود حاضر
 نشدم مگر که خود را در بغداد دیدم و خضر علیہ السلام غایب شد
 پیش شیخ عبد القادر در آمدم گفت جناب ای عثمان زود باشد
 که خدا تعالی ترا مرید دهد نام وی عبد الغنی بن ثقفه که مرتبه و
 بلند تر باشد از اولیای بسیار و خدا تعالی بوی معیشت کند
 بر ملائکه بعد از ان طساقیه بر سر من نهاد خوشی و خنکی آن بدماغ
 من رسید و از دماغ بدل و ملکوت بر من کشف گشت شنیدم
 که عالم در آنچه در عالم است تسبیح حق سبحانه و تعالی میگویند با خلت
 لغات نزدیک بود که عقل من زایل گردد و در دست حضرت شیخ
 پاره پینه بود بر من زد و عقل برقرار ماند بعد از ان چند ماه در خلوت
 نشانده دالته که مرا هیچ امر ظاهری و باطنی واقع نشد پیش از انکه
 من بگویم با من گفت و مرا از جزئیات جز داد که بعد از سی سال واقع شد
 و میان خرقة پوشیدن من از وی و خرقة پوشیدن ابن ثقفه از من
 بست و بحال شد و ابن ثقفه چنان بود که شیخ فرموده بودند ۵
 حضرت شیخ ابو سعید قیلوی قدس سره

از سادات حسنی و کبار مشایخ ۶۰ اقا بودند که امانات و معتمادات
 عالیله داشتند و خرقه ارادت از حضرت غوث الثقلین شاه عبدالقادر
 جیلانی رضی الله عنه پوشیده اند و می فرمودند که شیخ
 عبدالقادر نزد یکتبرین اهل زمین است بحق تعالی درین
 عصر روزی بجهت طهارت می رفتند و ابر بوقی پر از آب بدست
 یکی از مریدان ایشان بود ابر بوقی بیفتاد و شکست ریخت دست
 خود را بر آن ابر بوقی کشیدند فی الحال جان بود دست شد و پر آب شد
 و از آن آب طهارت کردند و فایده ایشان در سال نایفند
 و پنجشنبه و هفت جبری بوده و قبر ایشان در قیلویه است
حضرت شیخ قصبیب البان موصلی

کینت ایشان ابو عبد الله است از مریدان کامل حضرت غوث
 الثقلین اند و خوارق و کرامات عجیب از ایشان بسیار ظاهر شده
 قاضی موصلی را نسبت بایشان انکار تمام بود روزی دید که در یکی
 از کوچه های موصلی از مقابل وی می آیند با خود گفت این را می باید
 گرفت و بحاکم سپرد تا بسیارست برساند ناگاه دید که بصورت

کردی برآمدن چون مقداری پیش آمد بصورت اعرابی برآمدن چون
 نزدیکیتر شد بصورت یکی از فقها ظاهر شدند چون بقاضی رسیدند
 گفتند ای قاضی کدام نصیب البان را بجا کم می بری دست
 میکنی از انکار خود توبه کرد و مرید شد پیش حضرت غوث اعظم
 گفتند که نصیب البان نماز نمی گذار و فرمودند بگویند که همیشه سر او بر
 خانه کعبه در سجود است وفات ایشان در سال بافصد
 و هفتاد و چهارم بود و قبر در موصل است
حضرت شیخ احمد بن مبارک رحمه الله
 صاحب کشف و الامات بود و خادم حضرت قطب ربانی غوث
 صدیقی سید محی الدین شاه عبدالقادر گیلانی رضی الله عنه دلیل بزرگ
 ایشان همین است که سعادت خدمت آنحضرت را دریافته اند گویند
 چون حضرت غوث اعظم بجهت و عظم بر کرسی جلوس میفرمودند
 ایشان مرتفع خود را برای آنحضرت بران کرسی فرس میگردند و
 وفات ایشان در سال بافصد و هفتاد و چهارم بود و هفتاد
حضرت شیخ صدوق بغدادی قدس سره

کینت ایشان ابو الفرج و نام پدایشان حسین است معتم بعد از بودن
 همیشه در مجلس ثوث اعظم حاضر میشدند و استفاد می نمودند و در
 شیخ صدقه بر باد حضرت ثوث اعظم در آمدند و آنحضرت بالای منبر
 رفتند و بیچ سخن گفتند قاری را هم نفرمودند که چینی بخواند اما مردم
 را جدی عظیم و حالتی قوی منبر و گرفت شیخ صدقه با خود گفتند
 که ثوث اعظم چینی نگفتند و قاری هیچ بخواند این وجه ازیت
 حضرت ثوث اعظم روی بشیخ صدقه کرده منبر نمودند یا ندا
 یک از بریدان من از بیت المقدس با نیجا یک کام آمده است و
 بردت من توبه کرده امروز حاضران در بهمانی او من شیخ صدقه
 با خود گفتند کسیکه از بیت المقدس یک کام سبزه آید و پرا از چه
 توبه باید کرد و بشیخ چه حاجت دارد آنحضرت ادبی بایشان کرده
 منبر نمودند یا ندا وی توبه میکند از آنکه دیگر در هوا نرود حاجت او
 بمن آلت که او را بحبت حق سجانه تعس راه غایم و فانت
 ایشان در سال با نصد و هفتاد و سه هجری بوده
 حضرت شیخ بقای بن بطور حتمه الله

صاحب کرامات و معانات عالی و در روزه و درع کامل بوده اند و مرید
 شیخ تاج العارفین ابو الوفا اند و در مجلس حضرت غوث ثقلین
 حاضر می بودند و فیض می ربودند ایشان گفته اند که روزی در
 مجلس غوث اعظم حضرت شیخ عبد القادر حاضر بودم در آن شب
 آنکه در پایی اول منبر و عظمی سفینه مودند ناگاه قطع سخن کردند
 خاموش بوده بر زمین فرود آمدند و بعد از آن بمنبر بالا رفتند
 و بر پایه دوم بنشینند پس من مشاهده کردم که پایه اول کشا شد
 چند آنکه چشم کار میکرد و فرسار شدش اخضر انداختند و رسول
 صلعم با اصحاب بر آنجا نشیند و حضرت حق سبحانه و تعالی بر دل شیخ
 عبد القادر تجلی کرد چنانکه شیخ میل کردند که بپشتند رسول صلعم
 ایشانرا بگرفتند و نگاهداشتند بعد از آن خورد و لا غرضند چون
 کبخی شک بعد از آن بیالیند و بزرگ شدند بر صورتی مایل سهیمین بعد
 از آن آنه از من پوشیده شد حاضران از شیخ بقا کیفیت پرست
 آنحضرت رسول صلعم و اصحاب را پرسیدند گفتند خدا
 ایشانرا تا یابد کرده است بقوتی که ارواح مطهره ایشان متشکل میشود

میشود بصورت حساد و صفات اعیان و می پند ایشانرا که اینکه
 خدا تعالی آنها را قوت رویت آن ارداح در صورت حیا و صفات
 اعیان داده است و بعد از آن از سبب میل کردن و خورد شدن و
 بزرگ شدن حضرت شیخ پرسید گفتند تجلی اول بصفتی بود که
 بشر را قوت آن نیت مگر بتائید بنویس و بعد از نزدیک بود که شیخ
 بیفتد اگر رسول صلعم ایشانرا می گرفتند و تجلی ثانی بصفت حلا
 بود از نجیبت بود که شیخ بگذاختند و خورد شدند و تجلی ثالث بصفت
 جمال بود از نجیبت بود که شیخ با لیدند و بزرگ شدند و اولک فضل

یوتی من ایشان را و اله ذوالفضل العظیم و وفات ایشان قریب سال بعد
 و پنجاه و سه هجری بوده و قبر در باب نوس که از دیه های نهر ملک است واقع
 شیخ محمد الاوانی المعروف بابن القاید قدس سره

از اکل مریدان قطب ربانی محبوب سبحانی حضرت شاه عبدالقادر جیلانی
 اندک امانت و مقامات عالی و در بزرگان صوفیه بوده اند در فتوحات
 کئی مذکور است که غوث اعظم رضی الله عنه ایشان را معبود الحرمت
 می گفتند و میفرمودند که محمد بن قاید از بزرگترین است ابن قاید فرموده اند

که همه چیز ابا زبیر گذاشته ام در وی بجز آنکه او دم ناگاه پیش رو
خود نشان پای خود دیدم مرا غیرت گرفت گفتم این نشان قدم
کیست زیرا که اعتقاد داشتم که هیچکس بر من نایق نیست گفتند
این نشان قدم بنی تبت صلعم خاطر من تسکین یافت بد
حضرت شیخ ابوالسعود بن الشبل قدس سره

از کبار مشایخ و مقتدای زمان و صاحب کرامات جلیه و مقامات عالیه
بوده اند و مرید حضرت غوث الثقلین شیخ عبد القادر جیلانی
اند رضی الله عنه در خصوص مذکور است که شیخ ابوالسعود با مریدان خود
گفت که پانزده سال است که خدا ایتحالی مراد در مملکت تصرف
داده است اما من تصرف نکردم این فایده روزی از وی پرسیدند
که چه تصرف نیکنی گفت من تصرف را بجز حق سبحانه گذاشته

ام چنانکه خواهد تصرف کند
حضرت شیخ ابو عمر قرشی قدس سره

نام ایشان عثمان بن مزروق بن حمید بن سلامه است جنلی الذریب
بوده اند مرید و شاگرد حضرت غوث صدیقی محبوب ربانی

ربانی سید عبد القادر جیلانی رضی اللہ عنہ و از کبار مشایخ مصر
 و صاحب خوارق و صاحب علوم ظاہر و باطن بودند سال
 رو و نسل طغیان نمود اہل مصر بخدمت ایشان رفتہ کمی آب انبار
 کردند شیخ برکنار رو و نسل آمدہ از آب آن طہارت نمودند فی الحال آب
 کم شد و در سال دیگر کمی کردہ باز بخدمت ایشان آمدہ خواہش زیادتی
 آب نمودند شیخ آنجا رفتہ باب ابریقی کہ ہمراہ داشتند وضو ساختند در
 حال آب زیادہ شد و برکت ایشان روزی غمناک عا شد و فات شیخ در
 سال با نصد و شصت و چهار ہجری بودہ مدت عمر زیادہ بر بقا و
 سال و قبر در مصر است نزدیک قبر امام شافعی رحمۃ اللہ
حضرت شیخ موفق الدین المقدسی رحمۃ اللہ

نام ایشان عبد اللہ بن محمد بن احمد بن قدامۃ الجنبلی است صاحب
 تصانیف و مقامات ارجمند و جامع علوم ظاہر و باطن مرید و شاگرد
 بادشاہ مشایخ حضرت غوث اعظم صمدانی سید عبد القادر جیلانی
 اند رضی اللہ عنہ و فات ایشان در سال شصت و ہشت ہجری بودہ
حضرت شیخ محمد بن احمد الجومینی قدس سرہ

در یابی حقایق است ولادت ایشان در سرسیه از بلاد اندلس
 شب دوشنبه هفدهم رمضان سال با صد و شصت و هجری
 وفات در شب جمعه پست در دوم ربیع الآخر سال شصت و سی و هفت در دمشق
 بوده و قبر ایشان در جبل فاسون است که الحال لبالحیه مشهورت دارد
حضرت شیخ صدرالدین محمد بن سحیح قونوی ۷۱

کینت ایشان ابوالعالی است و بهترین مریدان شیخ محی الدین عجمی
 اند مولانا قطب الدین عسکانه در حدیث شاگرد ایشان است
 و مرتبه تصوف و تشریح هر دو بدرجه کمال داشتند و میان مولانا
 جلال الدین رومی و ایشان اختفا من صحبت و محبت بسیار بوده و مولانا
 جلال الدین پیشتر از ایشان وفات نموده اند و صحبت نماز خود پیشان کرده اند

**حضرت امام عبد القدیای فعی بن
 سعید یافعی قدس القدر**

کینت ایشان ابوالسعادات است و لقب عیض الدین اصل ایشان
 از مین است و همیشه در حریم شریفین بوده اند شافعی
 مذہب و صاحب خوارق و تصانیف و صحاب مع علوم ظاهر

ظاهر و باطن و از کبار مشایخ وقت بوده اند نسبت ارادت ایشان
 بچند واسطه بحضرت غوث الثقلین شیخ عبد القادر جیلانی رضی الله
 عنه میرسد در اکثر تصانیف خود مثل تاریخ یانسی و تکریم رؤضه
 الرباعین و نشر المحاسن احوال و خوارق حضرت غوث الثقلین
 نوشته اند و کمال اخلاص و اعتقاد و ارادت بخدمت آنحضرت
 داشته اند و فات ایشان در شب یکشنبه پست و یکم جمادی الآخر
 سال هفتصد و شصت هجری بوده و قبر ایشان در مرز معلما
 بکوه مسقطیه در جوار قبر حضرت فضیل عیاض واقع است
 حضرت مخدوم شیخ عبد القادر قدس سره
 ایشانرا شیخ عبد القادر ثمانی می گفتند نسبت ایشان بیعت
 و واسطه بحضرت غوث افاق سید محی الدین شیخ عبد القادر جیلانی
 رضی الله عنه میرسد باین طریق که والد بزرگوار ایشان که شیخ محمد
 بن سید شاه میر بن سید علی بن سید مسعود بن سید احمد
 بن سید صفی الدین بن سید سیف الدین عبد الوهاب بن سید
 البشادات سید عبد القادر جیلانی رضی الله عنه باشند صاحب

کرامات و خوارق علییه و جامع علوم معقول و منقول بوده اند و از
 بعد از آن در آنجا با جبهه ملتان تشریف آورده و میبویان
 گشتند و سیاحت اکثر معموره عالم را بقدم تجرید پیاده بودند و قبر
 ایشان در اجرات و شیخ عبد القادر ثانی از اکتامل مشایخ هندستان
 بوده اند و جمع کثیری از کفار و عصیان بردست ایشان بشرف
 اسلام و توبه مشرف شدند شیخ ابوالحی دهلوی متادری در اخبار
 الاخبار نوشته اند که شیخ عبد القادر در ولایت وارث حقیقه
 حضرت غوث الثقلین بودند و فات ایشان پیر دهم ربیع الاول
 سال نهصد و چهل و هجری بوده و مدت عمر شریف هفتاد
 و هشت سال و ایشان را دو پسر بود یکی شیخ زمان شیخ عبد الرزاق
 که عارف و کامل بوده اند و فات ایشان در پنج جمادی الآخر
 سال نهصد و چهل و دو هجری بوده و دوم سید زین العابدین
 که در حضور والده ماجده خود از عالم رفته بودند و از سید زین العابدین
 پسر ماند سید محمد نام که اولاد ایشان تا حال هست
 و شیخ عبد الرزاق را پسر بود شیخ حامد نام که جانشین بود

پیر بزرگوار خود بودند و ایشانرا پس بود شیخ جمال الدین ابو
 الحسن که باذن والد ماجد خود در حیات ایشان بر سجاده
 نشسته و منات شیخ جمال الدین پست و نهم ذی قعدة
 سال نهمصد و هفتاد و هشت هجری روی داده
 حضرت شیخ عبد اللہ الہی قدس سرہ

ام پد ایشان سید عمر بن سید حسن جلی است دبد و از دہ و ابطہ
 نسبت ایشان بحضرت غوث الثقلین سید محی الدین عبد القادر جیلانی
 رضی اللہ عنہ میرسد و خرقہ را دست بدست از پدران خود پوشیده
 اند و پانزده ساله بودند کہ بطلب الہی از بغداد بر آمدہ بہند و سنان
 آمدند و اکثر مشایخ کبار این دیار را دریافتند و در علوم ظاہر سے
 و باطنی کمال رسیدہ اند و در موضع تہہ کہ از توابع دہلی است سکونت
 در زیدہ اند و جمع کثیری مرید ایشان گشتند گویند کہ ہمیشہ باد صوفی
 و مستغرق سابقہ می بودند کہ امات و حوائق بسیار از ایشان
 بظہور رسیدہ چنانچہ گویند ہر گاہ زردی میخواستہ کہ در خانہ ایشان
 در آید ادر اہر دون آن موضع نابینا و مردہ می یافتند بلکہ عدان سے

که ایشان سکونت داشتند دزد را قدرت نبود که آنجا برآید و فدا
 ایشان اوز جمعه دهم ربیع الاول سال سی و هفت هجری بود
 و مدت عمر از صد سال زیاده بود و قبسه در موضع تنه است
 حضرت شیخ محمد المشهور بمیان میر قدس سره
 نام والده حضرت ایشان قاضی ساینده است از اولاد حضرت
 امیر المومنین عمر فاروق اندر ضی اله عنده و حضرت میان میر
 پشواهی اهل زمان قطب جهان مشرف خواطر مقتداست
 طریقت و اقیانوس اسرار حقیقت نادرک کامل عارف دراصل
 و یگانه در علم ظاهر و باطن بوده اند و فضیلت ظاهری و باطنی
 بر تبه داشتند که هیچ یکی از فضلا را قدرت آن نبود که در حضور ایشان
 سخن تواند کرد و ولادت ایشان بقول برادر زاده ایشان که
 از خویشان حضرت شیخ نویسانده آورده بود در شهر سوستان
 سال هفتصد و پنجاه و هفت هجری واقع شده و والدین
 و همسیره ایشان نیز صاحب حال و کشف و کرامات بودند
 چنانچه از والدیه ماجده خود نقل میفرمودند که چون برادر کلان

گلخان من متولد شد: الله از کشف دریافت که این پسر عارف نخواهد شد
 مناجات کردند که الهی پسر می بخوام که عارف کامل و تبارک و در یاد
 تو همیشه استغراق باشد تا تعنی او از دار که پسر می و دختر می حق تعالی
 موصوف با این صفات عطا خواهد شد و بعد از آن ایشان متولد شدند
 و خواهر ایشان نیز که درین ایام در قید حیات اند و صاحب حال و
 استغراق عظیم تولد نموده اند و حضرت ایشان زیاده از شصت سال
 در بلده فاخره لاهور اقامت ورزیدند و خواص و عام روی ارادت
 با ایشان داشتند در سلسله علویه قادریه بودند مرید شیخ خضرند که در
 تفرید و تجرید و ترک میخانه و با حاصل از سوستان بوده اند و کشف عالم
 ملکوت را پیش والد ماجده معظمه خود حاصل کرده بودند و او بی
 نیز بودند از روحانیت حضرت عوث الثقلین پسر دستگیر شاه غنی
 الدین عبد القادر جیلانی رضی الله عنه گویند برگز نام شریف عوث
 اعظم رابی و ضو بزبان میاورند و ترک و تجرید و فقر و فنا و توکل
 و بقا عمت بر همه اهل زمان خود امتیاز داشته و روز و شب مستغرق
 می بودند و سیغرمودند صوفی آن بود که بنویکی از دروازه خدمت ایشان

عرض کرد که اگر حضرت شیخ را وقتی خموش شود مرا در دل یاد آورند
و دعا کنند فرمودند خاک باد بر آنوقت که غیر او در دل نگذرد همیشه طریقی
ایشان مطابق سنت و شرع بوده و در خلا و ملا هرگز ایشان سخن
که منافی ظاهر شرع باشد واقع نشد و در طریقت جیند وقت خود
بودند و مرید کم میگرفتند و هر کسی را مرید کردند برادر رسانیدند و حق
بمرتبه داشتند که هرگز لفظ مرید از زبان ایشان بر نیامده سیغ فرمودند
یاران ما را بطلبید و فتوح از انبای ملوک قبول ننیکردند سخنان ایشان
همه نصیحت و موعظ بود اشعار مناسب بسیار میخواندند و عاشق ترک بودند
و می نسر نمودند تارک آنست که هیچ مرادی نداشته باشد چنانچه
اگر کیومی جنب تر نشد باشد جنابت باقیست همچنین اگر خطه از
حظرات در دل مانده باشد همان حال دارد و این بیت میخوانند
بیت شرط اول در طریق عاشقی دانی که چیست تا ترک کردن
هر دو عالم را و پشت پازون به و این طریقه خاصه ایشان است که
از نماز خمس با مریدان خود از شهر هر روز بجانب صحرا و باغات
میرفتند و در زیر درختها جدا جدا می نشستند و چون وقت نماز میرسد

می رسید همه کجا شده نماز جماعت میگذازدند و باز متفرق می شدند
 و شب بجزیره خود آمده در راهی بستند گاهی دوستی از مریدان میمانند
 و اکثری تنها تمام شب مشغول می بودند بعضی از اصحاب ایشان گفتند
 که از وی حضرت ایشان با ملاخواجه کلان که از اکمل یاران حضرت
 ایشان بودند بجانب قبرستان رفتند و مشغول گشتند ملاخواجه
 کلان از کشف قبور بود گفت حضرت شیخ میشوندند که صاحب این قبر
 چه میگوید من فرمودند چه میگوید گفت می گوید من در آدان جوانی
 از دنیا رفته ام و بسبب عملهای بد بعبادت اگر قمارم اسال شما عزیزان
 بر سر قبر من آیدید عجب که من معذب باشم فرمودند که پرس از صاحب
 قبر که عذاب تو از چه رفع شود ملاخواجه توجه نموده گفت که میگوید اگر عقاب
 هزار بار کلمه طیبه لا اله الا الله خوانده ثواب آنرا بمن بخشید عذاب رفع
 شود حضرت ایشان پرس که ام از اصحاب گفتند که بخوانید و خود نیز خوانند
 چون با تمام رسید ملاخواجه گفت که صاحب قبر میگوید برکت کلمه طیبه
 و انفاس شمارا عذاب از من برداشتنند کرامات و خوارق عادات
 از ایشان و از مریدان ایشان بخندان واقع شده که آنرا در تحریر

توان آورد خادم آنحضرت نقل کرد که حضرت شیخ در هوا با سه
 گرم شنبه‌بار پشت بام حجره خود میگذرانید و اندیشی مرا فرمودند که
 کوزه آب در مروه پیش من نهاده بخوبی راوی گوید که مروه را
 بخدمت ایشان نهادم کوزه آب مرا فراموش شد نیم شب بادم
 آمد که کوزه نگذاشته‌ام بر خاستم و کوزه را بالا بردم دیدم که جامه خود
 خالی است در تفحص و تجسس شدم که مبادا بجزیره رفت با شند چراغ
 روشن نمودم بجزیره رفتم آنجا نیز نیافتم متحیر و متفکر نشتم چون وقت
 نماز فجر شد حضرت ایشان از بالا آواز دادند که آب طهارت بیار
 فی الحال کوزه آب بخدمت ایشان بردهم و گفتم که حضرت اشب کجا
 بودند اول من فرمودند که خواب دیده گفتم اگر حضرت نقل ایندازند
 ام این نظر از خاطر من بیرون نخواهد رفت من فرمودند میگویم اما
 این ستره بپیکس گوی اگر کفنی ترا زیان رساند فرمودند اشب
 تا حال در غار حرا بودم پرسیدم غار حرا کجاست من فرمودند غار است
 که پیغمبر صلعم پیش از بعثت در آنغار خدای عزوجل را عبادت میکرد
 عجب دارم از حج کنندگان که حج گذارند و ساعتی در آنغار بسر نبرند

بنزد که اگر کسی را جای دیگر در دوازده سال کتایش نشده باشد
 بیک شب نشستن در آنخارفتوحات روی دهد این فقیر و پابر بلاست
 ایشان رسیده بود و حضرت ایشان کمال مهربانی و عنایت خاطر
 بمن داشتند چنانچه در سن هجده سالگی مرا بیماری روی داد که اطبا
 از معالجه او درماندند چون بادشاه بخانه ایشان دست مرا گرفتند
 گفتند که این پسر کلان ناست و اطبا از علاج این درمانده اند تو چه
 فرمایند که حق تعالی این را بر بخشد ایشان کاسه آب را طلب داشته
 و دعائی بر آن خوانده میدند و بفقیر دادند چون آنرا آشامیدم در آن
 هفته صحت کامل یافتیم و با نکل آن آزار دفع شد چون پیش ازین رساله
 سمسری بکینه الاولیاد احوال و ارضاع آنحضرت دپرو مردان ایشان
 مفصل نوشته بود درین کتاب همین قدر اکتفا نموده شد و فوات
 ایشان روز سه شنبه بعد از نماز ظهر هفتم ماه ربیع الاول سال
 یک هزار و چهل و پنج هجری بمعبوده لاهور در محل خانی پوره واقع شد
 و جمع کثیری بر جنازه ایشان نماز گذارده اند عمر شریف هشتاد
 و هشت سال و قبر ایشان در موضع ما ششم پوره که متصل شهر لاهور است

واقع شد بزاد و تبرک و از مریدان ایشان که از عارفان کامل
 و اصل و مشهور بودند و بر حمت حق پیوستند حضرت حاجی نعمت اله
 سمرهندی است و شیخ تنها و شیخ اسمعیل و ملا خواجه کلان و میان
 حامد و حضرت ملا عبد الغفور دانشمند و حاجی صالح و جماعه دیگر در
 حیات اند و از اکمل مریدان ایشان اند حضرت ملا شاه است و
 حضرت ملا خواجه بهاری و شیخ محمد لاهوری و شیخ احمد سناسمی و شیخ
 احمد دهلوی ختم نمودم احوال مشایخ کبار سلسله معظمه سترکه قادریه
 را به بهترین مشایخ متاخرین قدس الله اسرارهم و این فقیر بچکس
 مثل ایشان ندیده در همه چیز و الحال نیز در واقعته بجز امت ایشان
 مشرف میشود سپت نماید این سلسله گسسته باد و گردن ابام بدین بسته باد

سلسله شریفه خواجههای بزرگوار قدس

اسرارهم حضرت شیخ ابو یزید بسطامی ^{اول} می
 لقب ایشان سلطان العارفين و نام طیفور بن عیسی بن آدم بن
 سهروشان است و جد ایشان کبر بوده بسعادت اسلام مشرف
 شده و اصل ایشان از بسطام است صاحب رشحات نوشته

نوشته که ایشان ادیسی حضرت امام جعفر صادق اند رضی الله عنه
 و صاحب تذکرة الاولیا گوید که صد و سیزده پیر را خدمت کرده
 بودند یکی از آنجمله امام جعفر صادق بوده اند و ابو حفص و یحیی معاذ
 و شفیق طنجی را نیز دیده بودند و از مادر ایشان نقل کند که چون لقمه
 در دهان می انداختم که در آن شبه بودی بایزید در شکم من بپسید
 تا آن لقمه دفع کردی سید الطایفه حضرت جنید من سر مو دند که بایزید
 در میان ما چون جبرئیل است در ملائکه و از سخنان بلند می که از ایشان
 نقل میکنند شیخ السلام در آن باب میفرماید که بر بایزید فراوان
 دروغها بسته اند و از حضرت شیخ بایزید پرسیدند که سنت کدام است
 در فرض کدام فرموده سنت ترک دنیا و فرض صحبت مولا گویند روزی
 بدجله رسیدند و جمله هر دو کنار هم آورد و فرمودند بدین غزه نشوم که مرا
 به نیم دانگ بگذرانند و من سسی سال عمر خویش به نیم دانگ بزایانم
 مرا کریم می باید نه که امت ترس مو دند عارف بهیچ چیز شاد نشود جز
 بوصال و فرموده اند صحبت نیکان به از کار نیک و صحبت بدان بدتر
 از کار بد نقلت که ایشانرا بعد از فوت بجزاب دیدند پرسیدند حال

تو چونت نسره سو دمر افکنده ای سپهر چه آوردی کفتم درویشی که
 بد را گاه ملک شود از تو سپهر سزد که چه آوردی گویند چه خواهی در طریقه
 طبع غوریه منسوب بایشان است و بنامی این طریقه هر سکر و غلبه است
 و فات ایشان پانزدهم شعبان سال دوصد و شصت و یکم هجری
 و بقولی دوصد و سی و چهار بوده و این دو قول تاریخ وفات
 از اکثر کتب معتبره که در زمان قدیم نوشته اند نقل کرده شد و آنچه
 حضرت مولانا عبد الرحمن جامی دوصد و سی و چهار نوشته اند
 احتمالاً در از طبقاتیکه این تاریخ را نقل کرده اند خالی از غمی نباشد و قبر ایشان در ^{بسطام}

حضرت شیخ ابوالحسن خرقانی قدس سره

نام ایشان علی بن جعفر است و خرقان موضعی است نزدیک بقره زین
 که ایشان از آنجا اند عوث روزگار خود بوده اند انتساب ایشان
 در تصوف بشیخ بایزید بسطامی است و ترتیب ایشان نیز در سلوک
 از دو حاینت شیخ بایزید بسطامی است اما ولادت ایشان
 بعد از وفات شیخ بایزید بعدنی است و وفات ایشان شب شنبه
 عاشورا سال چهارصد و هشت و پنجاه هجری بوده نسره سو دمره اند

انکه هرگز با کسی محبت مدارید که شما گوید خدا او را گوید چیز دیگر شیخ شبلی قدس سره
فرموده اند که آن خواهیم که نخایم ایشان گفته اینم خواستی است روزی با صاحب
خود گفتند که چه چیز بهتر بود گفته بشخایم نو گوئی فرمودند دلی که در وی همه یاد او بود

حضرت شیخ ابوعلی رودباری قدس سره

نام پدر ایشان محمد بن قاسم بن منصور است و از ابناء ای ملوک بوده اند نسبت
ایشان بکبری میرسد و حال ابو عبیده رودباری اند و مرید پسر اسطه سید العظمی
حضرت شیخ حیدر بغدادی اند و فات ایشان در سال سصد و هشتاد و دو در

بوده و قبر ایشان در مرست

حضرت شیخ ابوعلی کاتب

اصل ایشان از مرست و با اکثری از مشایخ صحبت داشتند و مرید شیخ ابوعلی
رودباری اند ایشان فرموده اند که هرگاه مرا مشکلی پیش بیاید صلح را بجزاب
میدیدم و آنرا می پرسیدم و وفات ایشان در سال سصد و چهل و شش
در تقوئی سه صد و پنجاه و شش هجری بوده و قبر ایشان در مرست

حضرت شیخ ابو عثمان معن سر بی قدس سره

نام ایشان سعید بن سلام است و اصل ایشان از نوب شاگرد ابو الحسن صالح است

مرید شیخ علی کاتب بوده اند و با یعقوب نهر حوری و حبیب مغربی و ابو عمر و صاحب
صحبت داشته اند و سالها مجاور مکة معظمه بوده اند شیخ الاسلام گویند که در
سی سال در مکة معظمه بود و در حرم بول کرده جهت حرمت حرم و فوات ایشان
در نیشاپورست واقع شده در سال صد و هفتاد و سه هجری و قبر
ایشان نیزه در نیشاپورست پہلو ابو عثمان جبری و ابو عثمان نصبی

حضرت شیخ ابوالقاسم گرگانی رح

نام ایشان علی است و ایشانرا نسبت ارادت باطن از دو جانب است یکی
از شیخ عثمان مغربی بدو واسطه لیسید الطایفه شیخ حمید بغدادی میرسد و نسبت دیگر
از شیخ حسن خرقانی بواسطه شیخ بایزید بسطامی می پونند و صاحب کشف المحجوب
در اوایل صحبت ایشان رسیده و ایشان را قطب مدار علییه وقت نوشته
اند با شیخ ابوسعید ابوالخیر قدس سره صحبت داشته اند و فاتیما این در سال چهارم و پنجاه

شیخ ابوعلی مسازندی قدس سره

نام ایشان فضل بن محمد است و فایز قدسیه است از مضافات طوس شیخ
الشیوخ حراسان لاده اند و شاگرد استاد امام قشیری در مرید شیخ ابوالقاسم
گرگانی اند و با شیخ ابوسعید ابوالخیر ملاقات نموده اند و فوات ایشان

ایشان در سال چهار صد و هفتاد و هفت هجری بوده و قبر در طوس است

حضرت خواجه یوسف بن ایوب همدانی رح

کینت ایشان ابو یعقوب داصل ایشان از همدان است در مدینه شیخ ابو علی فارابی
اند و از شیخ ابوالسحاق شیرازی گردنیز استفاده نموده اند و شیخ عبد الله جو
ر شیخ حسن سمنانی صحبت داشته اند و چون بنیاد فرستند حضرت غوث ثقلین
را هم دریافته و در مجلس حضرت غوث اعظم اکثر حاضر میشدند حنفی مذہب و
سلسله خواجهای بزرگوار بوده اند ولادت ایشان در سال چهار صد و پنجم
هجری بوده و وفات در راه مرد سال با صد و سی و پنج هجری رو
داده و قبر ایشان در همدان است ایشان از چهار خلیفه بودند خواجه عبد الله ترمذی خواجه
حسن انداقی و خواجه احمد سیوی خواجه عبد الحانق غمدانی رحم الله تعالی
حضرت خواجه حسن انداقی رح

کینت ایشان ابو محمد است و نام حسن بن حسین و انداق موضع است در لورستان
بخارا ولادت ایشان در سال چهار صد و شصت و چند هجری و وفات کمال
بالفصد و پنجاه و دو و قبر ایشان در بخارا بیرون دروازه کلاباد در مرز
شیخ ابوبکر اسحاق کلابادی است

لقب ایشان در سلسله خواجگامی بزرگوار قدرت اسرار هم حضرت عسکری را
 مرید و خلیفه خواججه محمود انبیر فغنونی اند ایشانرا مقامات علییه و کرامات ظاهره
 بسیار بوده ایشان منقولست که سیغرمودند اگر در روی زمین یکی از فرزندان
 عبدالحق بن محمد و الی بودی حسین بن منصور هرگز بر سره دار نرفتی و انجام او از
 فرزند آن مریدانند ولادت ایشان در راسنین که تقسیم است از بخارا و خاقان
 در سال هفتصد و بیست و یک هجری بوده مدت عمر یکصد و سی سال و قبر در خوارزم است

حضرت خواججه محمد با ساسی قدس سره

مرید و خلیفه حضرت غزیزانند و حضرت خواججه بهاء الدین نقشبند را بفرزند
 قبول کرده اند و با صحابه می گفتند که این مرد بلیت که بوی این گلده سیده بود
 زود باشد که مقتدا ای روزگار شود پس رومی بآب میر کلال که مرید و خلیفه
 ایشان بود کردند فرمودند که در حق فرزندم بهاء الدین شفقت در بیخندار
 و ترا بجل نگویم اگر تقصیر کنی و امیر بر پایی خاستند و دست بر سینه نهاده گفتند
 که هر دو نباشم اگر تقصیر کنم ولادت ایشان در شهریه ساسی بوده است
 که از جمله دیبهای راسنین است و قبر ایشان نیز در آنجا است
 حضرت سید امیر کلال قدس سره

ایشان از مریدان و خلفای خواجه محمد بابا ساسی اند ولادت ایشان در موضع
سوخارست وفات ایشان در وقت نماز باشد روز پنجشنبه هشتم جمادی الاول
سال هفتصد و سیصد و دو هجری بوده و قبر ایشان در موضع سوخارست
حضرت خواجه نقشبندی بهاء الدین قدس سره

نام ایشان محمد بن محمد التجاری است و وجه تسمیه نقشبند در رساله بهائیه
که در معانیات حواضه است می نویسند که حضرت میفرمودند من و پدر بصنعت
کنج بافی و نقشبندی مشغول میبودیم و همین نقل را بخط حضرت مولانا عبدالرحمن
جانبی قدس سره نیز نوشته یافتیم سلسله حضرت خواجه های نقشبندی
اند ایشانرا نظر قبول از فرزندی خواجه محمد بابا ساسی است و مرید سید میر
کلان اند او ایسی نیز بوده اند از روحانیت خواجه عبد الغمانی عجد و آن
قدس الهی سره و از خدمت قثم شیخ و خلیل اما که از مشایخ ترکستان بوده
اند فایده ما گرفتند عوث وقت و قبله اولیای زمان خویش بوده اند و
خاص و عام روی باب ایشان درشته اند طریقه ایشان تمام مطلب شیخ
شریف بوده و مذہب امام عظیم رضی الله عنه داشتند و اکثر مشایخ این
سلسله حنفی بوده و عالم از خواجه بزرگ پرسیدند که در طریقه شما جبر و خلوت

و سماع میباشند فرمودند که نمی باشد پس گفتند که بنای طریقه شما بر حسب فرموده
 که بظاهر با خلق و به باطن با حق سبحانه و تعالی پیوسته از درون شو اشناؤ
 و زبیرون بگانه باشی اینچنین زیبا روش کم می بود اندر جهان بی داریم
 همه جا و با همه کس در کار بی سیدار نهفته چشم و دل جانب یاری کویند که حضرت
 خواجه را هرگز غلام و کینزک نمی بوده است ایشانرا از معنی سوال کردند
 فرمودند که بندی با خواجگی راست نیاید از ایشان پرسیدند که سلسله شما کجا
 میرسد فرمودند که از سلسله کسی بجای می رسد و پرسیدند که در باب سماع
 چه میفرمایید فرمودند که انکار نمیکنم و این کار نمیکنم و خواجه بزرگ را خوارق
 و کرامات از آن بیشتر است که ششمه از آن بیان توان نمود و از والده ماجده
 ایشان منقولست که میفرمودند فرزندم خواجه بباوالدین چهار ساله بود
 که گفت این کا و ما کو ساله سفید پشانی خواهد آورد بعد از چند ماه همان صفت
 کو ساله برآید کویند چون حضرت خواجه بکه معظمه رفتند در آنروز که حاج
 قربان میگردند فرمودند ما هم یک پسر داریم او را در راه خدا قربان کردیم
 در دیشتی که در آن سفر همراه ایشان بودند آن تاریخ را نوشته اند چون به
 بخارا رسیدند و تحقیق نمودند پسر خواجه همانروز فوت شده بود و چنانچه

و چنانچه ایشان را در ایام حیات خود تصرف نبوده است الحال نیز همان تصرف است
 و ولادت ایشان در محرم سال هفصد و هژده هجری در قصر عارفان بوده و دفاتر
 دو شنبه سوم ماه ربیع الاول سال هفصد و نود و یک هجری رویداده و مدت عمر
 شریف ایشان هفتاد و یک سال بوده و قبر ایشان متصل شهر بخارا است
 در قصر عارفان خواجہ بزرگوار علیہ الرحمہ وصیت کرده بودند کہ پیش جنازه ما را
 بیت بخوانند بیت مفلسانم آمده در کوی تو باشی بشه از جمال رویتو: حضرت خواجہ
 را اصحاب بسیارند اهل مادر انہر اکثری سرید ایشانند اما اشہر و بہتر و مہتر خواجہ محمد
 پارسا و خواجہ علاء الدین عطار و ملا یعقوب چرخ و خواجہ علاء الدین محمد دانی
 حضرت خواجہ محمد پارسا قدس سرہ

نام ایشان محمد بن محمد بن محمود الحافضی البخاری است و لقب ایشان دین‌تغاب
 خواجہ بزرگ عنایت فرموده اند از کبار اصحاب خواجہ بزرگ اند در مرض اخیر
 خواجہ بزرگ در غیبت ایشان با اصحاب و احباب در حق ایشان فرمودند مقصود
 از ظہور با وجود دست اورا بہر دو طریق جذبہ و سلوک تربیت کرده ایم اگر شغول میشود
 جهانی اند و نیز سیکرد و چون در محرم سال شصت و بیست و دو ہجری بطواف بہ کعبہ
 بزیارت بنی مسلم سوزگاہی در مجلسات و مشایخ و علماء کرام و اعزاز تمام پیش

می آمدند چون بکجه مسقطه رسیدند از کان حج را تمام کردند ایشان را رضی عارض
شد و از آنجا متوجه مدینه شریفه شدند در روز چهارشنبه هجرت و سوم ذی الحجه
بمدینه رسیدند در روز پنجشنبه هجرت و چهارم ماه مذکور کجا رحمت حق پوستند
و شب جمعه ایشان را دفن نمودند و قبر ایشان در بقیع کجواز قبه امیر المؤمنین علی
رضی الله عنه واقع است و سن شریف ایشان هجرت دوازده سال بوده

حضرت خواجه ابوالفضل پارسا رحمه الله

لقب ایشان برهان الدین و حافظ الدین است فرزند خواجه محمد پارسا اندوهری
فاضل و عارف و کامل بوده مانند در نفحات آورده اند که پایه علوم شریف و بوم
طریقت را ابوالدبیر کور خود رسانیده بودند و در نفی وجود و بذل موجود کار از ایشان
گذرانیده در سفر حجاز با اله خود بودند فرمودند که وقتی که والدین فوت می شدند
بر سره بالین ایشان حاضر می نمودم چون حاضر شدم روی مبارک ایشان را که دم تا نظر
کنم چشم گشاید و تبسم نمودند اضطراب من زیاده شد روی خود را بر کف پا
ایشان نهادم پای خود را بالا کشیدند و فات خواجه ابوالفضل پارسا در
سال هجرت صد و شصت و پنج هجری بوده و قبر ایشان در خطه بلخ است
حضرت خواجه علاء الدین عطاردی

نام ایشان محمد بن محمد البخاری است و اصل ایشان از خوارزم بوده از کبار سرداران و خلفا
 خواجه بزرگ اند و در ایام حیات خود ترتیب بسیاری از مریدان و اولیای ایشان کرده
 و میفرمودند که علاء الدین خلیلی بر ما سبک کرده است و صدیقه خواجه بزرگ در خانه
 خواجه حسن عطار فرزند خلف ایشان بوده چنانچه خدمت مولانا می شیخ در جمیع
 از حضرت خواجه احرار قدس سره نقل کرده اند که خدمت خواجه حسن داماد حضرت
 خواجه بزرگ بوده اند قدس الله بترجاهات ایشان بعد از نماز نطق شب چهار
 شنبه پنجم رجب سال هشتصد و دو بوده و قبر ایشان در ده توخانیان است و قاضی
 خواجه حسن عطار در شب دوشنبه عید قربان سال هشتصد و بیست و شش هجری واقع شده
 و قبر در توخانیان است

مولانا یعقوب چمر حنی ۱۱۱۱

اصل ایشان از موضع خسرخ است و جرح دیبی است از تنه لپو که از توابع غزنین واقع
 شده فقیر در آنجا رسیده و قبور اجداد ایشان در آنجا است و ایشان مرید پسر
 خواجه بزرگ اند و اول بار که بخدمت شریف ایشان رسیدند فرمودند که ما از
 خود کاری نیکنم اشب به پنجم اگر ترا قبول کنند ما نیز قبول کنیم مولانا یعقوب چمر
 فرمودند که هرگز نشی سخره از آن بر من نگذشت است که ایا چه نمود چون با او بگذشت

ایشان رتسم فرمودند قبول کردند و ایشان را بنواجه علاء الدین عطاری سپردند
 بعد از وفات خواجه بزرگ در صحبت علاء الدین عطاری بر تبه کمال رسیدند و جامع
 گشتند در علوم ظاهری و باطنی و ولادت ایشان در غزنین است و قریباً
 در موضع ملقو که یکی از مواضع حصار شادمان است واقع شده
 حضرت خواجه عبد القدوس سره

لقب ایشان ناصر الدین احرار است و نام پدر ایشان خواجه محمود بن شهاب الدین
 است و جد ایشان بسیار بزرگ بوده اند و حضرت خواجه بهترین و کاملترین علما
 مولانا یعقوب چرخانی اند و سلسله خواجه احراری اند و مقتدای طریقت و
 رهنمای حقیقت بوده اند و اهل مازانهر و نهر آسان ایشان را بجای بزرگ میدانستند
 اند و کرامات و خوارق عادات بی نهایت از ایشان بطهور رسیده حضرت مولانا
 عبد الرحمن جامی قدس سره اخلاص و اعتقاد بسیار داشته اند چنانچه بعضی
 کتابها بنام ایشان تصنیف کرده اند و ایشان را بجای پدر خود میدانستند و حضرت
 خواجه اهرام کمال محبت و یگانگی با ایشان بوده است نسبت حضرت مولانا بابا
 ملاقات کرده اند چون بار آخر حضرت خواجه مولانا عبد الرحمن جامی را دیدند
 فرمودند محاسن بعینه گردید ایشان در بدیهه این است را گفتند چیست پیرا کشید

سر دره سگانت و موسی سفید کرم جابوب استانت و گویند که حضرت
 خواجہ احرار ارمال در ااعت بی نهایت بوده همه را در راه الهی صرف می نمود
 و چون سال باختر رسید انبار بچی را بوده و این از کرامات حضرت خواجہ است
 و در یناب حضرت مولانا فرموده اند ابیات ہر از ان مرزعه در زیر کت است
 کہ از رفیق را بہشت است درین ہرزہ فشانند تخم دانہ در آن عالم بند انبار خانہ
 ولادت ایشان در ماہ رمضان سال شصت و شش ہجری در قریہ باستان کہ
 از توابع ناشکند است بودہ وفات ایشان شب شنبہ بیت و نهم سلخ ربیع الاول
 سال شصت و نود و پنج افتدہ مدت عمر شریف نو و سال است چند ماہ کم و قدر ایشان ^{در سن}
 حضرت مولانا نظام خاموش رح

ایشان فاضلہ دکامترین ہریدان و خلفای مولانا نظام الدین خاموش اند
 و از علوم ظاہری و باطنی پرہ تمام داشتہ اند و بر جادہ شمع و سنت مستقیم بودہ اند
 چون بجز ان شریف برده اند بسید قاسم تبریزی و مولانا ابو زینہ کوردی
 و شیخ زین الدین خانی و شیخ بہاد الدین عمر محبت داشتہ اند حضرت مولانا عبد
 الرحمن جامی قدس سرہ لاشامی در نفحات مذکور ساختہ اند کہ روزی می گفتند
 بعضی از درہ ایشان فرق میان خواب و ہدای جہان نمینواند کہ در خود خفته

که بعد از خواب می باشد میان بند و الا کیفیت مشغولی ایشان در خواب و بیدار
 بربیک طریقه است بلکه در حالت خواب که بعضی سوانح مرتفع میشود و در امکان
 چنانست که آنچه میگفتند اشارت بحال خود میکردند و فایده ایشان در اشخاص
 نماز پیشین روز چهارشنبه بمقام جمادی الآخر سال شصت و شصت هجری بوده

و قبر ایشان در خیابان هرات است

مولانا عبد الرحمن جامی قدس سره

لقب اصلی ایشان علامه الدین است و لقب مشهور لوز الدین و تخلص جامی نام
 و والد ایشان احمد بن محمد دشتی بوده و دشت نخله آیت از محلات صفایان
 حنفی مذہب بوده اند و آنچه در میان عوام است که ایشان بمذہب امام شافعی
 نقل کرده اند خلاف است چنانچه شخصی از خدمت مولانا زین الدین نخوس
 از بیعتی پرسید فرمودند که غیر واقع مردم فرارفته اند کتاب چهار مذہب حضرت
 شیخ سعید خرقانی را که از کلمه مسطره همراه آورده بودند بمسائل اخو طاع عمل مینموده اند
 مثل وضو ساختن بعد از مس مراه و مس انعام تنانی و غیره و حضرت مولانا
 عالم عامل عارف کامل در فنون علم ظاہری و باطنی جامع و مقبول عالم و معترف
 اهل ماوراءالنہر و خراسان و شوشانی زمان بوده اند و سلطان حسین مرزا در امکان

را کمال عیفت و نیازمندی بخدمت ایشان بوده و از اکل و فضل بریدان سعد الدین
 کاشغری اندر حمد اله تعالی چون بخدمت مولانا سعد الدین رسیدند فرمودند که
 شایسته بچنگ ما افتاده و بسته و اسطوخودوس بزرگ می رسند و خواججه محمد پارسا را
 در حرسان ایام طفولیت ملازمت کرده بودند و حضرت خواججه پاره مبارک
 ایشان عنایت نمودند و خواججه احرار قدس الله سره ایشان را کمال تعظیم و احترام
 می نمود چنانچه از نهایت محبت در مکاتیب خود لفظ عرض داشت می نوشتند و می فرمودند
 که افتخار در حرسان است مردم چرا بروشنای چراغ باور انهرمی آیند با وجود آنکه
 حضرت مولانا را حال بر شینوال بود که هرگز اظهار درویشی و کرامات نمی فرمودند
 و سیکه تیر بر کف و کرامات اعتمادی نیت و خود را گاه در لباس عالم طاهر
 گاه در وقت شورش شاعری پنهان می داشتند و می فرمودند که ستمه حال شرط
 این طریقه است اما حالت که اندیشه و خیال ایشان پسته شو باشد هرگز در هیچ
 نفس از تغل باطنی خالی نمی بودند و در فضیلت بحر می بوده اند سراج جامعیت
 ایشان کم کسی گذشته نفس ندی حق تعالی بایشان داده بود اشعار ایشان
 که بهترین شو باشد تمام شغل بر حقایق و معارف و بر حضرت مولانا از ابتدا
 حال تا مرتبه کمال کثرتش و عشق و جذب محبت غالب بوده چنانچه نفس سوده اند

لذت عشق فردرشته مراد درک دلی عشق میگویم و جان میدهم از لذت و
 د گفته اند سه غم عشق از دل کس کم بها دلی بے عشق در عالم سب ادا
 مستاب از عشق رو که خود بجاییت که آن همه حقیقت کار سازیت
 اگر چه بظاہر جمال تعلق خاطر می بود اما از وطن این باکی نداشته اند رباعی
 کار جامی عشق خوبانت هر سو عالمی در پی انکار ادا و بچنان در کار خویش
 و این بخت آن بود که میفرمودند هر چند عارف کامل واصل بعد از تحقیق بچنان
 و اتصال محبوب لم یزلی در هر چه نکره حسنه یک چیز نپندد و در هر چه آید ز جزیک
 چیز نجوید اما در ادا خازر از جمیع تعلقات ترک و اجبات نموده میفرمودند که محب
 آنست که از همه چیز قطع تعلق کند و خواست او خواست محبوب کرد و میت
 با عشق تو ام هوامان است و هوس با آتش سوزنده جهان ماند حس
 خواهد تو مقصود دل خود هر کس جامی از تو ترا همین خواهد و بس
 و هیچ خواهش و مرادی بغیر از طلب الهی نداشته و میفرمودند میت
 است مراد هر کسی چیز در از بچنان نیست مراد غیر تو جامی نامراد را
 همیشه در وجد و ذوق می بود و اند چنانچه چند نوبت سماع میفرمودند و
 او حسه حلال که کبکلی سید می گفتند رباعی خوشوقت کسی که می دین

درین سخنان از خم بسبب کشته از پیمانہ صدبار اگر نیت تو و عالم هست :
 واقف نشود که هست عالم یانه : و حضرت مولانا را فهم و طبعی که بود بالاتر
 از ان نباشد و بسیار خوش خلق و خوش تکلم و شگفتہ بودند و سظامیها
 لطیف می فرمودند و تصانیف ایشان چل در چار است بعد و لغظ و همه
 در عالم مشهور و معروف سچکس ، ابران سخن نیت و شواهد النبوة و نجات
 الانس که سخنان لطیف و نکته های دقیق در ان مندرج است دو چشم تصانیف
 ایشان است در رشتوی یوسف و زلیخا و در غزلیات دیوان اول که بهترین اشعار
 است مثل ندارد و این فقیر همیشه تصانیف نظم و نثر ایشانرا مطالعه می نماید
 و از برکت آن کلام حقیقت استقام خاطر ما میر باید و این کتاب را می نویسد هر از
 تتبع و شاگردی ایشان است فصاحت و بلاغت در لوز حال حضرت مولانا
 از کلام ایشان است و یکی از کلامی این زمان در باب حضرت مولانا طعن و
 انگاری نمود و سخنان ناشایسته میگفت فقیر او را منع میکرد بعد از خونت آنروز
 یک از فضلا که عالم و عامل است شبی ادرا بخواب دید با منظر اب تمام پر سبب
 منظر اب چیست گفت بدیشت رفته بودم و سچاستم در آنم که مولانا جمله کلام
 حاجی آبد و در این مها گرفت و گفته نیت و چون نسبت اخلاص فقیر را بگفت

ایشان دانسته بود نام فقیرا گرفت که ایشان بگویند که بولانا عبد الرحمن جان
 بگویند مرا بگذرند و از تقصیر من در گذرند و ولادت ایشان در حر جرد جام در
 پست و دوم شعبان سال شصت و پنجاه هجری بوده و مدت عمر شصت و نهم
 هشتاد و یک سال و فات ایشان بعد از حضرت خواجہ احرار سبہ سال است
 در شصت و نود و نهمت هجری پنجم ماه محرم روز جمعه در وقت اذان سنت
 و قبر ایشان در خیابان هرات است مقبره سبزه پیر جود و برداشت جنازه
 ایشان را سلطان حسین میرزا با جمیع امانی موالی خراسان نموده است
حضرت مولانا عبد الغفور لاری قدس سره

لقب ایشان رضی الدین است و اصل ایشان از لاری و از اعیان آن دیار بود
 از اولاد سعد عباده اند رضی الله عنه که از کبار الفنا و از قبیلہ الفنا و از قبیلہ
 حرج است مرید کامل دشاگرد رشید حضرت مولانا عبد الرحمن جامی اند و
 حضرت مولانا در باب ایشان منسب موده است آنجا که فریم و دانش سر
 بود شکاری با زیست تیز رفتار عبد الغفور لاری : و حضرت مولانا مرید کم میگرد
 اند و منسب موده که یک مرید کامل که با شکر کافیت و این اشاره علی عبد الغفور
 است که کامل بوده اند و ایشان را در علوم ظاهری و باطنی قدرت تمام بوده و

و حاشیه بر شرح ملا و نغمات الالسن نوشته اند و محل شکلات و نغمات آنرا
 نموده اند و کمال محبت و اخلاص بخدمت پر خود داشته اند و روز وفات
 حضرت مولانا قدس سره در خدمت بوده اند و وفات ایشان بعد از طلوع
 آفتاب روز یکشنبه پنجم شعبان سال پنصد و دوازده هجری بوده و قبر ایشان
 متصل قبر حضرت مولانا در خیابان هرات است سعادت مند مرید که بعد از نزدن
 بهم در خدمت پر خود باشد

حضرت خواجه عبدالشاهید قدس سره

نام پنهان ایشان خواجه کاخواجه بن حضرت خواجه عبدالله احرار است و چون
 متولد شدند والد خواجه بخدمت حضرت خواجه احرار قدس سره برودند
 حضرت خواجه ایشانرا دکمار گرفته فرمودند که این پسر عارف خواهد شد و برکت
 نفس حضرت خواجه بکلمات ظاهری و باطنی و معانی عالی رسیده اند و کرامات
 و خوارق جلیمه بسیار از ایشان بظهور پوستند و بسند و ستان تشریف آورده
 بودند و اهل هند کمال اعزاز و احترام بجای آورده اکثری مرید گشته و بطریق
 ایشان در سلوک بطریق حضرت خواجه بزرگ بوده و هر ده سال در پنهان
 بوده دو سال پنصد و هشتاد و هجری و سنر نمودند که وقت رحلت مانزد یک رسیده

ما موریم با آنکه شسته استخوان خود را در سمرقند بگورخانه ابای خود رسانیم و متوجه
 سمرقند شدند و بعد از رسیدن سمرقند بدو سه روز رحلت نمودند و قبر ایشان در جوار حضرت
 خواجه اسرار است ه

حضرت خواجه باقی رحمتہ اللہ

ادیسی حضرت خواجه نقشبند سیاه الدین و بظاہر مرید مولانا خواجه علی الیکینی اند
 یکی از مریدان خواجه گفت که در وقت رحلت خواجه فرزندان ایشان از حاضر
 ساخته پرسیدند که در باب این کودکان چه سفو مانده گفتند مصرع فرزند
 بنده است خدا را بخش بخورند وفات ایشان در سال هزار و دو اوزه چوبی بوده
 مدت عمر شریف ایشان چهل سال و قبر در وحسلی است ه

ما ششم خواجه و صالح خواجه و سپیدی قدس سراد هم

دو مرید از صفات سمرقند است و هر دو برادرانند و درین زمان مقتدای باور
 بودند مردم آنجا را روی ارادت بخدمت ایشان بوده ما ششم خواجه برادر کلان
 و پسر حوزد صالح خواجه بودند در سمرقند می بوده اند و مریدان خود اند و
 کلان خواجه و ایشان مرید خواجه کلان جو یاری و ایشان مرید خواجه محمد
 کاشانی و ایشان مرید مولانا محمد قاضی و ایشان مرید حضرت خواجه احرار

احرار قدس اسرار هم وفات ما ششم خواجه از دوشنبه ربيع الاول سال هزار
 و چهل و نهم هجری بوده و قبر در دیدست و صالح خواجه در پنج بوده اند
 کرامات و خوارق از هر دو برادر بسیار ظاهر شده وفات ایشان در ماه محرم
 سال هزار و چهل و نهم هجری بوده و قبور ایشان در پنج است و مدت بقاء
 و نهم سال تمام شد احوال مشایخ سلسله منبر که نقشبندیه قدس الله اسرار هم
 بیان احوال مشایخ سلسله شریفه چشتیه قدس الله اسرار هم
 و سلسله ایشان از حضرت خواجه حسن بصری بحضرت امیر
 المؤمنین علی کرم الله وجهه میسر
 حضرت خواجه عبد الواحد زید قدس سره

اصل ایشان از بصره است مرید حسن بصری است و شاکر و امام اعظم اند و رضی
 عنهما و خرقه ارادت از ایشان پوشیده اند چون ذکر حضرت حسن بصری بعد از
 صحابه رضی الله عنهم مذکور شده از نخبه اول درین سلسله نوشته شده ایشان
 بس بزرگ بودند خوارق و کرامات بسیار از ایشان ظهور رسیده نقل است
 که روزی جماعه از درویشان که در خدمت ایشان بودند کرسکی بر آنها طلبه
 کرد آردوی حلوا که دند چیرنی حاضر بود خواجه روی با آسمان کردند و ارضی سچ

و تعلق بجهت آن جماعه مدخوستانه فی الحال دنیای زلزله آسمان بارید نخواهد
 فرمود که بان مقدار که جلوه کفایت کند بردارید بر میان چنان گردند و حلوا
 آوردند خواهد از آن تناول نفسه نمود سبب تناول نفسه بودن اینست که چون
 بایرین دنیایا از کرامات ایشان بود بخوستانند که از کرامات خود خوراک خویش
 سازند که خوراک اینجامه از کتب و شفقت ایشان میباشد چنانچه در ویشی در باره
 تشنه شد ویرا از آسمان قدری زرزو که داشتند بر آزاب مرد در ویش گفت
 بعزت تو بخورم آب مگر از دست او ابلی که بر اسبلی زند و شربت آب دهد و گرنه
 بکراماتم آب نیاید قادری که آب در جوف سن بیداری یعنی کرامات ظاهر
 امین از کرامت و فایده ایشان در سال یکصد و هفتاد و هفت هجری بوده

حضرت فضیل بن عیاض رحمه الله

گفت ایشان ابوعلی است و باصل کوفه و بعضی گفته اند از خرسان از ناحیه مرد
 و بعضی گفته اند تولد ایشان در سمرقند بوده و نشود غادر بار و نیز گفته اند
 که بخاری الاصل بوده اند و مرید خواهد عبد الواحد بن زید و شاکر و امام عظم
 اند رضی الله و با بر اجماع او هم و بنه حافی و سفیان ثوری و داؤد طالی مجاهد
 بودند در حقایق و معارف یگانه عصر نقل است که از وی شنیدند خود خود را

خود را در کنار گرفته می بوسیدند چنانچه عادت پدرانست که کودک گفت ای پدر
 مرا دوست میداری گفت بلی گفت خدا ترا دوست میداری گفتند سبط
 کودک گفت بیکدل بود دوست توان داشت ایشان دانستند که این سخن از کجاست
 دست بر سر اذن کودک را بنیدارند و بچشمش گشتند و فرموده اند هر کس
 که از خدا ترسد از همه چیز ترسد و نیز ترسیده اند که چون حق تعالی بنده را
 دوست دارد و اذن بسیارش دهد چون دشمن دارد دنیا را بر وی منسوخ گرداند
 فرموده اند که هر که خود را قیمتی بپندد او را از تواضع نصیبی نیست و فرموده اند که
 تو ایند بجای مساکن شوید که بعضی را نه پند و نه شما کس را که بظلم نیکو بود فرموده
 اند چنانکه عجب بود که در بهشت کریند عجب تر از آنکه در دنیا خندانند و فرموده اند
 در دنیا در آمدن ایشان است اما بیرون آمدن و خلاص شدن دشوار فرموده اند
 چون ترا گویند هزارا دوست داری خاموش باش اگر کوئی نه کار کردی و اگر
 کوئی دارم قفل تو بفعل دوستان نمازد و فوات ایشان در راه محرم سال
 یکصد و هشتاد و هفت حجبری بوده و قبر ایشان در مکه معظمه در هزاره
 حضرت سلطان ابراهیم ادهم رحمه الله
 کینت ایشان ابو اسحاق و نام پسر ادهم بن سلیمان بن منصور علی است

و ایشان از انبای ملوک اند و در اوایل حال بادشاه پنج بوده اند و در جواسنه
 توبه کرده اند گویند شبی بر تخت خفته بودند نیم شب سقفت خانه چنید گفتند
 کیستی گفت آشنا شتر کم کرده ام میجویم گفتند شتر بر بام چگونه بود گفت
 اینخانی تو خدا ترا در جابه طلس بر تخت از سطلی این از شتر بر بام جستن
 عجب تر است ازین سخن پتی در دل سلطان افتاد متفکر دستگیر گشتند او را و در
 بارعام دادند و ارکان دولت همه بر جای خود ایستادند ناگاه مردی
 با میت از در در آمد چنانکه بچکس مانع او نتوانست شد تا پیش تخت سلطان
 گفتند چه میخواهی گفت درین رباط فرود می ایتم گفتند رباط نیست سراسر
 میت گفت این سراسر ای پیش از تو از که بود گفتند از پدر من گفت پیش
 از دی از که بود گفتند از پدرش گفت پیش از دی از که بود گفتند از فلان
 همچنین چند کس را شمرده اند او گفت پس این رباط بود که یکی می رود و دیگری
 می آید باید شد سلطان تنها با منظر اب تمام از عقب او روان شدند
 گفتند تو کیستی گفت من خضرم در دل ایشان خونی عظیم پیدا شد و در جواسنه
 نهادند شنیدند که تاغی میگوید بیدار شو پیش از آنکه برکت پیدا کنند و
 اینچنین چند نوبت بگفت ناگاه آهوی دیدند و خود بدو مشغول گردند آهوی

آهوی سخن آمد و گفت بر البیبه تو فرستاده اند تو مرا صید توانی کرد حال بر سلطان
 متغیر گشت در اجزای ممالک که داشتند بیرون آمدند و ترک سلطنت نموده دست در
 طریقت زدند و بکلمه معطره رفته با امام اعظم دسغیان ثوری و ابو یوسف غسولی صحبت
 داشتند و کتب علوم از حضرت امام اعظم رضی الله عنه نمودند و حضرت امام
 ایشانرا سببه نامی نسب نمودند سید الطایفه جیفه قدس الله سره فرمودند که
 ابراهیم ادبم کلید علمهای اینطالعنه است و صحبت دار خضر علیه السلام بود مانند
 و فرقه ارادت از فضیل عیاض پوشیده اند در همه عمر بجز کتب خود قوت نمودند
 یگانه زمان و پادشاه برد و جهان رسید اقران بود . نوارق و کرامات و بر سر
 حضرت سلطان زیاده از آنست که در تخریر و بیان در آید گویند چون واردی از غیب
 فرود آمدی گفتی کجا اند ملوک دنیا که برینند که این چه کار و بار است تا از ملک خودشان
 ننگ و عار آید نقلت که وقتی که در کشتی خواسته که نشینند و سیم نه اشتند و آنها ز سر
 میخواستند و در کشت نماز کردند و گفتند الهی از من چیزی میخواهند در حال ریک در بیا
 تمام زرشد مثنی برداشته و بایشان دادند نقلت که از وی برب و جمله نوشته
 باره باره خرقة مید و ختمه سوزن ایشان در در جمله افتاد اشارت به جمله کردند هر از آن
 ماهی مشرب آوردند هر یکی را سوزنی زرین در دهان سلطان فرمودند سوزن خود را

ماهی صنغیف آن سوزان را در دمان گرفته آورد و پیش حضرت سلطان نهاد فرمودند
 کمترین چیزی که یافتیم کند آستن ملک بلخ این بود وفات ایشان شانزدهم جمادی الاول
 در سال یکصد و شصت و دو یا شصت یک هجری بوده و قبر ایشان در جبله شام است در روز
 بعداد و قول اول اصح است ه

حضرت خواجه خدیفه مرعشی رحمه الله

مرعش شهرت از توابع شام از کبار مشایخ متقدم و از مریدان سلطان ابراهیم
 ادهم قدس الله سره فرمودند که اخلاص آنست که افعال او در ظاهر و باطن
 یکسان باشد وفات ایشان در چهاردهم ماه شوال بوده است ه

حضرت خواجه پیره بصری رحمه الله

اصل ایشان از بصره است از اکابر دفت و مرید خواجه خدیفه مرعشی اند و صاحب
 خوارق عالی و مقامات ارجمند بودند وفات ایشان بیست و دوم ماه شوال است

حضرت شیخ علوی دینوری رحمه الله

مرید خاص خواجه پیره بصری از اجله مشایخ دفت و صاحب علوم ظاهری باطنی
 بودند خوارق و کرامات عجیبه از ایشان سرزده چنانچه گویند از روزیکه تولد نموده اند
 تمام عمر صایم الابر بودند و در ایام طفولیت روز شیر میخوردند آنچه در تذکره الاصفیاء

الاصغیا و بعضی رشحات مشایخ چپت نوشته اند این است که شیخ علی دینور
 و شیخ مشاد دینوری یکی است و شیخ مشاد علو دینوری می نویسند اما از لغات
 اللسن و بعضی کتب چنین مفهوم میشود که شیخ علو دینوری غیر شیخ مشاد دینور
 اند و ذکر شیخ مشاد دینوری در سلسله سهروردیه نوشته خواهد شد ۵

حضرت شیخ ابواسحاق شامی قدس الهی سره

از اقطاب وقت بوده اند و مرید شیخ علو دینوری اند رحمهما الله و وفات ایشان
 چهارم شهر ربیع الآخر است و برادر عکرمه واقع است که از توابع شام است

حضرت خواجہ احمد ابدال چپتی رح

سره حلقه سلسله چپتیانند در سلطان فرسنا فاندازنده فاج چپتی است و سایر
 آن ولایت بوده اند و مرید شیخ ابواسحق شامی اند گویند جن شیخ الو
 اسحاق نقیبه چپت رسیده اند خواجہ دست ارادت بدامن شیخ زوند نقل
 که روزی خواجہ ابوالاحمد در سن پست سالی همراه پدر خود سلطان فرسنا ف
 بعقد شکار حاجب کوه فرستند و در اثنای شکار از پدر و اتباع جدا افتادند
 بکوهی رسیدند که جبل از رجال الهی بر سنگی ایستاده بود و شیخ ابواسحاق
 شامی نیز در میان آنجا بود حال برایشان بگشت از زب فرود آمده و پیا

شیخ ابواسحاق افتادند بپس و سلاح هر چه داشتند بگذاشتند و پیشینه پوشیدند
 با ایشان روان شدند هر چند پدر و مردم طلب کردند ایشان را نیاقتند بعد از
 چند روز خبر آوردند که با شیخ ابواسحاق اند در فلان موضع پدر ایشان جمعاً
 فرستاد تا بیایند و پدر هر چند پند دادند و بند نهادند باز نخواستند آورد سودمند
 نیفتاد و کوبیدند پدر ایشان را خنجران بود روزی فرصت یافته با یکجا درآمدند و
 در رابست جهمنا را شکمن گرفت پدر ایشان را خبر کردند پیام بر آمدند و از غایت غضب
 سنگی بزرگ برداشت که از روزنه بالایی پیام بر ایشان بزند روزنه فراموش کرد
 را بگرفت با سنگ در هوا سحلی تابستاد چون آنکالت را مشاهده نمود بر دست
 ایشان توبه کرد و امثال این کرامات و خوارق عادات از ایشان نه چندین
 ظاهر شده که به تفصیل بیان توان کرد و ولادت ایشان در سال دو صد و
 هجری بوده و وفات در دهم جمادی الآخر سال سه صد و پنجاه و پنج رویداده و قبر ایشان
 در چشت است ه

حضرت خواجه محمد حشمتی قدس سره

ایشان پسر و برید خواجه ابوالحسن حشمتی اند و تحصیل علوم دینی و معارف
 یعنی کرده اند و در رهند و درع کامل بوده اند کوبند در غزه و سونات همراه محمد

محمود سبک‌گین در سن هفتاد سالگی بدوکاری نمود با بشارت و بشارت رفته
بودند و بمرکت اذام ایشان فتح سومنات شده وفات ایشان در غره
رجب سال چهار صد و یازده هجری بوده و قبر ایشان در حجت است

حضرت خواجه یوسف بن سمرعان رح

لقب ایشان ناصر الدین است و خواهر زاده و مرید و ترتیب یافته خواجه محمد
بن خواجه ابوالواحد حشتی اندکونیند که خواجه محمد همیشه داشتند که سن او بچهل
رسیده بود و بجهت خدمت برادر ارادت تزوج نداشتند و بطاعت و عبادت
خدا تعالی مشغول بودند شبی خواجه محمد بزرگوار خود خواجه ابوالواحد را در خواب
دیدند که نشسته بودند در ولایت شام فلان مردیست محمد سمرعان نام تحصیل علم
کرده و صالح است خواهر خود را با او عقد کن خواجه او را طلب داشته همیشه
را با او عقد کرد و خواجه یوسف در حجت از ایشان متولد شدند و بر ایشان در آخر
عمر سکر و حیرت چنان غلبه کرده بود که گاه بودی که خادم آب و وضو بکنیت
در آشنای وضو از خود غایب می شدند و ساعتی در آن غیبت میماندند باز
حاضر می شدند و وضو را با تمام پیرسایند وفات ایشان در چهارم ربیع الآخر
در سال چهار صد و پنجاه و نه رویداده و مدت عمر هشتاد و چهار سال بوده

در وقت رحلت خواجہ قطب الدین مودود پسر کلان خود را قایم مقام خود
ساختند و قبسہ ایشان در چہیت است ط

حضرت خواجہ مودود چشتی رح

لقب ایشان قطب الدین است و در سن بیست سالگی تمام سفر انزلی را
آن حفظ کرده تحصیل علوم مشغول می بودند چون بسن بیست و شش سالگی
رسیدند والد بزرگوار ایشان خواجہ یوسف وفات یافتند و بموجب وصیت
پدر تمام مقام ایشان گشتند و بمخالف حمیدہ و افعال پسندیدہ موصوف
و سعوف بودند و مردم آن ولایت ہمہ در مقام ارادت و اعتقاد ایشان
اگر چه مرید پدر خود بودند لیکن بعد از وفات پدر وقتی کہ حضرت شیخ الاسلام
احمد جام بہرات رسیدند و قضیہ کہ در میان خواجہ مودود و حضرت شیخ
جام گذشتہ در نفحات الانس نورست و چون خواجہ مودود التماس
تربیت و اخلاص خویش بخدمت ایشان نمودند حضرت شیخ احمد جام دست
ایشانرا گرفتند و بر کنار چارباغش خود بنشانند و سہ بار فرمودند بشیخ
علم بشرط علم و سہ روز بخدمت حضرت شیخ جام بودند و فایدہ نا حاصل
نمودہ و سلسلہ چشتیہ از خواجہ مودود بخدمت شیخ جام تیر میرسد و وفات

وفات ایشان در غزه رجب در سال با پنصد و هفت و هفت هجری بوده و قبر ایشان
 میسر در نمرار بنبر که چنت است

حضرت خواجه احمد بن مودود حشمتی رح

بسیار بزرگ و قطب وقت بودند و مرید پر خویش در علوم فاطری و باطنی
 قدرت تمام داشته اند حضرت رسالت پناه صلعم را در واقعه دیدند که فرمودند
 ای احمد اگر تو شناق مایستی ما مشتاق تو ایم چون با ما داشتند یار موفقی
 اختیار کرده برداشتی که کسی ایشان را شناسد بزیرات حریمین اشره عین
 متوجه شدند چون از شریط جج فارغ شدند بدین منوره رسیدند و شمشاه
 مجاورت کردند کونین که مداومت ایشان بر مجاوران آن حرم کران آمدند
 که ایشان را برنجی اندازد و صنه شریفه آواز آمد که برنج بیاید این را که یکی مشتاقان
 ماست چنانچه همه حاضران شنیدند و بعد از مراجعت بیغداد آمده در خانقاه
 شیخ شهاب الدین سپهر دردی میسر و دادند و شیخ ایشان را تعظیم و احترام
 بسیار کردند و ولادت ایشان در سال با پنصد و هفت هجری بوده و وفات
 در سال با پنصد و هفتاد و هفت او داده و قبر ایشان در چنت است
 حضرت شاه سمنجان رحمه الله

لقب ایشان رکن الدین است و نام محمود و اصل ایشان از ده سخنان
خواف بوده در مرید خواجہ بود و چشتی اند و شاه بقعی است که خواجہ بود و
عنایت فرموده اند گویند در مدتی که بچشت اقامت و زریزند تقصص طهارت
در اینجا نکرده و چون احتیاج می شد از چشت بیرون رفته طهارت می نمود
و سیغ فرمودند که اینجا جای ادب است و فوات ایشان در سال با بفسد و نود
و هفت بحسب می بوده ط

حضرت خواجہ حاجی شریف زندنی رح

مرید خواجہ بود و چشتی اند و سلسله خواجہ سعید الدین چشتی از جانب ایشان
بخواجه بود و چشتی میرسد نقل است که شخصی سلطان سبورا بعد از وفات
بخواب دید پرسیدند که عذاب تعالی با تو چه کرد گفت که مرا فرمان شده بود
که فرشتگان عذاب بدوزخ برند و در همین اثنا فرمان رسید که فلان
روز در دمشق سعادت ملازمت حاجی شریف زندنی را دریافت بود و از بزرگت
آن بسیار مزید و فوات ایشان در ششم رجب است ط

حضرت شیخ عثمان مارونی قدس سره

ایشان مرید حاجی شریف زندنی اند قطب وقت و یکانه عصر بوده اند و بچشت

و صحبت بسیاری از کابر و بزرگان رسیده اند و از حضرت خواجہ معین الدین حبشی متوفی
 که روز شیخ عثمان مارونی در ایام سیاحت بجای رسیدند که سخن میغان بود و در آنجا
 التکلمه بود که روزی پست از ابیه بزم در اجاسی انداختند و آتش آن بر کزنی مرد از شیخ
 پرسیدند که پرسیدن این آتش چه فائده دارد چه احدی امر الهی پرستی که آتش مخلوق است
 جواب داد که در کیش ما آتش را بسیار بزرگ داشتند شیخ فرمودند که توانی دست با
 خود را در آتش اندازی جواب داد که خاصیت آن سوختن است که قدرت باشد که
 نزدیک آن تو انداخت حضرت شیخ طفلی که در کنار می بود گرفتند و بسم الله الرحمن الرحیم
 قلنا یا مارکونی بر داد سلام علی ابراهیم گفته در آتش درآمد و چهار ساعت در میان
 ماند برآمد چنانچه بحرقه ایشان و جامه آن طفل آتشی نرسیده بود از مشاهده این کرامت
 جمیع مغلان بر قدم شیخ سر نهادند و همه بشرف اسلام شریف شدند و آن پدر و پسر
 از جمله ادیای گشتند و هم حضرت خواجہ معین الدین نرسه مرده اند که شیخ عثمانی در
 میفرمودند که حق سبحانه و تعالی را دوستانند که اگر یک ساعت در دنیا از و محجوب مانند
 نابود کردند و هم شیخ فرموده اند که در هر که این سه حاصلت باشد تحقیق بدو بیکر حضرت
 او را دوست دارد سخاوت چون سخاوت دریا شغفت چون شغفت آفتاب تو میخ
 چون تو اضع زمین و فات ایشان در شان تو هم ماه سوال است و قبر در که معظمه است

حضرت خواجه معین الدین چشتی رحمه الله

مولده اصل ایشان سچستان است و نشوونما در دیار خراسان نام پدر بزرگوار ایشان
 خواجه غیاث الدین حسن است که از سادات حسینی بوده اند مرید شیخ عثمان مارونی
 بوده اند و در هندوستان سلسله شریفیه حضرت چشتیه ایشانند قدس الله تعالی
 و شیخ عثمان مارونی میفرمودند که معین الدین با محبوب خدمت و مرام خیرت بر رسید
 او را قطب وقت و صاحب تصرف دینار انوار معرفت و مشرف القلوب در بند
 مشایخ اجل و قدوه اولیای اکمل بوده اند اهل بندار دومی ارادت بخدمت ایشان
 بوده و در جمیع علوم ظاهری و باطنی یکانه زمان بوده اند کرامات و خوارق عادت
 عجیب و غریب که از ایشان بظهور آمده زیاده از حد و بیانت گویند که چون حقیقتاً
 ایشان را تو فیق نوبه کرامت فرمود املاک و اسباب خود را صرف در سیرت ایشان
 نموده توجه بسمتند و بخار شدند و در اینجا حفظ قرآن مجید و کتب علوم نموده اند و در
 بطرف عراق عرب عزیمت کردند چون بقصبه مارون که از تواریح میثاق است
 رسیدند حضرت شیخ عثمان مارونی را ملازمت نموده اند و بیست سال در خدمت
 شیخ بودند و حضرت خواهر دستیاچی اکثری از مشایخ کبار در یافته اند چنانچه بصحبت
 حضرت غوث الثقلین رضی الله عنه در جیلان رسیده بخواجه و بیعت روز با ایشان

ایشان بوده انواع نواید بوده اند پوشش الدین کبری را در سبزی اردو خواهد یافت
همدانی را در همدان و شیخ ابوسعید تبریزی را در تبریز و شیخ حسین رنجانی را در لاهور
دیوه اند و از پنج بلاهور آمدند و از آنجا به بلخی از دلی با جمعی رفتند و متوطن شدند و این جمیع
کثری از کفار بیکت قدم ایشان بشرف اسلام شرف شدند و جماعه که مسلمان
نشده بودند فتوح دینار بحد بخدمت ایشان میفرستادند و هنوز کفار یک در آن نواحی
اندر زیارت ایشان می آیند و ببلغنا بجا در آن روضه منوره میگردانند و اولاد
حضرت خواهد در سال با نصد و سی و هفت دخت ایشان و زود شنبه ششم
ماه رجب سال شصت و سی و سه هجری بوده و بردایتی سیم ذی الحجه سال مذکور
و قول اول اصح است و بعد از حلب بر پیشانی حضرت خواهد نوشته یافتند که
حسب التمام فی حب الله عرس ایشان از شام بحدوستان در ششم
رجب میگذرد در همین ماه از اطراف و جوانب مسلمان و کافر خواص و عوام از راه ما
دور جمع و کثری که عدد آن از هزاران پیش است هر سال بر روضه میر که بنیان
رفته حاضر میشوند و مدت عمر شریف یکصد و چهار سال و قبر حضرت خواص در دار
الاسلام اجمیر است و این فقیر چندین مرتبه زیارت آن روضه منوره مشرف
گشته و اجمیر شهریت پر فیض و پر نور و خوش آب و هوا متصل تا لالی عظیم که

که بچو دریای محیط است و نام آن ساکنان نهاده اند واقع شد و ولادت این
 فقیر و خطه اجیر بالای ساکنان او دیده در سلج صفر نصف شب دوشنبه سال
 یکم از و پست و چهارم چری چون در خانه والد ماجد فقیرت صیه شده بود و پسر
 نمی شد دس مبارک آنحضرت به بت و چهار سالگی رسیده بود از دومی عقیده
 و اصل من که آنحضرت بنت حضرت خواجه داشتند هزاران نذر و نیاز در خواست
 بسته بودند و بمرت ایشان حق تعالی این کترین سزه خود را بوجود آورد پس
 که توفیق نیکو کاری و رضاسندی خود در دستان خود نصیب گردانند امین باین

حضرت شیخ حمید الدین الصوفی السعدی الناکوری رح

گفت ایشان ابو احمد است و لقب سلطان الناکین است و ناگور شهرت از
 شهرهای هندستان در سلطان الناکین از خلفای حضرت خواجه معین الدین
 اند در تجرید و تفرید دیکانه عمر و از معتقدان مشایخ هند جامع میان علوم ظاهر
 و باطنی و صاحب کرامات و مقامات علیه بوده اند ایشانرا با شیخ بهاء الدین
 ذکراهی طائی در باب فقر و غنا رسالت بسیار واقع شده در ناگور و در طباب
 زمین اجای داشتند و آنرا بت مبارک خود زرعیت میکردند و قوت عیال
 میساختند و ذات ایشان در پست دهم ربیع الآخر سال ششصد و هفتاد

و بهت دوست بجزی بوده و قبر در قصبه ناکور است ه

حضرت خواجه قطب الدین اوشی کاکلی رح

نام ایشان بنیابرین احمد بن موسی و مولد و اصل ایشان از اوشن فرغانه است
 و آن قصبه ایست از توابع اندجان و کاکلی از آن جهت گویند که چون در دینی طین
 شده اند فتوح از کس قبول مینموندند و خود همیشه مستغرق می بودند و بر فرزندان
 ایشان بعزت میگذاشت و آنها از آن بقالی که در همسایه ایشان بود بعد از
 فاقها جزوی قرض نموده اوقات که از خود می نمودند روزی زن آن بقال گفت
 اگر من در همسایگی شما می بودم کار شما بملکت میرسد این سخن بطبیعت ایشان
 کران آمد عهد کردند که از قرض نگیرند روزی این قضیه را بعضی خواجه رسانید
 فسر نمودند که هرگز من از کسی قرض نگیرم و در وقت حاجت بطاقتی که در بجهت
 دست از تحت بقدر حاجت مان بچینه بردارند و صرف خود کنند و بهر که خواهند
 بدین بعد از آن هر گاه که بخواهند از آن طاق مان بگرفتند و این مان را کاکلی گویند
 نقلت که حضرت قطب الدین یکم ساله بودند که پدر ایشان وفات یافت
 و خضر علیه السلام ایشانرا بشیخ ابو محمد سپردند که تعلیم علوم ظاهری و باطنی
 نماید چون حضرت خواجه حسین الدین حبشی باورش رسیدند در آنجا بخدمت

خواجه معین الدین مرید شدند و حضرت خواجه اکمال شفقت و عنایت در باره ایشان
 بود و صحبت در خضر علیه السلام بود و قطب زمان و یگانه دوران و جامع فضل
 و فضایل صوری و معنوی و صاحب خوارق و کرامت عالیه بوده اند گویند که پس
 بست سالگی پیش از آنکه مرید شوند بجزرت خواجه بر ایضت و مجاهدات اشتغال
 و سیاحت بسیار کرده اند نقل آنکه چون به بغداد رسیدند صحبت شیخ شهاب الدین رسیدند
 را در یافتند و چون کمال اشتیاق و اخلاص بخدمت شیخ که پیر ایشان باشند
 از آنجا سعادت نموده بطرف هندوستان آمدند و چون ببلقان رسیدند با شیخ بنیاد کردند
 و کربلائی مقدس سره ملاقات نمودند در دولت حضرت شیخ فرید شکر گنج رفته
 بخدمت ایشان رسیدند و چون به پهلوی رسیدند بعینه بخدمت بر خود
 که در جمیر شریف داشتند نوشتند که اگر حکم شود بملازمت برسم خواجه معین الدین
 در جواب نوشتند که اگر چه در ظاهر بعد است اما در باطن قربت همانجا باید بود
 چند روزی در دہلی توقف نموده باز با جمیر سعادت کردند چون خواجه قطب الدین
 سر راه گشتند که با جمیر بروند مردم دہلی از فراق و جدایی ایشان بغریه آمدند چون
 حضرت خواجه این سخن را شنید از شاهان نموده خواجه قطب الدین را فرمودند که شہر را در پناه
 تو گذاشتم در دہلی باش که دہلای مردم از جدایی تو آزرده میشوند ایشان بغیر خود

بفرموده حضرت خواجہ بشیر رحمت نمودند حضرت خواجہ قطب الدین اکثر سماع
 فرمودند و در سلسلہ چشتیہ سماع متعارف است و در بعضی ممنوع مثل سلسلہ بندہ کہ
 قادریہ و سید الطائفہ نیز سماع نمی فرمودند و بعضی از اکابر کردہ چنانچہ شیخ
 الاسلام کفایتی کہ در النون مصری و شیخ شبلی و حراد لوزئی در ارج ہرہ سماع
 رمت نمودہ نقل است از سلطان المشایخ کہ در خانقاہ شیخ سجتانی مجلس
 سماع بود و ایشان صاحب حال و اہل کمال حاضر بودند درین اثنا و قوالین
 بیت را کہ از حضرت شیخ احمد جام است خواندہ بیت کشتگان خیرت تسلیم را از زبان
 از غیب جالی دیگر است: خواجہ قطب الدین را حال متغیر شد و از ہوش رفتند
 مشایخانی کہ در آن مجلس حاضر بودند از آنجملہ قاضی حمید الدین ناگوری و شیخ
 بدر الدین غزنوی ایشانرا بخاندہ آوردند و قوالان ہمان بیت را تکرار میکردند و
 حضرت خواجہ سماع میفرمودند چنانچہ شبانروز ہمین حال داشتند تا حال
 ایشان در کون کشت روز دوشنبہ چہار دہم ربیع الاول سال شصت و سی و شش
 حضرت شیخ فرید گنج شکر قدس سرہ

نام ایشان مسعود بن عزالدین محمود است و از اولاد حضرت امیر المومنین عمر خطاب
 است رضی اللہ عنہ از جانب پدر و مادر ایشان دختر مولانا و حمید الدین مجتہدی

است در کمال عصمت و عفت و صاحب کرامت اند و حضرت شیخ صالح الدوبیانی
 در صفت و مرض افطار حسینو و ند در برید و خلیفه حضرت خواجہ قطب الدین بختیار اند
 و کبچ شکر از آن گویند که حضرت شیخ را هفت روز گذشته بود که افطار نکرد و بود
 و ضعف بر ایشان غالب شد بخدمت پیر خود روانه شدند در اثناء راه انصاف
 ایشان بلخیزید چنانچه بر زمین افتادند و در همین مبارک ایشان پاره محل درآمد
 و تمام شکر شد از آنجا بر فاسته بخدمت پیر خود رفتند و خواجہ فرمودند فرید
 محلی که بدست رسید حق تعالی وجود ترا کبچ شکر کرد اینده است همواره شیرین
 خواهی بود چون از خدمت پیر خود بیرون آمدند هر کس که ایشان را میدید کبچ شکر
 می گفت ایشان بخدمت حضرت خواجہ سعید الدین چشتی نیز رسیده بودند
 حضرت خواجہ سعید الدین در باب ایشان فرموده اند که بختیار شاه ساسانی
 عظیم را بعینه آورده است که حصر سبزه الممنی ایشان نگیرد و این شمع است
 که اما خانه در ایشان را منور سازد و قطب و غوث دقت بوده اند و خواجہ
 عالیہ از ایشان بسیار بوده و بطهور رسیده و آنقدر کرامات از ایشان بطهور
 آمده که درین سلسله از کسی کم آمده باشد و حضرت خواجہ قطب الدین را
 کمال عنایت و مهربانی بر ایشان بود چنانچه گویند دفات حضرت خواجہ بزرگ

نزدیک رسیده ایشان از آن کسی که در نواحی حصار است طلبه هستند و وصیت
 نموده که جانشین ایشان باشند بعد از وفات پسر خود در قصبه اجودین که نزدیک
 دیابور در توابع ملتان است در زینده و جمع گزینی از برکت مقام شریف
 ایشان بغیض رسیدند و حضرت شیخ فرید بصحبت بسیاری از شاگردان رسیدند
 یکی از آن جمده شیخ سید الدین دیکمائی ملانی اند و مشهور است بعد از اینکه حضرت شیخ
 ریاضت و مجاہدت را کمال رسانیده اند روزی فرموده اند که هر چه خدا کند شود
 و باقی آواز داد که هر چه فرید میگوید میشود و فقر و فاقه بر ایشان و اهل ایشان را
 چنان غالب بود که روزی یکی از حرهای ایشان بخدمت آمده گفت که فلان پسر
 شما بسبب استغنی بمرض هلاکت رسیده است شیخ فرموده که بنده شود چه کند اگر
 تقدیر حق در رسیده از جهان نگویند رسی در پای او به بنید و بیرون افکیند و ہم
 شیخ فرمودند که چون فقیر جامه پوشد چنان بنیاد که کفن می پوشد و ولادت ایشان
 در قصبه کبودال که از توابع ملتان بوده وفات ایشان روز شنبه پنجم
 ماه محرم سال شصت و شصت و چهارم عری روی داده و مدت عمر نود و پنج سال و نبتہ
 در زمین است ما بین ملتان و لاهور هزار و تیرک -

حضرت شیخ نظام الدین اولیا رحمہ اللہ

نام ایشان محمد بن احمد بن دانیال مدونی است و بد اؤن قصبه ایت از نخلستان
 سنبل و لقب ایشان سلاط المشایخ از جانب الهی است و مرید و خلیفه شیخ
 فرید الدین گنج شکر اند و حضرت سلاط المشایخ کامل و عامل بوده اند و جمیع
 علوم با کمال داشتند از مشایخ کبار در هند و ستان نامدار و عالمی قدر بوده اند
 و سلاطین وقت را با خواص و عبدا م رومی ارادت بخدمت ایشان بوده و هر
 کس اعزاز و اکرام ایشان را واجب و لازم میدانستند و در دراز سلطنته در
 اقامت فرموده تعلیم مریان و ترتیب ایشان اشتغال داشتند و خوارق و
 کرامات زیاده از شمار خلق از ایشان مشاهده مینمودند و گویند وقتی تجدید و ضو کرده
 بودند خواستند که محاسن مبارک ایشان کندشان در طاق بود کسی نبود که شان
 را بدست ایشان رساندشان از طاق بگفت و خود را بدست ایشان رساند
 و حضرت سلطان المشایخ بر مجلس و عطا و وجد و سماع می نهادند و قوالان
 خواندند و خود بر هاسته سماع مینمودند و اگر کسی را میدیدند که بتقلید هم سماع میکند
 بجهت ادب سماع می ایستادند و تعظیم می نموده اند نقل است که شخصی را برات
 ادکم شده بود نزد سلطان حیوانده عرض نمودند که منم نمودند علوا بر روح پاک حضرت
 گنج شکر فاتحه بده آن شخص نزد علوا برد از رفته قدری علوا آورد و در کاغذ پیچیده

پیچیده چون کاغذ کشوده برات او پیش بود نقل است که پیش از سال بحبل روز
 چتری خوردن ترک کردند و باقی فرمودند آنچه در انبار است همه را ایتارکن که
 که جنبه نماز و ولادت ایشان در قصبه مدون است سال سی و شش مجبیه
 وفات چاشت روز چهارشنبه نهم ماه ربیع الآخر سال بمقصد و بیت و پنج
 رویداده و مدت عمر شریف ایشان نود و چهار سال و نماز جازه ایشانرا
 شیخ رکن الدین ابو الفتح بن صدر الدین عارف گذارده و فرمود که از ملکان بر
 همین نماز آند بودم لوقبہ ایشان در دہلی نومووضی است کہ در آن سکونت
 داشتند و این فقیر چندین بار زیارت آن روضه منوره رسیدہ و ہر روز چہار
 خلق ابنوہ زیارت ایشان جمع میشوند و آنار فیض اذان مکان متبرکہ ظاہر است
 و الحال نذر و نیاز بسیار بر روضہ شریف ایشان میرسد و در سال کیاروس
 ایشان میشود و قوالان میخوانند صحبت و مجلسی عظیم برابت اکثری از شاہج
 سلسلہ ایشان جمع میشوند و این اشاع و وجد میکنند و حضرت سلطان الشاہج
 را اگر چه مریدان بسیارند اما چہار مرید فاضل و کامل مشہور و معروف اند
 امیر خسر و دو شیخ نصیر الدین چراغ دہلی و شیخ برمان الدین عزیز شیخ حسن دہلی
 حضرت امیر خسر و دہلوی رح

از امر از ادب نامی هزاره لایچین اند و ترک بوده اند از ترکان نواحی بلخ مولد ایشان
مومن آباد است که مشهور به بیابانی است از توابع سبزی است جامع انواع
علوم و اقسام صنایع بوده اند مرید و معشوق و نفس ناطقه و منظر نظر سلطان
الشاخ اند گویند که میر از پیر خود التماس نمودند که حسد و نام بادشاهان است
در من درویشم مرا نام دیگر باید شیخ فرمودند که امر در از برای تو نامی التماس
خواهم نمود روز دیگر چون میر بخدمت ایشان آمدند فرمودند که با چنین نمودند که روز
قیامت ترا محمد کاسه لیس خواهند گفت سلطان الشاخ را کمال عنایت و مهر و
سنت بهمیر بوده و از آنچه مریدان خود زیاده میخواستند و میفرمودند که روز قیامت
از هر کس خواهند پرسید که چه آوردی از من پرسند خواهم گفت که کوز سینه
این ترک الله و میر را کوز سینه بمرته بود که پیر این مبارک ایشان نزدیک سینه
همیشه سوخته بود گویند میر چهل سال صایم الدر بوده اند و همراه سلطان الشاخ
بطریق علی ارض حج گذارده بودند و سلطان الشاخ در باب میر سفر موده اند
بعیت این حسرت و مات نام حسرت و نیست از آنکه خدا می نام حسرت و مات
گویند که تصانیف همیر از نظم و نثر بود و نه است و اشعار میر آنچه مشهور است از
پنج لک کم و از چهار لک زیاده است سواهی تصانیف هندی و از برکت آبین

دهن مبارک سلطان المشایخ اینقدرت طبیعت و شیرین سخن حق تعالی بایشان داده
 بود و در شعر جهان قادر بودند که مطلع النوار را که در جواب سخن سراسر است در دو هفته
 تمام کرده اند و در اشعار ایشان یک بیت است که کم کسی بآن خوبی گفته باشد و اینست
 از یک بیتهای ایشانست **بیت** زلفت زهر و جانب خور نیز عاشقان است
 چیزی نمیتوان گفت رویت در میان است و مضمونهای تازه عالی در اشعار اینقدر
 است که اگر همه را جمع کند از تصانیف بعضی زیاد میشود و همین طور در تمام زبان
 فنون علم هندی پیشل بوده اند و بنجامینت ایشان کم کسی گذشته چون سیراب
 بسماع و نغمه کمال فزوق بوده روش قوالی که الحال در هندستان مشهور است
 پیش از آن نبود اختراع نمودند و خود میخواندند و سلطان المشایخ سماع میفرمودند **نقل**
 است که چون شیخ سعدی هند وستان آمدند در دلی میر ملاقات نمودند و یکشب با
 میر بودند میر یکدرم بخدمت شیخ آوردند و گفتند آنچه از مال دنیا داریم نیست هر چه
 فرمایند میاسازیم شیخ فرمودند و غن چسراغ بجز که آتش بانو صحبت داریم گویند
 که میر را بخدمت پسر خود اخلاص و محبت برته بود که بالاتر از آن نباشد چنانچه
نقل است که در ویشی بخدمت سلطان المشایخ بجهت که الی رفت فرمودند
 که بیش چیزی حاضر نداریم امروز آنچه فتوح آید تو خواهیم داد چون در امر فریب

فتوح رسید فرمودند که در این چنین چند روز گذشت فتوح از جای نرسید کفش
 مبارک خود را بآن درویش دادند او نیز با اعتقاد تمام گرفته از شهر بلی روان شد در
 آن راه حضرت پیر خسر دکه بابا د شاه عصر بجای رفته بودند و از آنجا بد بلی می آمدند
 دو چار شدند میر از آن درویش پرسیدند که از سلطان المشایخ جزواری گفت
 بصحت و عافیت اند فرمودند که نشانی از ایشان داری گفت کفش مبارک خود را
 بمن داده اند گفتند میفروشی گفت بلی پنج لک روپیه در سله قصیده که سلطان
 محمد بایشان داده بود همه را بدان درویش دادند و کفش پیر خود را گرفته بر نهاده
 بخدمت سلطان المشایخ رسیدند سلطان فرمودند ای خسر و از آن خرید
 چون سلطان المشایخ بر حمت حق پوستند میر در بلی حاضر بودند و مردم از ایشان
 این قصه را پوشید می شنیدند چون بد بلی رسیدند و این قضیه ناگزیر را شنیدند سر
 خود را کشیدند و روی خود را سیاه نمودند و مقابل قبر پیر خود آمده ایستادند و
 گفتند سبحان الله آفتابی در زیر زمین و خسر درنده بر روی آن این را گفته
 سر را بر قبر ایشان زدند و به پوشش افشاندند تا شش ماه بعد از ایشان
 همیشه در غم و اندوه بودند تا هاجا روز چهارشنبه پنجم شوال در سال هفت صد
 و هشت و پنج هجری رحلت نمودند و قبر ایشان با بایان قبر سپر ایشان است

حضرت شیخ نصیر الدین جبرائیل دہلی رح

نام ایشان محمود و اصل ایشان از شهر اوده است و از اکل علفای درمیدان
 سلطان المشایخ نظام الدین اولیا اند و در سن بیست و پنج سالگی ترک مجرب
 اختیار نموده ریاضتی عظیم میکشیدند و در چهل سالگی بخدمت سلطان المشایخ
 رسیدند و حضرت شیخ را کمال محبت و اتحاد با ایشان بوده و آنقدر خوارق و
 کراماتیکه از ایشان بظهور رسیده از هیچ یک از مریدان سلطان المشایخ ظاهر
 با وجود آنکه درین سلسله ماع و دود میدگردند اما شیخ نصیر الدین سماع نمیفرمودند
 میگویند که خلاف سنت است و حضرت شیخ نظام الدین اولیا را این سخن پند
 آمد و میفرمودند راست میگوید نقل است که قلندری یازده رخم بوجو مبارک
 ایشان زد و ایشان در استغرافی که بودند از آن باز نیامدند و خون مبارک
 ایشان از ما و دان روان شد چون مریدان را از این حال خبر شد آمده قلندرا
 گرفتند خواستند که ایذا کنند فرمودند که بچکس مزاحم او نکرد و مبلغ باو
 انعام دادند که مبارک در وقت کار و زدن آزاری بدو رسیده باشد و بعد
 از آن این قضیه سه سال وفات ایشان در پیر دهم رمضان وقت چاشت
 سال مقصد پنجاه و هفت هجری رویداده و قبر ایشان در پیرون دہلی نوات

و این فقیر بد بخار سید سید محمد کیو در از خلفای ایشان اند

حضرت شیخ برهان الدین غیب رح

از سرداران سلطان المشایخ اند و حضرت شیخ ایشان را بطرف برهان پور و
دولاباد بجهت رواج اسلام و ارشاد ساکنان آنجا فرستادند و شیخ
حسن دهلوی را با بعضی از سرداران خود با ایشان همراه کردند و از بزرگتر قدم

ایشان اکثری از آن جماعه بشرف اسلام مشرف گشته سرید و معتقد گشتند

و اخلاص ادب ایشان به پیر خود برجه بود که تا بوقت وفات هرگز پشت

بجانب موضع غیبت بود که توطن سلطان المشایخ بود و نگرده بودند وفات

و بته ایشان در دولت آباد کنست و این فقیر با بخار سید

حضرت شیخ عبد القدوس کنکوی رح

از سرزندان حضرت امام اعظم اند رضی الله تعالی عنه سرید شیخ محمد بن شیخ

عارف بن شیخ احمد عبده الحقی و صاحب علم ظاهر و باطن و وجد و سماع بود

و از روحانیت شیخ احمد عبده الحقی نیز ترتیب یافته اند و شیخ را اولاد بسیار شد

همه پسران عالم و عامل گشتند خصوصاً شیخ زین که در درویشی قدم بر قدم

والد خود می نهادند کرامات زیاد از حد و نهایت از ایشان بظهور پوسته

پوسته و فوات ایشان در سال نهمصد و چهل و پنج هجری بود و قبر کنگوی است که از ارباب بی سست

حضرت شیخ جلال تهاپنسی قدس ستره

از جانب پدر و مادر فاروقی بوده اند و اصل ایشان از بلخ است و نام پدربزرگ ایشان قاضی

محمود در سن هفت سالگی قرآن را حفظ کرده و در مهند سالگی اکثر علوم را تحصیل نموده و

می گفتند و فتوی می نوشتند و مرید شیخ عبد القدوس کنگوی اند و ایشان مرید شیخ

محمد عارف و ایشان مرید پدر خود عارف احمد عبدالحق و ایشان مرید پدر خود شیخ

احمد عبدالحق و ایشان مرید شیخ جلال پانی پتی و ایشان مرید شیخ شمس الدین ترک

پانی پتی و ایشان مرید علی صابرو ایشان مرید شیخ فرید الدین کبچ مشرک قدس

ارواحهم گویند در اوایل حال روزی شخصی غزلی با او از خوش سخنوازد چون او را گوید

شیخ جلال رسید به پوشش شده از بام افتادند و مانند کبوتر نیم جسمی سبب پیوسته و مغلطینند

از مدتی بحال آمده درین طریق در آمدند ایشانرا کرامات و خوارق عادات علیهم

منموده و استغراق ایشان بمرتبه بود که چون وقت نماز می رسید میزدان الله اکبر

الله اکبر میگفتند تا از استغراق بحال آمده نماز مشغول میشدند اکثر وجد و سماج میفرمودند

و در قصبه تهاپنسر متوطن بوده اند و از مشایخ متاخرین در سلسله چشتیه از ایشان

بزرگتری نبوده گویند که یکی از مریدان شیخ جلال چندین سال خدمت ایشان

کرد و هیچ داری بر و ظاهریش روزی شیخ سخن میگفت در خاطر او گذشت
 که در زمان سابق شیخ نجم الدین کبروی چنان بود که بر هر که نظر میکردند بمرتب
 ولایت میرسید هر روز پنجین کس نیت شیخ بر سر او مطلق شد و بجای او نیز درین
 فرمودند که امروز پنجمین مردم هستند که بیک نگاه ایشان مرتبه ولایت حاصل شود
 درین اثناء آمدند بنجد افتاد و بمرتبه اعلی رسید و در آنک مدتی رحلت نمود شیخ
 فرمودند که هر کسی آتاب برداشت این کار نیت وفات شیخ در روز جمعه پست
 و پنجم ذی الحجه سال نهصد و هشتاد و نه هجری بوده و مدت عمر شریف او نود و شش
 سال و قبر ایشان در تها نیرست تمام شد ذکر شاخ سلسله شریفه چیتیه قدس سره
 بیان سلسله متبر که کبرویه که منسوب است بحضرت شیخ نجم الدین
 کبری قدس الله تعالی بتره

حضرت شیخ ابوبکر بن عبداله نساج رحمه الله

اصل ایشان از طوس است و مرید عبد القاسم کرکانی اند و ذکر نسبت ارادت
 شیخ ابو القاسم کرکانی در ذرا خواجهای بزرگوار نوشته شده و سلسله کبرویه با سلسله
 خواجهای بزرگوار شیخ ابو القاسم یکی میشود و شیخ ابوبکر نساج با ابوبکر دینوری
 صحبت داشته اند و شیخ ابونساج پرسیدند که دیدار مطلوب را بچگونه توان دید گفتند

گفتند بیده صدق در آینه طلب ط

حضرت شیخ احمد غنم الی رحمتہ اللہ

اصل ایشان از طوس است و مرید شیخ ابوبکر ساج اند و برادر بختی الاسلام
امام محمد غنم الی رحمتہ اللہ عالم بوده اند در علم ظاہر و باطن و فات ایشان در
سال پانصد و ہفتاد و ہجری واقع شدہ و قبر ایشان در قزوین است ط

حضرت شیخ ابوالنجیب رحمت اللہ

نام ایشان عبد الغفار بن رقب ضیاء الدین و نسب ایشان بدوازده و اہل
بحضرت امیر المؤمنین ابوبکر صدیق رضی اللہ عنہ میرسد و نسبت ارادت ایشان
بدو جانب است یکی شیخ احمد غزالی چنانچہ درین سلسلہ مذکور شد و دیگر شیخ
در حقیقہ الدین عم ایشان کہ در سلسلہ سہروردیہ مذکور خواهد شد ایشان در جمیع
علوم کامل بودہ اند و تصنیفات بسیار دارند و صحبت حضرت قطب ربانی محبوب
سجانی شیخ عبد القادر کیلانی رضی اللہ عنہ مشرف گشته بودند نقل است
کہ روزی بر بغداد میگذاشتند بدوکان قصابی رسیدند کہ کو سفندی آویختہ
بود ایستادند و گفتند این کو سفندی میگوید من مرده ام نہ گشتہ قصاب بخود
بیعتا چون بخود باز آید بصحبت قول شیخ استہرا کرد و مایب شد آنچه بخاطر فقیر

میرسد این است که اظهار کرامت شیخ را درین محل ضرور بود و در آن دو حکمت
 است یکی آنکه گوشت غیر حلال جمعی از مسلمانان بخورند و دیگر اینکه ساعت توفیق
 توبه مقصوب نیز رسیده بود و وفات ایشان در شب شنبه دوازدهم ماه جماد
 الثانی سال با نصد و شصت و سه هجری بوده و قبر در بغداد است

حضرت شیخ عمار یا سر قدس سره

مرید شیخ ابوالنجیب سهروردی اند و در ترتیب مریدان و کشف وقایع ایشان
 کمال تمام داشته اند در وقت خود بزرگ و صاحب کرامات بوده اند

حضرت شیخ نجم الدین کبری قدس سره

کینت ایشان ابوالجباب است و این کینت را پیغمبر صلعم در واقعه ایشان
 عنایت فرموده اند و نام احمد بن عمر الجنوقی و لقب نجم الدین و لقب دیگر
 کبری است و کبری از اجنبت گویند که در او ایل جوانی که تحصیل علوم مشغول بودند
 با هر که مناظره و مباحثه میکردند بر وی غالب می آمدند بدین سبب طائفه الکبری
 می گفتند و لفظ طایفه بحجت کثرت استعمال حذف شد و ایشان را شیخ ولی
 تراش نیز گفته اند بسبب آنکه نظر مبارک ایشان در وجد بر هر که افتاد
 بمرتبته ولایت میر رسیدی چنانچه روزی سوداگری بخانقاه ایشان درآمد

در آمد و حضرت شیخ حالت قوی داشته نظر مبارک تمام اثر بر او افتاد در حال تشریح
 ولایت رسید پرسیدند از که ام مملکتی گفت از فلان مملکت اورا اجازت ارشاد
 نوشتند تا در ولایت خود خلق را بجهت ارشاد کند در روزی بازی در هوا دنبال
 کبچک کرده بود ناگاه نظر کیمیا اثر حضرت شیخ بر آن افتاد و کبچک بر گشت
 و باز اگر قه پیش ایشان افزود آورد در روزی بدر خانقاه ایستاده بودند ناگاه
 سکه آنجا رسید و نظر انور حضرت شیخ بروی افتاد در حال بخشش یافت
 متحیر و بچود شد در آن شهر بگورستان رفت و سه بر زمین میمالید و هر جا که می
 د میرفت همه سگان شهر کرد او حلقه کرده بگشتند و دست بردست نهادند نیز او
 می ایستادند چون در آن نزدیکی برد و بغر سوده حضرت شیخ ادراد فن کردند
 در بر سر قبر او عمارتی ساختند و حضرت مولوی فخر موده اند بیت کنیز
 فخر موده که مستنی شوم ز انجای جنس من سک که شد منظور نجم الدین سکا ز سر در است
 و حضرت شیخ در فضیلت و طریقت و تصوف یکانه دبی نظیر بوده اند و حواری
 و کرامات ایشان در عالم مشهور است و نسبت اراوت ایشان بدو حضرت
 یکی از شیخ عمار پاسبان به ترتیبی که درین کتاب مذکور شد بشیخ ابوالعاسم کرکاسنی
 میرسد و طریق دیگر از شیخ اسمعیل فخری بمجد مائیکل و از ایشان بمجد بن داود

و از ایشان بابو العباس ادریس و از ایشان بابو القاسم بن اسمان
 و از ایشان بحضرت ابو یعقوب طبری و از ایشان بابو عبد الله بن عثمان و از
 ایشان بابو یعقوب نهرجوری و از ایشان بابو یعقوب سوسی و از ایشان
 بحضرت الواحد زید و از ایشان کمیل بن زیاد و از ایشان بحضرت امیرالمؤمنین ^{علیه}
 السلام کرم الله وجهه باین ترتیب پیغمبر صلعم میرسد و از شیخ روزبهان بهره یافته بودند
 و وفات ایشان در هم جمادی الاول در سال شصت و هفده واقع شده چون
 بلاگو بخوارزم رسید در آنوقت عمر ایشان زیاده بر شصت بود شیخ صحیحی
 را مثل شیخ سعدالدین حموی و شیخ رضی الدین علی لالا و غیر ایشان را طلبه
 شده بودند بر خیزید و بیلا خود روید که انشی از مشرق بر افروخت تا مغرب
 خواهد سوخت و مرا اینجا شهید باید شد این بلائیت بمرم که علاج ندارد و نیز
 بمرمت مبارک خود گرفته و سنگ در بغل بر کرده با کفار مقاتله و مجادله نموده
 بمرجه شهادت رسیدند گویند که در وقت شهادت کاکل کافری را گرفته
 بودند بعد از شهادت ده کس توانستند که آنرا از دست شیخ خلاص سازند
 آخر آنرا بریند و بیکت نظر مبارک حضرت شیخ جمیع مریدان ایشان کامل
 و عالم گشته بودند و کلمه معروف و مشهور اند مثل شیخ مجد الدین بغدادی و شیخ

و شیخ سعد الدین حموی و بابا کمال خجندی و شیخ رضی الدین علی لالا و شیخ
 سیف الدین ماخرزی و شیخ نجم الدین زاری و شیخ جمال الدین کیلی و شیخ
 کفعمان مولانا بابا و الدین ولد مولانا جلال الدین اومی نیز از ایشان است رحمهم الله

حضرت شیخ محمد الدین بغدادی رح

کینت ایشان ابو سعید است و نام شرف بن ابو یوسف بن ابو الفتح و اصل ایشان
 از بغداد است و از اجل اصحاب دوازده کلمه میدان حضرت شیخ نجم الدین کبری اند
 و حضرت شیخ را کمال عنایت و رحمت بایشان بوده برکت تو جده حضرت
 شیخ بمقامات عالیله رسیده بودند اما در اواخر حال بحسب تقدیر ازلی از شیخ
 محمد الدین قدری ببلخ بی نسبت بر سپر ایشان واقع شده است یعنی حضرت شیخ
 رسید بر زبان گذشت که سرت برود در دریا غرق شوی و میری بمان پنجم
 خوارزم شاه بچرم و گناه شیخ محمد الدین را غرق بحر فناخته بشهادت
 رسانید و فات ایشان در سال ششصد و هفت و هجرت و هجرت استی ششصد
 و شانزده هجری واقع شده و در اسفراین است

حضرت شیخ سعد الدین حموی رح

نام ایشان محمد بن یوسف بن ابی بکر بن ابی حسن است و از اکمل میدان حضرت

شیخ نجم الدین کبری اند فاضل و عامل و کامل بوده اند و ایشانرا تصانیف
 بسیار است وفات ایشان روز عید الضحی سال شصده و پنجاه و هجری رویداد
 و مدت عمر ایشان شصت و سه سال و قبر ایشان در محله آباد خراسان است

حضرت شیخ سیف الدین ماخرزی رحمه الله

از کبار مریدان شیخ نجم الدین است چون حضرت شیخ در اوایل ایشانرا در
 اربعین شانزده در اربعین دوم با بجا رسیده دست مبارک برد در خلوت ایشان
 زدن فرمودند بر خیز و پروان آی بیت ستم عاشق مرا غم سازد و است
 تو سحوقی ترا با غم چکار است وفات ایشان در سال شصده و پنجاه و هشت
 هجری رویداده و مدت عمر هفتاد و سه سال و قبر در بخارا است

حضرت شیخ نجم الدین رازی رح

المشهور بد اسم از کبار مریدان شیخ نجم الدین کبری اند و شیخ صدر الدین ^{شیخ}
 و مولانا جلال الدین محمد رومی ملاقات نموده اند تفسیر بحر الحقایق که مکتوبات
 از او در وقایع در بیان اشارات در مورد قرآنی ثانی ندارد و از تصانیف ایشان
 است و بر کمال حضرت شیخ هیچ شاکه می به ازان نیست وفات ایشان
 در سال شصده و پنجاه و چهار و قبر ایشان در بغداد مشرف است

حضرت شیخ رضی الدین علی لالا رح

لقب ایشان رضی الدین است و نام علی بن سعید بن عبد الجلیل لالا و اصل ایشان از غزنی است و پدر ایشان پسر حکیم سنائی غزنوی است و مرید حضرت شیخ نجم الدین کبری اند و صحبت شیخ احمد یسوی و خواجه ابویوسف همدانی رسیده اند و بسیار از مشایخ را در یافتند از صد و بیست و چهار شیخ کامل مکمل حرقه داشته اند و علوم ظاهر و باطن جامع و از بزرگان وقت بوده اند و سفر به دستان کرده و صحبت ابوالرضای بن مزی رضی الله عنه که قبر ایشان در تینه است از توابع حصار فیروزه مشرف گشته امانت رسول صلعم را شانده محاسن مبارک باشد از ایشان گرفته اند و وفات ایشان در سوم ربیع الاول سال شصت و چهارم و در هجری بوده و قبر ایشان در غزنی است باین روضه سلطان محمود دین فقیر غزنی رسیده و نماز عمر در آن روضه مبرکه گذارده و در همان روز اکثر مرادات مشایخ غزنی را طواف نموده مثل ملک یار پرنده و خواجه شمس العارفین و شیخ اصل سرزک و حکیم سنائی و امام محمد حداد و ابی محمد اعرابی و خواجه محمد باغبان که در ربیع الاول سال چهار صد و چهل و هفت فوت کرده اند و خواجه علی ناز و خواجه احمد کی و شیخ بهلول و خواجه ابی بکر بلخاری که میگویند از فرزندان

صدیقی اکبر اند و بر فیض ترین مرادات غنیمت مرزایان است و شیخ عثمان ولد
پسر علی تجویری و شیخ حاجی یلدی ختم الاولیا و خواجه بقال و تاج الاولیا شاه پسر

فالی زبان و عین هم قدس الله اردو اجم ۵
حضرت شیخ جمال الدین احمد جورقار

پسر شیخ رضی الدین علی لالا اند بسیار بزرگ و مرتبه عالی داشتند شیخ رضی
الدین علی سه موده اند هر که با خاموشی یا حمد بارز او بجز از جنید و شبلی یافته
اند از وی سینه یابد و فایده ایشان در سلجوقی و اواخر سال ششصد و شصت
و نه هجری بوده ۵

حضرت شیخ نور الدین عبدالرحمن سفهانی کسرقی رح

اصل ایشان از کسرق است و آن موطنیست از توابع افغانین پسر شیخ احمد
جورقانی اند و ولادت ایشان در ماه شوال ششصد و سی و هفت یانه و فایده
در شب کیشنه چهاردهم جمادی الاول سال هفتصد هجری بود و در بزرگی

حضرت شیخ زکریا الدین عماد الدوله سمکانی

کینت ایشان ابوالمکارم است و نام احمد بن محمد بیابانگی و اصل ایشان از
ملوک سمنان بوده در سن پانزده سالگی با سلطان وقت می بوده اند

۴ این بزرگان در عاقلان وقت بوده اند

بوده اند و در سال ششصد و هفتاد و هفت در بغداد مرید شیخ نورالدین عبد
 الرحمن کسری شدند صاحب ریاضت و مجاهدت و مقامات عالیه بوده اند
 گویند که در مدت عمر با صد و سی اربعین شسته اند و لذات ایشان در سال
 ششصد و پنجاه و نه وفات ثب جمعه بیست و دوم رجب سال مفسد و
 دشمن جمعی رویداده و مدت عمر ایشان هفتاد و هفت سال است و قبر
 ایشان در مقبره عماد الدین عبد الوهاب است درین ایام رساله نظر در آنم
 که می گفتند تعینف و حط شیخ علاء الدوله سمنانی است که در عقاید خود نوشته
 و بعضی سخنان در آن رساله خلاف اهل سنت و جماعت بوده و با جهت و
 خود نوشته اگر نه الواقع آن رساله تعینف و حط شیخ است پس نپا هم میرم
 بجدای خود جل از کسی که مخالف باشد و اصول فرغ از میره ابو رضی اله عنیم
شیخ نجم الدین محمد الا و کانی رحمه الله
 مرید شیخ علاء الدوله سمنانی اند و صاحب کشف و کرامات اند و وفات ایشان
 در سال مفسد و هفتاد و هشت واقع شده و مدت عمر هشتاد سال و در
 ایشان در حصاری از اعمال اسواین است
حضرت شیخ محمود مزوده کانی رحمه اله

لقب ایشان شرف الدین است و نام پدر ایشان عبداله و از اکل مریدان
شیخ علاءالدوله سمنانی اند

حضرت امیر کبیر سید علی هدانی قدس سره

امیر سید علی هدانی رحمة الله تعالی نام پدر ایشان شهاب الدین بن محمد است
و میر سید علی مرید شیخ شرف الدین محمود مزدقانی اند و کسب طریقت
از شیخ تقی الدین علی دوستی که ایشان نیز مرید شیخ علاءالدوله سمنانی
بوده نموده اند و بفرموده پیر خود حضرت شرف الدین محمود سه لوبت
ربع مسکون را سیر کرده اند و صحبت هزار و چهار صد ولی را در یافته
و چهار صد ولی را در یک مجلس دیده اند و ابتداء ای اسلام در کشمیر برکت
مقدم شریف ایشانست و امر دوزخا فاقه ایشان در کشمیر موجود است
وفات ایشان در ششم ذی حجه سال هفتصد و هفتاد و هجده و نه بوده و قبر
در خلکان است حضرت شیخ بهاو الدین ولد بعضی گفته اند
مرید شیخ نجم الدین کبری اند نام ایشان محمد بن حسین بن احمد الخطیبی الکبری
است از فرزندان حضرت امیر المؤمنین ابو بکر صدیق رضی الله عنه اند
و مادر ایشان دختر علاء الدین محمد بن خوارزم شاه است که با شاره حضرت

حضرت رسالت پناه صلعم دختر محمود را بحسین بن احمد نکاح کرده بود و شیخ
 بهادالدین ولد از آن متولد شدند بسیار بزرگ و صاحب کشف و کرامات
 بوده اند و شیخ شهاب الدین سهروردی ملاقات نموده بودند و وفات
 ایشان در سال ششصد و پست و هشت هجری بوده و قبر در قونیه است

حضرت مولانا جلال الدین رومی رح

مشهور بمولوی رومی اند نام ایشان محمد بن بهادالدین محمد و مولود اصل
 ایشان بلخست و نشود غا در دم بوده مرید پر خود اند بسیار بزرگ و عالم
 و صاحب حال و وجد بوده اند گویند که چهار صد طالب علم هر روز بدرس
 ایشان حاضر میشدند و اشعار ایشان سه سه معرفت و تصوف است
 گویند که در سن پنجاه سالگی بعد از سه چهار روز یکبار افطار میکردند و در همین
 سن روزی با کودکی چند بر بامهای خانها سیر میکردند یکی از کودکان
 گفت بیانا ازین بر آن بام حمیم مولانا فاضل بودند این نوع حرکت از یک
 و کربسی آید حیف باشد که آدمی با اینها مشغول شود اگر در جان شما قوسه
 هست بیاید تا سوی آسمان پریم درین آشا از نظر کودکان غایب شدند
 کودکی آن منبر یاد بر آوردند بعد از لحظه رنگ دیگر کون گشته و چشم متغیر شد

باز آند که گفتند در زمانیکه با شما سخن میکردم دیدم که جماعتی سبزه قبا بیان بر ازم میان
شما گرفتند و کرد و آسمان ناگردانیدند و عجایب ملکوت را بمن نمودند چون فریاد
و فغان شما شنیدند باز آوردند و مولوی منبره نمودند سرخی که ازمین برد اگر چه
با آسمان نرسد آما اینقدر باشد که از دام دورتر باشد و بر پد همچنین اگر کسی در پیشتر
شود بکمال آن نرسد آما اینقدر باشد که از زمره خلق و اهل بازار ممتاز گردد و از

زحمتهای دنیا برسد و سبک ارگردد و ولادت ایشان ششم ربیع الاول سال
ششصد و چهار و فات وقت غروب آفتاب پنجم جمادی الآخره سال
ششصد و هفتاد و دو و هجری واقع شده و قبر ایشان در قونیه است

حضرت شیخ حسام الدین چلی رحمه الله

نام ایشان حسن بن محمد بن حسن بن اخئی ترکت حضرت مولوی رود

عنایت و التفات و تعلق با ایشان بوده از کبار خلفای مولوی بودند

چون مولوی بجا رحمت حق بر اوستند و در نفیتم چلی حسام الدین با جمیع صحابه

پیش سلطان ولد نشستند و گفتند میخواستیم که بعد ازین بر جای پدر نشینی بخلصا

و مریدانرا ارشاد کنی و شیخ راستین ما باشی و من در رکاب تو غاشیه

بر دوش نهادم بندگی تو کنم و این بیت بخوانند بحیث بر خاند دل را بی جان

جان آن کیت ایستاده شد بر تخت شه که با شد خزشه شاهزاده شاه سلطنت
 و له بسیار بگریستند و فرمودند که الصوفی ادلی بقرقه و اینهم احری بقرقه همچنانکه
 در زمان والد خلیفه و بزرگوار بودی همچنین خلیفه و بزرگوار مائی و فطانت ایشان
 در سال شش صد و هشتاد و سه هجری بوده است
 حضرت سلطان ولد رحمت الله

فرزند خلف مولانا می جلال الدین رومی اند و مرید و صاحب سجاده
 ایشان علوم ظاهر و باطن را از والد بزرگوار خود و از مولانا حسام الدین صلی
 و شیخ شمس الدین تبریزی قدس الله اسرارهم کسب نموده اند و حضرت
 مولوی در شان ایشان گفته اند که عرض از ظهور ما وجودت و این سخن
 قول من است و تو فعل منی و گفته اند روزی والد من گفتند که ای بهاء الدین
 اگر خواهی که دایم در بهشت برین باشی با همه کس دوست شو و کین کسی را در دل
 مدار و این رباعی را بخوانند رباعی پیشی طلبی ز چپکس پیش مباحش
 چون مرهم دسوم باش و چون منیش مباحش : خواهی که ز چپکس بتوید بر سر
 بد کوی و بد آموز و بد اندیش مباحش : ولادت ایشان در لارنده سال
 ششصد و پست و سه و فطانت نبشینه و هم رجب سال مفسد و دو از ده هجری

واقع شده گویند که در شب رحلت خود این بیت میخوانند بیت امشب
 آنست که پنجم شادی در یام از خدا می خود ازادی تمام شد ذکر شایخ
 سلسله علییه کبرویه قدس الله تعالی اسرار جسم ه

ذکر مشایخ سلسله شریفه سهروردیه که منسوبت بحضرت
 شیخ شهاب الدین سهروردی رحمه الله قدس الله ارحم
 حضرت ممشاد دینوری رح

دیویشهریت از شهرهای جنبل نزدیک فریبین از سرکان مشایخ عرف
 اند در علم ظاهری و باطنی و کرامات یگانه افاق و از اکل بریدان سید
 الطایفه حضرت شیخ جیند بغدادی اند و از اقران رویم و نوری اند رحمه الله
 ایشان فرمودند چهل سال است که بیست را با بر چه در دست بر من میخوانند
 میکنند گوشه چشم بعبارت بآن نداده ام وفات ایشان در سال دوهصد و نود و نه
 حضرت شیخ احمد اسود دینوری رحمه الله

نام پدر ایشان عطار است از کبار مشایخ و مرید ممشاد دینوری بودند وفات
 ایشان در ماه ذی حجه سال سه صد و شصت و هفت هجری بوده
 حضرت شیخ محمد عمویه رحمه الله

نام پدر ایشان عبد الله است از اجل شایخ زمان خویش بوده اند و مرید شیخ
 احمد اسود دینوری اند حضرت شیخ الشیوخ رویم کینت ایشان ابو محمد است
 و ابو بکر ابو الحسین و ابوسیمان نیز گفته اند و نام پدر ایشان احمد بن زید بن رویم
 است و اصل ایشان از بغداد بوده عالم و فقیه و بسیار بزرگ و علوم ظاهر و باطن
 را کتب نموده بودند و آنرا پوشید میباشند مرید کامل و شاگرد رشید سید الطالعه
 حضرت شیخ جیند اند خواجه عبد الله انصاری گفته اند اگر چه رویم خود را شاگرد
 جیند مینمود اما وی بهتر است از حضرت جنید و من موصی از وی دوست تر
 دارم از صد جیند حضرت شیخ ابو عبد الله خفیف مشر سوده اند که هرگز رویم
 من کس ندیده است همچو رویم که در توحید سخن گفتی که گویند در او اثر عمر و بیاض
 دنیا داران خود را پنهان کردند اما با آن مشغول محجوب نماندند سید الطالعه
 مشر سوده اند که ما فارغ مشغولیم در رویم مشغول فارغ دفات ایشان در سال
 سه صد و سه هجری رویداده و قبر در شوش نیز به بغداد است ۵

حضرت شیخ ابو عبد الله بن خفیف رحمه الله

نام ایشان محمد است و اصل از شیره از ارباب ساسی ملوک بوده اند قطب فقه
 و معتقد اهل طریقت و در ریاضت و مجاهدت پیشل بوده اند مرید رویم اند

و منصور علاج را دریافته بودند و با ابوالمحسین مالکی و ابوالمحسین مزین و ابوالمحسین
 دراج صحبت داشته اند در علوم ظاهر و باطن کامل و شافی مذنب بوده اند
 در تصوف ایشانرا تصانیف بسیارست و طریقه خفیه منسوب است بایشان
 و طراز مذنب شیخ حضور و عنایت است نقل است که شیخ ابو عبد الله خفیف
 فرموده اند در ابتدا خواستم که بیج روم بیادیه رسیدم رسی و دومی داشتم
 تشنگی بر من غلبه کرد چاهی دیدم آبوی ایزن آب میخورد چون سر چاه
 شدم آب بقرچاه فرودش کفتم خداوند عبد الله قدر کم ازین آبوست
 او از شنیدم که این آبورسن ندانست اعتماد بر ما داشت تو دلو در سن دار
 و قتم خوش گشت دلو در سن را بیند ا ختم باز او از پی شنیدم که ما ترا تجربه
 کردیم اکنون باز کرد آب خور باز گشتم آب سر چاه آمده بود خوردم و طهارت
 کردم و نیز فرموده اند که وقتی مرا نشان دادند که در مصر جوانی و پیری همیشه
 مرا قب میباشند آنجا رفتم دیدم هر دو بقبله نشسته اند سه بار بر ایشان سلام
 کفتم جواب ندادند کفتم بخدا سوگند که سلام مرا جواب دهید آن جوان سه
 بر آورد و گفت یا ابن خفیف دنیا اندکیت دارین اندک اندکی مانع
 ازین اندک نصیب بسیار بستان یا ابن خفیف مگر فارغی که سلام ما بر تو است

می پردازم این بگفت دسر فرود و سخن کردند و تشنه بودم گرسنگی و تشنگی
 را فراموش کردم و دل مرا اثری عظیم شد توقف کرده با ایشان نماز
 پیشین و نماز عصر گذاردم و کفتم مرا پندی دهید گفتند یا این خفیف ما را از زبان
 پند نمود کسی باید که اصحاب مصیبت را پند دهد روز آنجا بودم در نیت خود
 و خفتن در میان نبود با خود کفتم چه بود کند بهم تا مرا پندی دهند جوان سرباز
 و گفت صحبت کسی طلب کن که دین او ترا از خدای یاد دهد و هیت بر دل
 تو افتد و ترا بزبان فعل پند دهد بزبان گفتار و فایده ایشان در سال
 سه صد و هفتاد و یک حجبه بوده و قبر ایشان در شیراز مدت عمر بقوله
 نود و پنج سال و بقوله یکصد و چهار است ه
 حضرت شیخ ابوالعباس مهابادی رح

نام ایشان احمد بن محمد بن الفضل است در اصل ایشان مهاباد است شاکر
 جعفر حلی در مرید شیخ ابو عبد الله خفیف اند شیخ ابوالعباس فرموده اند
 آنانکه خداوند همت اند اگر دست چپ ایشان را از دستشول دارد بر دست راست
 دست چپ خود را ببرند و هم نشسته نموده اند که ده ابقه که مرا در دین کار گرفت
 دو ایزده سال سه بکر میان خود فرود بردم تا یک گوشه دل مهاباد نمودند

دینیز گفته اند که همه عالم در آرزوی آنند که حقیقتاً یکایک ایشان را بود و در آرزوی آنم که حق تعالی کیست بر این دین تا بیندیشم که خود چه چیزم و کجا میم
وفات ایشان سه صد و هفتاد و سه بوده است ♪

حضرت شیخ اخی فرخ زنجانی رحمه الله

مرید شیخ ابوالعباس نهاوندی اند و از کبار شیخ وقت ایشان را کرامات و خوارق بسیار است و وفات ایشان روز چهارشنبه غره ربیعال چهارم و پنجاه هفت هجری

حضرت شیخ و حیمه الدین رحمه الله

از اجلاس شیخ اند و صاحب کشف و کرامات نسبت ارادت ایشان بدو
است و هر دو طریقه بسید الطایفه میرسید یکی از شیخ عمویه بمشاد دیور
و دیگر از اخی مشرخی زنجانی برویم و ایشان پیر شیخ ابوالنجیب سهروردی
اند و قبته ایشان در بغداد است ♪

حضرت شیخ شهاب الدین سهروردی قدس سره

کینت ایشان ابو حفص است و لقب شیخ الشیوخ و نام عمر بن محمد البکری
سهروردی اند از اولاد ابوبکر صدیق اند رضی الله عنه شیخ الشیوخ و قطب
و دعوت زمان عالم و عامل و فاضل و کامل و پیشوای وقت بوده اند و سب

و ذنب امام شافعی داشتند طریقه ایشان تمام متابع شرع و سنت پیغمبر
 صلعم بوده و در بعد از مشهورترین متاخران بوده اند هر یک علم خود اند شیخ
 ابوالنجیب سهروردی مذکور شیخ النجیب در سلسله کبریه مذکور شد و حضرت
 قطب ربانی عوث صدیق شیخ محی الدین عبد القادر گیلانی رضی الله عنه را
 دو یافتند و او بیگانه ملازمت آنحضرت نواید عظیم و بهره تمام حاصل نمود
 اند و خواص و عوام بعد از ارادی ارادت بخدمت ایشان بوده ^{انقل}
 است که شیخ شهاب الدین منیر موده اند در جوانی بعلم کلام مشغول بودیم
 و کتاب چند در آن یاد گرفتیم و علم من بر ازان منع میکرد روزی علم
 بزیارت حضرت شیخ عبد القادر رضی الله عنه آمد و من با وی بودم بر آن
 حاضر باش که بر مردی میردیم که دل وی از خدا استعجاب جز میدید و منتظر
 باش بر کات دیدار ویرا چون نشستم شیخ ابوالنجیب گفت یا سید این
 برادرزاده من بعلم کلام مشغول هست هر چند منع میکنم ازان باز نمی آید
 عوث الثقلین منیر موده ای عمر که ام کتاب حفظ کرده گفت من فلان کتاب
 و فلان کتاب دست مبارک خود را بسینه من فرود آورد و الله که یک لفظ
 ازان کتب بر حفظ من نمانده بود و خدا بیجا همه سایل آنها بر خاطر من

فراموش گردانید و از علم لدنی مملو ساخت و مرافق بود که آنچه یافته ام
 از بزرگت حضرت شیخ عبد القادر کیدانی است نقل است از شیخ نجم الدین
 مرید شیخ شهاب الدین که وقتی نزدیک شیخ خود در خلوت نشستم زود بزم
 در واقع دیدم که حضرت شیخ شهاب الدین بر کوهی بلند نشسته اند و
 جواهر بسیار پیش ایشان و خلق پیشمار در دامن آن کوه جمع آمده اند شیخ
 آن جواهر را بر خلق می اندازند و آنها می چسبند و همین که رو بکمی کرد باز زیاد
 میشود گویا پیش شیخ چشمه است از جواهر چون از خلوت بر آمده پیش
 شیخ زخم پیش از آنکه ازین واقع خبر کنم فرسوده بودند آنچه تو در واقع دیدی حق
 است این در امثال این از بزرگت انقاس شیخ عبد القادر است رخصه
 الله عند اولاد شیخ الشیوخ در رجب سال پانصد و سی و نه هجری
 بوده وفات در غزه محرم سال ششصد و سی و دو در ویداده و قبل از آن
 درون شهر بغداد است و حضرت شیخ الشیوخ را مریدان بسیار بوده اند
 همه فاضل و کامل و مشهور چون شیخ بهاء الدین ذکریایی بلستانی و شیخ
 نجیب الدین علی برعش و شیخ حمید الدین ناگوری و حضرت شیخ الشیوخ
 را نیز تصانیف بسیار است

و شیخ سعیدی
 شیخ اری
 و حکیم

حضرت شیخ حمید الدین ناگوری مدحه الله

نام شیخ محمد بن عطا است و اصل و مولد ایشان بخار است و از اکل بریدان
 شیخ الشیوخ اند و در فضیلت و طریقت یگانه عصر و سبب ترک ایشان این است
 که در واقعه دیدند که حضرت رسالت پناه صلعم ایشان از بسوی خود طلب فرمودند
 و آن ترک تعلقات نموده سفر بغداد اختیار کرده بعد از رسیدن بخارا
 مرید شیخ شهاب الدین سهروردی گشتند و با خواجه قطب الدین بختیار اوشی و
 کبچ شکر صحبت داشته اند ناگوری از آن جهت گویند که پیش از ترک و بجزیه
 قاضی شهر ناگور بودند و فات ایشان در سال شصت و چهل و سه هجری
 بوده و قبر ایشان بموجب وصیت پایان خواجه قطب الدین بختیار گمانگه
 در دلی است و این فقر زیارت ایشان رسیده است

حضرت شیخ نجیب الدین علی برغش رحمه الله

مولد ایشان شیراز و اصل از شام گویند از ائمه احوال محبت فقرا
 می درزیدند و با ایشان می بودند پیر هر چند لباسها فاخته می ساخت و
 طعامها لذیذ میداد بان التفات میکردند و می گفتند من عابد دنیا داران
 نمی پوشم و طعام نازکان میخورم و پشمینه می پوشیدند و مرید شیخ ابوبکر

شهاب الدین سهروردی اندو عارف و کامل و عالم بوده اند و ایشان از سخنان لطیف در رساله‌ها که بسیار است و فایده ایشان در سال شش صد و هفتاد و هشت مجسمه بوده و قفسه در شیراز است

حضرت شیخ عبد الرحمن بن علی برغش راج

لقب ایشان ظهیر الدین است مرید و خلیفه رشید پدر خود بودند و صاحب مقامات بلند و کرامات ارجمند چون ایشان متولد شد نزد شیخ الشیوخ باره از خسرته مبارک خود فرستادند که آنرا بپوشانند اول خسرته که در دنیا پوشیده اند آن بود و فایده ایشان در سال هفت صد و شانزده مجسمه بوده است

حضرت شیخ بهاء الدین ذکریای ملت نزار

کینت ایشان ابو محمد است و ابو البرکات و نام پدر ایشان وجهه الدین بن کمال الدین علی شاه قریشی و باصل از نغان در علوم ظاهر و باطن و فقه و حدیث و اصول و فروع عالم و کامل و قطب و غوث وقت و در عهد شیخ الاسلام و از بے نظیران روزگار و حنفی مذہب بوده اند از اکل مریدان در اصل خلف او و شیخ الشیوخ شیخ شهاب الدین سهروردی اند و صاحب کرامات عالی و مقامات و خوارق ظاهره بودند گویند که چون از سفر حج مراجعت نموده بجناب

بعد از رسیدن شیخ الشیوخ را دریافته مرید شدند و طریقی خرقه پوشیدن ایشان
 چنین است که بعد از آنکه شیخ الشیوخ رسید منتظر می بودند که کی خرقه
 پوشانند روزی در واقعه می بیند که سر در کائنات خلاصه موجودات پیغمبر صلعم در
 خانه نشسته اند و شیخ الشیوخ در پیش ایشان برپای می ایستاده و در آنخانه طناب
 بسته و خرقه چند بر آن طناب آویخته است و آنسر و در زیر اطلیده اند و شیخ الشیوخ
 دست بر گرفته بعد بیوس آنحضرت صلعم مشرف گردانند آنسر در اشارت بخفته
 از حرقه ها که آویخته بودند فرموده گفتند عمر این خرقه را بهای و الدین پوشان در شیخ
 الشیوخ آنچنان کردند علی الصباح شیخ الشیوخ مرا اندرون طلبیدند چون بجزئی
 ایشان رسیدم همانخانه و همان خرقه بطناب آویخته دیدم شیخ الشیوخ بر فرماید
 خرقه که حضرت رسالت پناه صلعم اشارت فرموده بودند مرا پوشانید گفتند
 بهای و الدین این خرقه رسول است صلعم و من در میان واسطه بیش نیم کسی را بی اجازت
 تو آیم داد و بر حضرت شیخ الشیوخ بگفتان آمده ستوطن شده ببارش و طالبان طالبان
 مشغول شدند و خلق بسیار از بزرگت قدوم ایشان بیدار گشته رسیدند و اهل اندام
 تمام مرید و معتقد ایشان شدند و الحال نیزه اند یا رجمه مرید ایشانند که کرامات
 و تجارب ایشان ظاهر است و دودت ایشان در سال پانصد و شصت و شش

احمد انکسرو

حجرت در قلعه کون کرورد نموده وفات برد پنجشنبه بعد از ادا طهر بخت تا صفر
سال شصده و شصت و شش بحجرت بوده و مدت عمر کمید سال و قبه ایشان
در شهر لمان است در حصار قدیم ط

حضرت شیخ فخر الدین عسکری

از اکل بریدان شیخ مہاہ الدین ذکر کیا اند و صبیہ حضرت شیخ مہاہ الدین نیز در خانہ
ایشان بوده و اصل ایشان از نندمان است و در صغر سن حفظ قرآن کردند و
پنجاه سالگی تحصیل علوم نمود و در سن ۷۰ گفتمند دیوان ایشان مشہور است لغات
نیز از تصانیف ایشان است صاحب کرامات و خوارق عادات بوده اند و
ایشان ذی قعدہ سال شصت صد و ہشتاد و ہشت بحجرت بود و مدت عمر ہشتاد
و دو سال و قبر ایشان در قفقاز قبر شیخ محی الدین ابن العربی است در صالحہ دمشق

حضرت امیر حسینی سادات رحم

نام ایشان حسین بن عالم بن ابی الحسین است و اصل ایشان از غر عالم بود
اند در علوم ظاہر و باطن و کتاب کثر الموز ذرذ السافرین و نہر بہ الارواح
و کوالیات و کلمشن براز ایشانست و مرید حضرت شیخ مہاہ الدین ذکر کیا
مطانی اند و وفات ایشان در دہم شوال سال ہفتصد و ہزده بحجرت بوده و قبر

در سفر خیرات است حضرت شیخ صدرالدین محمد رح کینت ایشان ابو الفتح
 است منزه زنده رشید و سرید کامل و خلیفه جانشین شیخ بهاء الدین ذکر یازده در
 ملتان بجا نفاذ و والد بزرگوار خود هر دو سال بعد از ایشان بارشاد و تکمیل طالبان
 و سریدان اشتغال داشتند ایشانرا کرامات و خوارق بے نهایت است وفات
 شیخ روز سه شنبه بیست و سوم ذی حجه سال شصت و هشتاد و چهار هجری
 بوده و قبر ایشان در ملتان است نزدیک قبر پدر بزرگوار ایشان رحمهم الله

حضرت شیخ رکن الدین رحمه الله

کینت ایشان ابو الفتح است و لقب ایشان فضل الله منزه زنده خلیف و سرید رشید
 و خلیفه پدر بزرگوار خود شیخ صدرالدین محمد بن شیخ بهاء الدین ذکر یازده پنجاه و دو
 سال بر سجاده پدر و جد بزرگوار نشسته بارشاد و طالبان قیام داشتند و صاحب
 علوم ظاهر و باطن و کشف و کرامات و بس عظیم القدر و جلیل الشان بوده اند
 نقل است که وقتی والد ایشان سلیمان حضرت شیخ بهاء الدین آمده بودند در آن
 ایام که شیخ رکن الدین هفت ماهه در شکم ایشان بودند حضرت شیخ بر قامت
 تعظیم نمودند و والد شیخ رکن الدین را تعجب آمد که سبب تعظیم برای شخصی است که
 در شکم شماست او چه افعان خانان و شفیع دو دمان است وفات ایشان

در نهم جمادی الاول سال هفتصد و سی و پنج هجری رویداده و مدت عمر
هشتاد و هشت سال و قبر ایشان نیز متصل قبر پدر و جد بزرگوار است

حضرت مخدوم جهانیان رح

نام ایشان سید جلال بخاری است موافق نام جد ایشان است و اهل آب
از بخارا ازین قبیله سهند وستان آمد جد ایشانست که سید جلیل بخاری سبزه
می گفتند چون از بخارا آمدند خرید حضرت شیخ بیاد الدین ذکریای ملت
شدند از بزرگان صحیح است جلیل القدر و جامع علوم ظاهر و باطن بود مانند
و ایشانرا شرفی فرزند بوده است یکی سید احمد کبیر دوم سید بیاد الدین سوم
سید محمد و سید احمد کبیر اول و دوشم زنده رشید قابل و سعادت مند بوده یکی
قطب و شرف وقت شیخ المشایخ و مشرف اهل زمانه و در روزگار یگانه مفرد اند
بیان دو عیان مخدوم جهانیان و دوم سید راجوی قتال ایشان هم از
ادبیا بوده اند اگر چه مخدوم جهانیان در مرتبه ظاهر و باطن پدر ایشان بوده
اند اما مرید شیخ رکن الدین بن شیخ صدر الدین ابن شیخ ذکریای ملت
اند و در هر وادی از بزرگت تربیت ایشان کمال رسیده اند یگانه آرزو نگار
گشتند و مخدوم جهانیان از آن جهت گویند که او را عید می برد و همه حضرت

حضرت شیخ بهاء الدین و شیخ صدر الدین رفته التماس عیدی کرده آواز
 آمد که محققاً نزد مخدوم جهانیان گردانید و عید می تو این است و چون برو خند
 شیخ رکن الدین رفتند از آنجا نیز همین آواز آمد چون پروین آمدند همه کس
 مخدوم جهانیان سیگفتند خوارق و کرامات زیاده ارض از ایشان بظهور رسیده
 و در مکه معظمه که رفتند با امام عبده الله یافعی ملاقات کردند و میان این دو عزیز
 اتحاد و محبت بر تیره رسیده که بالاتر از آن نباشد و از مکه معظمه که باز برگشتند
 آمدند در دہلی بحضرت شیخ فیض الدین چراغ دہلی ملاقات نمودند حضرت متبرکه
 جنت را از ایشان پوشیدند و ولادت ایشان اول شب جمعه برات سال
 هفتصد و هفت هجری و وفات وقت غروب آفتاب روز چهارشنبه عید الفصح
 سال هفتصد و هشتاد و پنج واقع شده و مدت عمر شریف هفتاد و هشت
 سال و سه ماه و سبت و شش روز و قبر در اجداد طمان است

برهان الدین قطب عالم رح

کیت ایشان ابو محمد است و نام عبده الله بن ناصر الدین بن محمد بن مخدوم جهانیان
 در بن قبیله اکثری بنو کنگ و صاحب حال و در علم ظاهر و باطن کمال و در ریاض
 کرام خود بود و اندک خوارق و کرامات علیه از ایشان بظهور پیوسته نقل

پروین

است که شبی بجهت تهنید بر خاسته بودند چون شب تاریک بود پاهای ایشان
 بچوبله رسیده آذاریافت و ایشان ندانستند که آن حمیت فرمودند سنگ است
 یا آهن یا چوب یا چه چیز است چون صبح شد و مردم آنرا دیدند بروشنی که از زبان
 ایشان برآنده بود آن چوب پاره بحالت اصلی مانده و ششم هم سنگ و هفتم
 آهن دم چیز دیگر که تشخیص آن نمیتوان کرد و هشده بود تا آنروز که سال هزار و چهل
 و نه عیسایست نزد فرزند آن ایشان در احمد اباد که مسکن ایشان بود و چون
 است ولادت ایشان چهار و هفتم در شب سال هفتصد و نود و فوات وقت
 طلوع آفتاب هشتم ذی حجه سال هشتصد و پنجاه و شش عیسایست بوده مدت
 عمر شصت و هشت سال و چهار ماه و بیست و چهار روز و قبر ایشان در موضع
 بنامه از صفات احمد اباد کجاست واقع است تا

حضرت سراج الدین محمد شاه عالم

کنت ایشان ابوالبرکات و نام محمد بن قطب عالم مرید و خلیفه رشید پدر
 بزرگوار خود اند و صاحب کرامات بلند و مقامات ارجمنده بوده اند و بظاهر
 و باطن سید وقت خود گویند که حلیه ایشان کلیه مبارک پیغمبر صلعم مشایخ و اولاد
 بوده و عمر نام و الدین ددایه ایشان نیز مطابق عمر شریف و نام و الدین

سنگ

چیز دیگر

طلوع

والدین در مرضه آنحضرت بوده علیه الصلوٰه و السلام نقل است که ضعیفه برید
ایشان بود و یک پسر و هفت چهار پنج ساله بیماری بهم رسانده فوت شد
آن ضعیفه بر پنج و فرغ تمام آمده دست بدامن ایشان زد و الحاح نمود که فرزند
بر این باز ندید دست از دامن شما باز ندارم چون عجز و تضرع از حد گذشت
تسلط او نموده بدون رفتن و این زن از این فرزند بود ضعیفان طفل را
بر داشته بدو دست روی با آسمان کردند و گفتند الهی ان طفل شد این
طفل فی الحال بدست ایشان جان بسپرد و بیرون آمده آن ضعیفه
را نسه نمودند بر دو فرزند تو زنده است چون آن زن بجانه رفت فرزند
خود را زنده یافت ولادت ایشان هفتم ذی قعدة سال شصت و هجده
وفات شب شنبه بیستم جمادی الآخر سال شصت و هشتاد و هجری بوده و
مدت عمر شصت و سه سال و قبر ایشان در شهر احمد اباد بزار و تبرک ط
الحمد بعد که با تمام رسید و با ختام الحجاب مید بینا من اعداد روح مقدس
سلسله حضرت پیر دستگیر غوث الثقلین شیخ عبد القادر جیلانی رضی الله عنه
ذکر اکابر و ادویای پنج سلسله مشهور و معروف که سلسله عظمیه قادریه و سلسله
شترک نقشبندیه و سلسله علی حشمتیه و سلسله شیخیه کبری و سلسله کرمیه

سپهر در دیه قدس اله اسرار هم باشد به انکه مدار استقامت عالم و نظام
 امجد اخروی بنی آدم ازین سلسله عالیست و اکثر اهل اسلام لایحه خواص و
 عوام خارج ازین سلسله نیستند چرا که بے وسیله دستگیری این بزرگان دین
 رسیدیم بطلب اصلی و سلامت بردن ایمان از نیجهان بس و نمودار است
 و نجات در عقبی بے انکه کسی درین سلسله عالی منتظم باشد با بسانی تصور
 نیست چنانچه در خبرست از حضرت رسالت پناه صلعم که روز قیامت بنده
 نو میدماند باشد از مغسی کردار خود حق سبحانه و تعالی گویند من فلان
 دانشمند را در فلان محله می شناسم ختی فلان عارف را می شناسم ختی گویند می شناسم
 گوید برو که ترا بوی بخشیدم پس وقتیکه بشناخت نسبت چونند و بسبب
 نجات میکرد و بهر دوستان او گرفتار سیرت ایشان و بهر بردن
 با حسان با ایشان پیروز او لیترا لهدا هر کس خود را در یک سلسله منک
 میسازد و این فقیر خود را در سلسله متبرکه که معظمه قادریه منتظم کرد اینست
 دوست در دامن با سعادت قطب ربانی غوث صدیقی پادشاه مشایخ
 امام امیر پیر و سید حضرت شاه محی الدین عبد القادر جیلانی رضی الله عنه
 زده امیدوار است که از برکت آن سید اسادات نجات کونین حاصل نماید

نماید و حق تعالی این کیمینه بنده خود را با ایشان بخشید به انکراسای بزرگان
 که درین سلسلهها مذکور شده اند عدد ایشان نهمصد و پنجاه و هفت است بلکه از اکابر و
 مشایخ این سلسلهها بسیار از اکل ادویا و صاحب سعادت علیا بوده اند
 اما چون تاریخ ولادت و وفات ایشان بهم نرسید و نیز برای رعایت ترتیب
 ارادت و نسبت خرد دست بدست که از رابطه نیست این فقیر تذکر همین بزرگان
 عالیشان و عالیجاه اختصار نموده ذکر مشایخ مستوفیة و اکابر که سوا
 سلسلهها مذکور اند چه از مستقدمین و چه از متاخرین چون ترتیب سلسلهها
 ظاهر نشد اما تاریخ تولد و وفات بهم نرسید از نخبه احوال ایشان در
 فصل علیحدہ به ترتیب سال وفات نوشت

حضرت مالک دینار رحمه الله

از تبع تابعین و معتدای وقت و بشوای زمان خود و در تجرید و توکل بکار نبیند
 و بحضرت شیخ بصری محبت داشته اند و مالک از آن جهت گویند که وقتی کشته
 سوار شدند چون میان دریا رسیدند اهل کشتی مزد طلب کردند گفتند هیچ
 ندارم ایشانرا چندان زدند که پیروش افتادند چون پیروش باز آمدند باز
 مزد طلبیدند باز در جواب گفتند ندارم دیگر بار ایشانرا بردند گفتند بای تو کز من

در دریای اندازیم چون این را بگفتند ما باین از دریا برآندند و در دهن پر
 و نیار ایشان دست را دراز کرده یک دنیار گرفتند و با نهادند چون
 اهل کشتی امیوا قهر را مشاهده نمودند دریا ایشان افتادند عذر گناه خوان
 مالک دنیار از کشتی فرود آمده بلاهی آبت روان گشتند و از نظر اهل کشتی
 غایب شدند نقل است که میفرمودند حقیقتاً است حضرت سید المرسلین

را در چیز داده است که نه جبرئیل را داده و نه میکائیل را یکی اذکر دنی فاد
 یعنی چون یاد کنید مرا من شمارا یاد کنم دوم ادعوی استجب لکم دارین بطلید
 تا من قبول کنم فرموده اند در بعضی کتب آسمانی دیده ام که حق تعالی
 میفرماید هر عالمی که دنیار دوست دارد کترین چیز بکه بادی کنم آن بود که خلافت
 ذکر و مناجات خویش از دل او بردارم دفات ایشان در آن کتب

بجوده حضرت شیخ حبیب عجمی قدس سره

کینت ایشان ابو محمد است و اصل از فارس و ایشانرا حبیب عجمی
 میگویند سر به شیخ حسن بصری اند و بسیار از زیاده و مشایخ کبار ما در ایشان
 نقل است که خونی را بر دار کردند همدران شب خونی را بخواب دیدند

در پشت حرمان با حلهای پرسیدند تو قتال بودی این درجه از کجا یافته
گفت در آن ساعت که مرا بردار کردند جیب عقی بگذاشت در حق من دعا
کرد اینها بزرگت آنت و فای ایشان در سال یکصد و پنجاه و شش عجب
بوده و قبه ایشان در بصره است ط

حضرت شیخ سفیان ثوری رح

کینت ایشان ابو عبد الله است و نام پدر ایشان سعید کوفی الاصل بوده
اند از بزرگان و معتقدی و مشوای اهل زمان بوده اند در علم ظاهر و باطن گمانه و از
مجتهدان بچکانه و شاکر حضرت امام اعظم رضی الله عنه بوده و بسیار از شیخ
را دیده اند و دست و سال متصل شب نخته اند نه مودند هرگز حدیثی
نشیندم از پیغمبر صلعم که بران عمل نکرده ام نقل است که ایشان هرگز از کسی
چیزی نیگرفتند که اگر دانم در آن جهان در منی مانم میگیرم در روز ایشان عباد
شدند خلیفه طیب ترسای داشت عاذق پیش ایشان فرستاد چون
طیب فارورده بدید گفت که از خون الهی جگر امیزد خون شده دپاره کپشته
از شان پهرون می آید در دینی که چنین مرد بود آن دین باطل نباشد این
گفت دخی الحال اسلام آورد خلیفه گفت پنداشتم که طیبی بر بالین چهار میگرتم

خود چهارش طیب فرستادم شیخ عبداله مبارک فرموده اند که از هزار و صد
 بزرگ کشیده ام که سیکنده فاضلتری از انعیان ندیده ام گویند جوستان
 حج فوت شده بود آهی کشید ایشان گفتند چپارچ کرده ام همه بتو دادم تو
 این آه بمن ده گفتا دادم آن شب بخواب دیدم که ایشان را میگویند که بود
 کردی اگر بر همه اهل عرفات هست کنی تو فکر شوند لغت است که میفرمودند
 کیه ده جزده است از آن روایت و یک از بهر خدا مگر از آن یک جزو گذرند
 خدمت در سال یک قطره از چشم پای بسیار بود و هم فرموده اند زهدت
 چس پوشیدن و زمان جو خوردن است لیکن دل در دنیا نبین است
 دال کوتاه کردن است و هم فرموده اند که اگر نزدیک خدا شوی با کمال بسیار
 که میان تو و خدا بود آسان تر از آنکه یک گناه میان تو و بندگان او بود
 و نه فرموده اند یعنی آنست که سهم نداری خدا را در هر چه بتو رسد و فایده
 ایشان به بصره سیم ماه شعبان سال یکصد و شصت و یک هجری
 بوده و بعد از شصت و دو و مدت عمر ششصد و شصت و سه سال چون
 همش از غسل سید او اند در پیشانی ایشان نوشته دیدند فی کلیم الله
 حضرت داوود بن نصر طائی رحمه الله

کنت ایشان ابوسلیمان است شاگرد امام المسلمین ابو حنیفه کوفی اندر رضی الله
 عنه و برید حبیبی نامی دارنده مائے مشایخ در جامع علوم ظاهر و باطن و فقیه
 بودند با فضیل عیاض در سلطان ابراهیم ادهم محبت داشته اند نقل است
 که یکبار در پیش ایشان نشسته بود و در ایشان سے مکرریت فرمودند و
 چنانچه بسیار گفتن کرامت دارد و بسیار دیدن نیز مکرر است ایشان فرمودند
 ای پسر اگر سلامت خواهی دنیا را نوداع کن و اگر کرامت خواهی بر اثر
 تکبر کوی که این برود محل حجاب است دفات ایشان در سال کسب
 دود و بوقی شفت و بیخ حبیبی بوده و قبله ایشان در بغداد است
 حضرت عتبه بن غلام رحمه الله

نام پدایشان آبان بن صموئیل از سقمان و بزرگان مشایخ و معتقد
 این قوم در صاحب احوال و معامات عالیه بوده اند و از تبع تابعین و برید
 حضرت شیخ حسن بصری اند و صایم الدهر میبودند روزی با شیخ حسن بصری
 بکنار دریا میرفتند ایشان بر آب روان شدند شیخ تعجب نمود و گفتند
 ای عتبه این مرتبه بچو یافتی فرمودند که تو سی سال است که آن میکنی که من
 در سن آن میکنم که او سیزده و این مشارک بتسلیم در صاهت گویند شبی تا روز

نخستند همین گفته اند که عذاب کنی ترا دوست دارم و اگر عفو کنی دوست دارم
 روزی شخصی پیش ایشان آمد و گفت ای شیخ میخوام که از تو چیزی بنم
 گفته بجواه پنج خواهی گفت ترا بچوایم و ترا می ترسند زنبیلی بدست او دادند که بزر
 تر ما تر بود و وفات ایشان در سال یکصد و شصت و هفت هجری بود

حضرت امام عبدالباقی مبارک رح

شاه و حضرت امام اعظم اند رضی الله عنه در فنون علوم جامع و صاحب
 کشف و کرامات و از معاصران سعیدان ثوری و فضیل عیاض بوده اند
 و شاخ کبار را دریافته اند نقل است که روزی در کوه میگذشتند ناگهان
 را گفتند که عبدالباقی مبارک می آید هر چه می باید بجواه ناگهان گفت دعا کن تا
 حق قضا چشم من باز دهد ایشان دعا کردند همان لحظه حقیقتاً چشم باز
 داد صاحب کشف المحجوب نوشته اند که والده امام عبدالباقی
 باغ بطلب ایشان رفت و ایشان را گفته یافت و دید که مار بزرگ شاخ
 ریجان در دمان گرفته مکس از روی ایشان سیراند ولادت ایشان در
 سال یکصد و هزده و وفات در ماه رمضان سال یکصد و هشتاد و یک هجری بود
 حضرت محمد صبیح المشهور بابین سماک رح

گینت ایشان ابو العباس است از قدمای و علمای این قوم و صاحب مقامات
 علیه و کرامات جلیده بوده اند و با سفیان ثوری صحبت داشته اند فرموده اند
 بهترین تو اضع آنت که خود را بر چکس فضل نبی و منبر موده اند طبع رسنه
 است قد کردن و بندیت بر پای بردار تا بری و فوات ایشان در دل
 یکصد و هشتاد و پنج بوده ه

حضرت شفیق بن ابراهیم ملجی قدس سره

گینت ایشان ابو علی و اصل ایشان از ملج است از قدمای مشایخ و صاحب
 کرامات ارجمند و مقامات بلند و معتدای زمان خود بوده اند حضرت
 امام موسی کاظم را در یافته اند و با سلطان ابراهیم ادم صحبت داشته اند
 و حنفی مدنیب بوده اند روزی از سلطان ابراهیم ادم پرسیدند که شما
 در معاش چه میکنید گفتند چون سی یا بیم شکر میکنیم و چون بی بیم صبر کنیم
 شیخ شفیق فرمودند ما چون یا بیم ایثار کنیم و چون بی بیم شکر کنیم سلطان بوسه بر چنان
 ایشان دادند و گفتند استاد تو می روزی شخصی بخدمت ایشان آمد و گفت
 ایها الشیخ کنه بسیار دارم و میخواهم که توبه کنم گفتند که دیر آمدی گفت نرزه آمد
 گفتند چه گفت هر که پیش از سرگ آید اگر چه دیر آمده باشد زود آمده است

سخان زمان نیز چنین است سلطان شفیق
 چون شنیدند فرمودند

شیخ فرمودند سه چیز فرین فقرت فراغت دل و سبکی حساب و رحمت نفس و
سه چیز لایقند تو نگذارت ریج تن و شغل دل و سختی حساب شهادت ایشان
در سال کعبه و نود و چهار عجب بود. قبر ایشان در ختلان است ۵

حضرت شیخ یوسف اسباط رح

صاحب معانی بلبله و کرامات ارجند جامع در علوم ظاهر و باطن و در تجسس و کسب
یکانه بوده اند و شیخ فرید الدین عطار ایشان را از ربا و تابعین نوشته اند گویند
بعقاد هر از درم میراث یافته اند و بیچ از آن صرف خود نمودند بفقرا دادند برک
خرامی بافتند و مزد آنرا قوت خود میکردند و فای ایشان در سال کعبه و نود
شش عجب واقع شده است. حضرت ابو سلیمان دارانی
نام ایشان عبد الرحمن بن احمد بن ععلیه است و از قدما می باشد شیخ شام اند
و علما این قوم در رند و درع یکانه و پیشوای زمانه خود بودند و دارا دهمی است لذت
دشوق از ایشان پرسیدند که حقیقت معرفت چیست گفتند آنست که مراد جز
یکه نمود در دو جهان و فای ایشان در سال دو صد و پانزده عجب بود و قبر
در موضع دار است حضرت شیخ بشر مرسی رحمه الله نام پدر ایشان
عیاش است که سولای زند بن الخطاب بوده از متقدمان شیخ اند و اصل ایشان

ایشان از نرسین است و آن قریه ایست از توابع مسمر گفته اند که در دلی که دنیا
مقام کند پیرون میرود از آن دل آحزرت و نیز گفته که از سخنان اینطایفه هیچ
چیز بدین شهر از گرفت تا آنکه دو گواه عدل از کتاب و سنت بران نیافتم و نیز گفته
اند افضل اعمال خلافت خود پیش نفس است و فات ایشان در روزی حور سال
دو صد و هفتاد و هجده و بقولے نوزده بوده است ه

حضرت شیخ فتح بن علی موصلی رحمه الله

اصل ایشان از موصل است و از متقدمان مشایخ موصل بوده اند و باسی
کس از بزرگان صحبت داشته اند که همه احوال بودند ایشان فرموده اند که
ازل بابر که عبد الله بن جعفر را رحمه الله دیدم مرا گفت یا خراسانی چهار چیز پیش
دست چشم در زبان و دل دهر و آب چشم جانی منکر که شاید و بزبان سخنی مگو
که خدای در دل تو بخلاف آن دانند و دل نگا مدار از خیانت و کبر بر مسلمانان
دهر و نگاه دار در سر و هیچ بجوی با و در این هر چهار بدین صفت نباشد
خاکستر بر سر باید کرد که آن در شقاوت تو بود و فات ایشان روز عید^{الغضا}
سال دو صد و هفت و هجده بوده گویند روز عید دیدند که مردم قربان میکنند
گفتند ای سیدانی که چیزی ندانم که براسے تو قربان کنم من این دارم پس

انگشت بر کوه نهادند و بیفتادند چون مردم نگرینند بر حمت حق پوسته بودند
 و خط سبزی بر کله می ایشان ظاهر بود
حضرت شیخ بشیر عالی قدس سره

کنت ایشان ابو نصر و نام پدر ایشان عارف بن عبد الرحمن بن عطارد
 بن ثمان بن عبد اله و اصل ایشان از مرو است از قدمای مشایخ و بزرگان
 این قوم و صاحب مقامات بلند و کرامات از جمله معقیم بغداد و از اولاد اعراف
 بوده اند مرید خال خود اند علی خیرم صحبت داشته اند و با امام احمد حنبل
 رضی الله عنه و فضیل عیاض قدس الله کونیند تا ایشان در حیات بودند هیچ
 چاره در راه نامی بغداد روث نکرد بجهت حرمت تعظیم ایشان که همیشه پاره
 می بودند روزی مردی را استوری روث انداخت فریاد بر آورد که بشیر از عالم
 بر رفت چون تحقیق کردند چنان بود **نقل است** که پیغمبر صلعم را کجواب دیدند
 که می منسره ماینده ای بشیر میدانی که خدایتحالی چرا ترا برکنده از نیان آفران
 بلند کرد این مرتبه ترا گفتند یا رسول الله فرمودند از پدر انکه متابعت سنت من کردی
 و حرمت داشتی صالحی از او نصیحت کردی برادران را و دوستی داشتی مراد صحاب
 و اهل بیت را و ولادت ایشان بقول ابن کثیر شامی در بغداد سال دو صد

دو صد و پنجاه مجسمه است وفات ایشان روز چهارشنبه دهم محرم سال
 دو صد و بیست و هفت مجسمه بود و قبر پروردن شهر بغداد است و چون
 بر حمت پوستند آواز نوحه جنان از خانه ایشان بگوش مردم میرسد
 بعد از وفات ایشان از خواب دیدند پرسیدند که خدا توست با تو چه کردی
 که امر زید مرا و آنها را که بر جنازه من حاضر شدند و آنها که مرا و او دادند تا

بقیامت حضرت شیخ احمد بن الحواری رح

کینت ایشان ابو الحسن است و اصل از دمشق سرید ابو سلیمان دار اند
 والد ایشان نیز از سوره عان و عارفان بودند و خانه ان ایشان خانه ان
 رند و درع بوده از بزرگان این قوم و مدوح مشایخ اند گویند ایشان را با
 ابو سلیمان دارانی عهدی بوده که هرگز مخالفت فرمایان او نکند روزی سلیمان
 در مجلس سخن میگفتند ایشان آمدند و با ابو سلیمان گفتند متور تا فته شد
 چه میفرمائی ابو سلیمان جواب ندادند سه بار مکرر گفتند ابو سلیمان اول
 به تنگ آمد گفتند برو در درانجا بنشین ابو سلیمان سخت مشغول شدند بعد از آن
 یاد ایشان آمد که با حمد چه گفته اند فرمودند الحمد را بگوید در تنور خواهد بود چنان
 جستند در تنور یافتند و یکموسه ایشان نوحه بود وفات ایشان در سال

دو صدوسی و دو بحسبی بوده است ط

حضرت شیخ حاتم بن عثمان اصم

کیت ایشان ابو عبد الرحمن و اصل از پنج خفنی مذہب و سرید شیخ شفیق بن علی
 و صاحب سلوم ظاهر و باطن بوده اند گویند ایشان اصم بزرده اند ضعیفند
 با ایشان سخن میگفت در اثنای سخن از وی یاد جدا شد بجهت دفع حجات او
 گفتند آواز بلند تر کن که من نمی شنوم و خود را چنان فراموشند که گوش
 ایشان کرات و آنرا نشینده اند ضعیفند و مان شد و این لقب بر ایشان
 بماند گویند بغیرت یکی از ایشان وصیت خواتم سر بودند اگر باری خواهی
 صدای بس و اگر همراه خواهی کرام الکاتبین بس و اگر عبرت خواهی دنیا بس
 و اگر سوسن خواهی مترا بس و اگر کار خواهی عبادت خدا بس و اگر عظمت
 خواهی رک بس و اگر انیکه گفتیم پسندید ه نیست و در رخ ترا بس فرموده اند
 شہوت سه قسم است یکی در طعام و دیگر در کفار و دیگر در نظر پس نگاه دار
 خویش را با عماد خداوند و دنیا ترا است گفتند چشم را بعبادت نکو نیست نگاه
 ایشان در سال دو صدوسی و هفت بحسب بود بموضع ما سجد کرد از آنجا
 حضرت شیخ احمد بن حنبله قدس سره

کینت ایشان ابو عابد است و اصل ایشان از پنج مرید حاتم اصم و ابوزرکان
 مشایخ خراسان اند سلطان ابراهیم ادیم و حضرت شیخ بایزید بسطامی و ابوتراب
 نخشی و ابو حفص صدور دیده و طریقه ملائمه داشتند و جامه بروی لشکران
 داشتند شیخ احمد نه سوده اند هر که درویشا نزد خدمت کند بچیز کم شود
 تو اضع و حسن ادب و سخاوت و کفنه اند هیچ خواب گران نیست از خواب
 غفلت و فات ایشان در سال دو صد و چهل و هجری بوده و مدت عمر خود
 پنجاه سال است و قبر در پنج است شیخ ابو العباس حمزه بن محمد
 حارث بن اسد محاسبی رح

از متقدمان مشایخ برات و دستجاب الدعوة بودند نه سوده هر که صحبت
 او را آراسته نسا از پنج پند آراسته نگردد و فات ایشان دو صد و چهل
 و یک هجری بوده حضرت شیخ ذوالنون مصری رحمه الله کینت ابو
 عبید الله است حاصل از بصره از علمای و قدمای مشایخ در جموع او یک وقت
 با ایشان بوده که نیند چهل سال روز و شب پشت بایوار تنهاده اند جزید و زان
 نشسته بر سینه این گفت چهرت فرمودند بشهرم دردم که در شهر باپی
 بنده دارند نشینم طریقه محاسبه با ایشان است سئوب و سخن ایشان اندر توحید

و تجرید بود و مذہب نہ استن رضائت و از جملہ مقامات وفات ایشان
 در بعد از سال دوصد و چهل و بیست و یک رویداده نیز چنین آید و نہ کہ حضرت
 ذوالنون سمری رحمہ اللہ کینت ایشان ابو الفیض است و نام ثوبان بن
 ابراہیم در صل ایشان از اصمیم سمرست شاکر حضرت امام مالک در برید
 اسرافیل و از بزرگان این قوم و کبار مشایخ و پرشواہ اہل طاعت و صاحب
 ریاضت و کشف و کرامت و در تجرید و توحید بکمانہ و سر عارفان زمانہ بود
 اندک تمار حیات بودند خود را چنان پنهان داشتند کہ بر حقیقت حال ایشان
 و بیخکس واقف نگشت بزرگی و عوارق حضرت شیخ زیادہ از ان سبت کہ
 در قید ضبط در آید روزی بہرہ جماعتی در کشتی نشستند باز کمانہ را کوہرے
 کم شد بہ اتفاق کردند کہ ایشان برودہ اند میر بخانیند و امانت برتشان
 چون کار از حد گذشت گفتند خداوند او سیدانی کہ من نہ برودہ ام ہزاران
 ماہی سہ از دریا بر آوردند و در دمان ہر یکے کوہرے یکی از ہنابا گرفتند
 و بایشان دادند اہل کشتی چون انجا افتاد دیدند در پای ایشان می افتاد
 و عند نجا استند و ہمین نقل را صاحب کشف المحجوب از زبان ذوالنون
 سمری قدس سرہ ثبت بخوان برقع داری کہ اندر یک کشتی با ایشان

ایشان بوده مینمایند فرمودند هرگز از زمان دآب سیر نخوردم تا زحمت
کردم خدا را و نه قصد معصیت در من بدید آمد گویند چون بخواستند باز شوال
شوند گفتند بار خدا یا بگوام قدم آیم برگاه تو و بگوام زبان گویم راز تو
و بگوام دیده نگرم بعینله تو و بگوام لعنت گویم نام تو از بسه سر مایگی
سه مایه ساختم و بدگاه تو آمدم فرمودند راه راست آنراست که از خدا
ترسان است چون ترس بر خاست از راه افتادی و نه فرمودند دوستی
با کسی کن که بتغیر تو متغیر نگردد و نه فرمودند معرفت قرار نیکبر در دشمنی که از
طعام پر باشد و نیز فرموده اند که توبه عوام از گنا مان است و توبه خواص
از غفلت فرموده اند علامت محبت خدای آنست که متابعت جیب خدا
کند در اخلاق و افعال و اوام و سنن حضرت شیخ را پرسیدند که از
مردم پرین کار چیست فرمودند آنکس که زبان خود نگاهدارد پرسیدند علامت
توکل چیست فرمودند طمع از خلائق منقطع کرده ایندن پرسیدند ابروه
که پیشتر فرمودند بدخوترین مرد ما زرا پرسیدند دنیا چیست فرمودند هر
ترا از حق شوال دارد پرسیدند نفل چیست فرمودند آنکه بخدای راه نداند
و دنیا مورد شیخ فرمودند ای مریدان علماء را ملاقات کنید بجهل بینے همه از خود

را از ایشان پوشیده دارید و زناد را بر عبت که رحمت شما دیده بعضی از
 عبادت را بشما بیا سوزند و اهل معرفت بسکوت یعنی پیش عارف حرف
 گفتن خوب نیست و فات ایشان در بیت و ششم شعبان سال دو صد
 و پنجاه و پنج مکه واقع شده نقل است که چون بر حمت حق پوستند آن شب
 هفتاد کس را کول صلعم را بخواب دیدند که آنحضرت میفرماید دست خدا
 در انون خواهد آمد با استقبال او آمد تمام و چون جازه ایشان را می بردند
 مرغان بسیار بر جازه پر دریم بافتند چنانکه همه خلق را بسایه خود پوشیدند
 و پیکس از آن قسم مرغان را خیره بود و خلق از آن کاره که نسبت ایشان
 داشتند باز آمدند و تائب گشتند و قبر حضرت شیخ در مصر است و بر قبر ایشان

نوشته یافتند چنانکه بخط آدمیان مانده بود و ذوالنون حبيب الله من اهل حق

مقبل الله و بعضی از شکران بر گاه آن نوشته را میتراشیدند باز نوشته
 می یافتند حضرت شیخ ابو تراب بخشی قدس سره نام ایشان
 مسکن بن الحصین است و بقوله مسکن بن محمد بن الحصین از اکل شایخ
 حراسان بوده اند و بابو حاتم عماد بصری و حاتم اصم صحبت داشته اند
 و بر قدم خبسه بر سیاحت بسیار نموده اند گفته اند تو کل آنست که خود را در

در دریا عبودیت افکنی در دل در خدای بسته داری اگر بدشکر کنی و اگر باز گیرد
 کنی و گفته اند مینت از عبادت چیزی منفعت تر از اصلاح خواطر و باطن و
 عبیر خلد کردی دامن نت باغبان کر ز و بهارفت با بشی با وفات ایشان در
 هفتم جمادی الاول سال دوصد و چهل و پنج هجری بود چون در بادیه
 بصره بر حمت حق پوستند بعد از چندین سال جماعه با بخار رسیدند و ایشانرا
 دیدند رو بقبله ایستاده و خشک گشته و عصا در دست در کوه در پیش نهاده
 و از دزدان با بیخ ضرر رسیده حضرت شیخ ابراهیم بن علی
 رحمه الله اصل ایشان را مصعبانیت با معروف کرخی صحبت داشته
 اند و از متقدمان مشایخ و صاحب کشف و کرامات بوده اند فرموده اند هرگاه
 خواهی کسی را از اولیای حق بشناسی این بگوی هو الاول والاخر و انظر

و الباطن و هو بکل شیء علیم وفات ایشان در اصعبان سال دوصد و چهل و
 هفت هجری واقع شده حضرت شیخ ذکریای بن یحیی الهروکی
 از کبار مشایخ مستجاب الدعوة بودند امام احمد حنبل رضی الله عنه فرموده
 اند ذکریای از جمله ابدال است وفات ایشان در هرات ماه رجب سال
 دوصد و پنجاه و پنج هجری بوده شیخ ابو عبد الله السجستانی

انبزرگان مشایخ خراسانند و با ابو حفص صحبت داشته اند و بار بار بر قدم تجرید
 سفر کرده اند شخصی ایشانرا گفت یکدیگر زیاده سرخ دارم بخواهم توبه کنم صحت
 چه می بینی گفتند اگر بدی ترا بهتره اگر نه بدی را بهتر فرمودند بر او غلطی که تو فکر
 از مجلس او نه درویش بر خیزد و درویش نه تو فکر او نه در غلط است و فایده
 ایشان در سال دوم و پنجاه و پنج بوده شیخ محمد بن علی حکیم الترمذی
 قدس سره کینت ایشان ابو عبد الله است طریقه حکیمه منسوب است
 بایشان و سخن ایشان در اثبات ولایت است از متقدمان و محققان ایشان
 اند و صاحب تصانیف بسیار در احادیث اسناد عالی داشته و از خواص
 یاران امام اعظم رضی الله عنه صحبت دار خضر لودیه علیه السلام در روز یکشنبه با
 خضر علیه السلام ملاقات میکردند و در اوقات آنکه میگری پرسیدند کونیند کی بار
 تصانیف خود را در آب انداختند خضر علیه السلام انهم را پیش ایشان باز داشتند
 و گفت خود را پیش بدین مشغول سیدار ایشان گفته اند صد شیر کرسنه در
 درسه کوه خندان چندان تباه نمکند که یک عت شیطان کند و صد شیطان آن
 تباهی نمکند که یک عت نفس آدمی نقل است که در جوانی صاحب حسن بوده اند
 زنی صاحب جمال ایشان بود و فوت کرد با او التفات نکردند وقتی آن زن خبر یافت

یافت که جانغ رفته اند محذور ابیاریست و آنجا رفت از بناغ کبرجنته وزن بر معتب
 میدوید با توجه نکرد بعد از مدتی که مسن گشتند این سخن جاود ایشان آمد و در
 خاطر گذشت چه بود اگر حاجت آنزن روا کردی بعد از آن تا یک کشتی چون
 این در خاطر خطور کرد اندوه ناک شده گفتند ای نفس جنیت در جوانی در
 خاطر این نبود اکنون بعد از ریاضتها بسیار در بصری پشیمانی خود بجهت این
 خطره سه روز ماتم داشتند بعد از سه روز پیغمبر صلعم را بجزاب دیدند فرمودند
 ای محمد رنجور مشو نه از آن است که در روزگار تو رجعتی است بلکه آن خاطر از آن بود
 که از ایام جوانی تا حال چهل سال دیگر بگذشت و مدت ما از دنیا دورتر گشت
 و دور افتادیم از جبری نیست و در حال تو قصور نرفته و آنچه دیدی از
 دراز کشیدن مدت مفارقت است و ازین باید دانست که درین ایام که سال
 هزار و چهل و نه هجری است و از زمان پیغمبر صلعم دورتر گشته در دنیا و علمها و دنیا
 حضور صادر دنیا داران چه قدر تفاوت رفته باشد و فایده ایشان در دنیا
 دو صد و پنجاه و پنج مجسمه واقع شده حضرت شیخ یحیی بن سعید دراز
 قدس سره کینت ایشان بود ذکر ایات و لقب و اعطای در باب ایشان
 بعضی از اکابر گفته اند حدیثی بود یعنی بود یکی از اینها و دیگر از اول و اول

کسی که از مشایخ پس از خلفای راشدین بر مبنای ایشان بودند باین
 گفته قومی اند که بگویند با بجای رسیدیم که ما را نماز نباید کرد گفتند بگویند
 رسیده اند اما بدو زخ گویند که دردی با برادر بدی میکند شتند برادر ایشان گفت
 خوش دمی است فرمودند خوش تر ازین دل انگس است که ازین ده فارغ است
 و گفته اند با مردمان سخن کم گوید و با خدای بسیار گفته اند یک گناه بعد از توبه
 رشت تر بود از هفتاد گناه پیش از توبه گفتند حضرت ارضفات ادلیات
 اعتماد بر خدای در همه چیز دلی نیاز بودن بدو از همه چیز در جرح کردن باو
 در همه چیز و گفته اند ختمای بهترین صدیقانست پرسیدند نشان محبت
 چیست فرمودند آنچه بیگویی زیاده نشود و بجفای نقصان نه پذیرد و
 گفت براد صیت کیند فرمودند سبحان اله چون نفس من از من قبول
 نمی کند دیگری چون قبول کند و گفته اند الهی تو دوست منی که من ترا
 دوست دارم با آنکه بی نیازی پس من چگونه دوست دارم با او چه حاجت
 و گفته اند الهی اگر من نتوانم که از گناه باز ایستم تو می توانی که گناه بیا مری و
 گفته اند الهی مرا عمل بهشت نیست و طاقت دوزخ دارم اکنون کار بغض
 تو افتاده و فعات ایشان در سال دو صد و پنجاه و هشت مجرب گردیده

رد داده و قبور ایشان در نیشابور است در قبرستان عمر حضرت شیخ
 ابو حفص حداد رحمه الله نام ایشان عمر دین سلمه است و اصل ایشان
 از نیشابور است از بزرگان زمان و شیخ سلامت سرید عبدالباوری دستاورد
 ابو عثمان جری اند با سید الطایفه جیند ملاقات کرده اند گویند اوز سه
 می که نشسته یکی را متحیر در میان دیدند پرسیدند چه حال داری گفت خری دوشتم
 کم شده جبران هیچ نداشتم ایشان توقف کردند و گفتند بعزت تو که گام
 بر نذارم تا خرا و بازنرسد در حال خرا و پدید آمد نقل است که یکی از ایشان
 طلب وصیت کرد و گفتند یا اخی لازم یکدرباش تا همه در بار تو گشاده
 کرد و لازم یک سید باش تا همه سادات ترا گردن نهند و گفته اند کرم انعام
 دنیا است برای کسی که بان محتاج است نقل است که حضرت شبلی ایشانرا
 چهار ماه بهمانی کردند در هر بار حلو و طعام و دیگر سیاه خند و چون بود اعراض
 و گفتند یا شبلی اگر بر نیشابور آئی بمنزبانی و جوایز می آید تو آموزم گفتند یا
 ابو حفص چه کردم فرمودند تکلف کردی و تکلف جوایز نبود همرازه چنان
 بایست داشت که خود را تا با عدون بهمان کرانی نه آیدت و بر رفتن نشاند
 نه چون تکلف کنی آنرا بر تو کران آید و در رفتن بر دل آسانی شود هر که با همگان

حال این بود جوانمرد بنود وفات ایشان در سال شصت و چهارم
 و تقوئی دو صد و شصت و پنج واقع شده حضرت شیخ علی بن موفق
 بغدادی رح از قدمای مشایخ عراق و بزرگان این قوم بوده اند و حضرت
 شیخ ذوالنون صحری را دیده اند و سفر بسیار کرده و همناو حج کرده اند
 و منی بعد از حج با خود بنا سف میگفتند که میروم و می آیم نه دل و نه وقت من
 خود در چه شمارم آن شب حق تعالی را بخواب دیدند که ایشانرا گفت ای
 پسر موفق تو بجان خویش خوانی کسی را که نخوابی اگر من ترا نخواستمی تو
 گویند اوزی در راه کاغذی یافتند و در آستین خود نگاه داشتند چون از
 آستین بر آوردند دیدند که در آن کاغذ نوشته اند ای ابن موفق از فقر
 میترسی و حال آنکه پروردگار توام و ایشان گفته اند خداوند اگر من ترا
 از بیم التماس در دوزخ می پرستم در دوزخ فرود آرد و اگر با امید بهشت می پرستم
 بر کنم در آنجا جای ده و فرود می آید اگر بپر می پرستم یکدیگر بجای دیس از آنکه
 هر چه خواهی بکن وفات ایشان در سال دو صد و شصت و پنج بحسب بوده
 و قبر ایشان در هرات است نزدیک بناغ سعید و گویند که شیخ الاسلام خواص
 عبدالله انصاری هر وقت سوار به آنجا رسید فرود آمد و میادین گذشت

حضرت شیخ احمد بن وهب رحمه الله

کینت ایشان ابو جعفر است و اصل از بصره گفته اند هر که بطلب فوت بر خاست
نام فقرا از بصره خاست و فات ایشان در سال دو صد و هفتاد و هجری بوده

حضرت شاه شجاع کرمانی قدس سره

کینت ایشان ابو الفوارس است و از انبای بلوک بوده اند و مرید ابو حفص صد ادا
بصحت بسیاری از شاخ رسیده اند چون ابو تراب نخشی و ابو ذراع معمر
و ابو عبیده بصری گویند شاه چهل سال مخفتند وقتی در خواب شدند حق تعالی را
بخواست دیدند پس از آن پوسته خواب کردند بی چنانچه ایشانرا خفته یاد طلب
خواست می یافتند شاه گفته اند علامت صبر سه چیز است ترک شکایت و صدق
رضا و قبول تقاضا به خوشی و فات ایشان بعد از سال دو صد و هفتاد و هجری

حضرت حمدون قصار قدس سره

کینت ایشان ابو صالح است و نام پدر ایشان عماره و طریقه قصار سنیوب
بایشان است و درین طریق اظهار تشیر بود صاحب کرامات و امام اول است
در مذنب سفیان ثوری بوده و با ابو تراب نخشی و علی نصر آبادی و ابو حفص
صحبت داشته اند اول سئله که از ایشان صحاب بفرماید و احوال

گفتند سهیل شتری و سید الطایفه گفتند اگر دال بود که پس از پنجم صلح
 پنجم بودی حمدون بود ایشان گفته اند هر چه خواهی که پوشیده بود بر کس
 اشکارا کن و گفته اند من شمارا بدو چیز وصیت کنم صحبت علماء و اجتناب از
 جهال و گفته اند تو کل دست بجزای زدن است و گفته اند اگر توانی که کار خود
 بجز ای باز گذاری بهتر است از آنکه بجایه و تدبیر مشغول شوی و گفته اند من
 نیک خوئی را ندانم الا در سخاوت و بد خوئی را نشناسم مگر در بخل و گفته اند
 تو اضع آن بود که کس را بجز محتاج نه بینی در دو جهان وفات ایشان در
 سال دو صد و هفتاد و یک هجری بوده و قبر ایشان در هرات است

شیخ فتح بن شحرف قدس سره

گفت ایشان ابو نصر است و اصل بنام او از قدما می مشایخ خراسان اند
 گویند در حالت نزع با خود جبری میگفتند مردم گوش داشتند میگفتند الهی
 استند شرفی ایک تعجب فدوی علیک بار خدا یا بسیار شده ثوق من بسوی تو
 تعجب کن در ضمن مرانزه خود چون ایشان می شنیدند بر ساق پای نوشته
 دیدند که القبح الله وفات ایشان پانزدهم شعبان سال دو صد و هفتاد
 و سه هجری بوده بر جنازه ایشان سی هزار کس نماز گزاره دند

حضرت شیخ ابو عبید اللہ مختار

نام پدر ایشان محمد بن احمد و اصل از نهرات است و از مستقمان و بزرگان مشایخ
 نهرات اند و پسر شیخ ابو علی بن مختار العلوی الحسینی فرموده اند طعام چنان خور
 که اورا خورده باشی نه او ترا اگر تو اورا خوردی همه نوز شود و اگر او ترا همه دود گردد
 وفات ایشان در سال دوصد و هفتاد و هفت بحسب کتب بوده و قبر در نهرات است

حضرت شیخ ابو عبید اللہ مخمری رح

نام ایشان محمد اسمعیل است اسناد ابراهیم خواص و ابراهیم بن شیبان کرمان
 شاهی و مرید ابو الحسن عطارین اند و ایشان مرید خواجہ عبید اللہ واحد زید
 و ایشان مرید شیخ حسن بصری اند قدس اللہ اسراریم و فقی بر سر کوه
 سینا سخن می گفتند سخن بسیار رسید که گفتند بنده با او چند ان نزدیکی جوید که
 فرودمانه فردا سنگ از کوه می چینند و پار و پار میشد و بهامون می آمد و گفته اند چون
 حواریترین مردم درویشی بود که با تو مکران ملاحظه کند و عظیم ترین خلق را تو وضع
 کند وفات ایشان در سال دوصد و هفتاد و نه هجری بوده و مدت عمر یکصد
 و بیست و دو سال و قبر ایشان بر سر کوه سینا است شیخ ابو عبید اللہ
 الحماقان الصوفی رح از بکار صوفیه بغداد اند وفات ایشان در سال

دو صد و هفتاد و نه حججه بوده حضرت سهیل بن عبد اللہ تستری
 قدس سره کنت ایشان ابو محمد است و حنفی مذہب مرید ذوالنون مصری
 و از کبار علماء ایتالیفه و او تاد عراق اند و جامع بودند میان حقیقت و شریعت
 طریقه سہیل منسوب بایشان است و بنامی این طریقه بر اجتهاد و مجاہدہ نفس
 صاحب کشف المحجوب نوشته اند سهیل بن عبد اللہ تستری آنروز که از مادر
 زاد صایم بودند و آنروز که از دنیا بر رفت نیز صایم بود از ایشان پرسیدند
 که نشان بد بختی چیست گفتند که ترا علم دهد و توفیق عمل بدهد و عمل دهد و عمل
 بدهد که عمل کنی بکار کنی و دیدار و محبت دهد باینجان و ترا قبول بدهد گفته اند که
 در شب آن روزی هر که یکبار خورد این خوردن صد یقین است گفته اند هر که کشت
 کشت شیطان کرد او نکرد و حکم خداست گفته اند در سہرہ اعتنا سیر خوردن
 و گفته اند هر دو سجده که کتاب و سنت کو اہ آن نبود باطل باشد و گفته اند هیچ
 صحیبتی عظیم تر از جنبل نیست و گفته اند بزرگترین کرامات آنست که خوی بد خود را
 بخوی نیک بدل کنی و گفته اند هیچ صحیبتی بزرگتر نیست از فراموشی حق و گفته
 اند خداوند اہر روزی دیشب دست عطا نام است و بزرگترین عطایا آنست
 کہ ترا ذکر خود اہام کند و گفته اند هیچ یاری دہی نیست الا خدا می دہد و نیک است

نیت الارسول صلی الله علیه و آله و سلم پیچ زادی نیت الا تقوی بسبب علم نیت الصبر
 و گفته اند خدای ماخلق علیما فیه و غیره بود بمن را از کونیه و اگر از نیکو نیت من بکن
 و اگر این نیک نیت حاجت از من باز خواهد و گفته اند هر کس زنده نشود و با نفس
 ببرد و گفته اند نضوف اندک خوردن است و با خدای آرام گرفتن و در خلق
 گرفتن و گفته اند توکل آنت که اگر چیزی بود و اگر چیزی نبود در هر دو حال
 باشی و گفته اند عبودیت رضادادن است بغض خدای و گفته اند نفس از
 سه صفت عالی نیت کافرت یا منافق یا مرای و فات ایشان در ماه
 محرم سال دو صد و هشتاد و سه می رسد بوده و این قول اصح است و مدت عمر
 شریف هشتاد و کویزه روزی که بخانه ایشان از برداشتن مردم بسیار جمع بودند
 جهود هفتاد ساله که آن مشغله اشیند بیرون آمد چون بخانه رسید آواز برادر
 که ای مردمان ایچکه که من می بینم شما می بیند گفتند چه می بینی گفت فرشتهها
 از آسمان می آیند و خود ابر بخانه می مانند و سلمان شد حضرت شیخ
 ابو سعید خزاز روح الله نام ایشان احمد بن عیسی است و لقب خزاز
 و اصل ایشان از بغداد و طریقه حرانیه منسوب است بایشان و اول کسیکه
 در فناء و بقا عبارت کرد ایشان بودند و از بزرگان و قدمای مشایخ اند و

اندر علم تو جید و اشارت امام و یکانه شایخ بودند شیخ السلام فرمود ما ندانم
 که در علم تو جید همه پرده باشد و در شایخ هیچکس از دی شناسم و نزدیکی است
 که خراز پنجمی بودی از بزرگی و مرید محمد بن منصور طوسی و در ارشاد و بیعت
 ایتمی بوده اند و با ذوالنون مصری و سهری سقلی و بشیر عافی و غیر اینان
 از اهل الکابر صحبت داشته اند گویند وقتی در عرفات بودند حاجیان دعا
 میکردند و میزاییدند ایشان گفتند مرا از تو آید که من هم دعا کنم باز گفتند چه دعا کنیم
 چیزی نمانده که با من نکرده باز قصد دعا کردم تا لغی آواز داد که پس وجود
 حق دعا میکنی یعنی پس دریافت ما از ما چیزی خواهی ایشان گفتند وقت
 غنر خود را جز بجز نترترین چیزها مشغول مکن و گفته اند علم آنت که در عمل آرد
 ترا و یقین آنت که بر کرد ترا و فوات ایشان در سال دو صد و هشتاد و شش
 هجری بوده و بقول دو صد و هشتاد و پنج و یا هفت و بقدر که معطر است
 حضرت شیخ عباس بن حمزه میثاق پوری رح کتبت ایشان ابو
 الفضل است و با ذوالنون مصری صحبت داشته اند حضرت بایزید بسطامی
 را دیده و فوات ایشان در ماه ربیع الاول سال دو صد و هشتاد و هشت
 هجری بوده حضرت شیخ ابو حمزه بغدادی رحمه الله نام این

ایشان محمد بن ابراهیم است بابش حافی دسری سقطی و ابو تراب بخش
صحبت داشته اند و مرید عارث محاسبی اند و از اقران ابو الحسین نور
و خیر شایع بودند وقتی در بغداد از قرب الهی خبری می آمدن رسیدند از خود
غایب گشتند همچنان در رفتن ایستادند چون با خویشان آمدند خود را در باق
دیدند زیر سیل حضرت شیخ ابو حمزه خراسانی از اصل ایشان
از پیش پورست در از جمله شایخ و در توکل یگانه بوده با ابو تراب بخشی و
شیخ ابوسعید خراسانی صحبت داشته اند و از صحابه ان سید الطایفه بودند
صاحب کشف المحجوب نوشته اند که روزی در میان ایشان در جای نشاند
چون سه روز بگذشت کردی با بخار رسیدند با خود گفتیم که ایشانرا آواز دهم
باز گفتند که خوب نباشد که از غیر مدد خواهم شکایت کنم که خداوند من برادر
چاه انداخته شما بر آید آن کرده بر سه چاه آمدند گفتند این چاه در میان
راه است مبادا بجزیره بیاید و بیفتد تا بجهت ثواب سه این چاه را بر شویم
ابو حمزه گفتند نفس من با منظر آب آمد و از جان خود نوب رشتم چون
آنها سه چاه پوشیده هستند من با حق سعادت کردم و از غیر او ناسید
گشتم چون ثبت شد از سه چاه آواز شنیدم چون دیدم سه چاه را

کسی بکشد بجان نوری عظیم مثل ارژن یا دم خود را درون چاه انداخت داشتیم که
 سبب نجات سینت و فرستاده حق است دم آنرا بگرفتم و مرا سپردن کشید تا
 آهوز داد که نیکو نجات یافتی یا ابا حمزه که بلفی از تعلق ترا نجات داد نقل است که
 روزی سید الطایفه شیخ جنید البیس را دیدند برهنه بر کردن مردم صحبت گفتند
 ای ملعون شرم نزاری ازین مردم البیس گفت کدام مردم اینها مردم تبسند
 مردم آنها اند که در مسجد شونیزیر اند و حکوم سوخته اند چون در مسجد رفتند ابو حمزه
 خسر اسانی و ابو الحسین نوری و ابو بکر دقاق را دیدند مرافق نشسته ابو حمزه
 سر بر آورد و گفت دروغ گفت آن ملعون ادلیای حذای از ان عسیر
 تر اند البیس را بر حال ایشان اطلاع باشد وفات ایشان در سال دو صد
 و نود و هجده بوده حضرت شیخ ابو بکر دقاق رحمه الله نام ایشان
 محمد بن عبد الله است جامع علوم ظاهری و باطنی بوده اند و با سید الطایفه صحبت
 داشته اند و از اقران ابو الحسین نوری و ابو حمزه خراسانی اند وفات ایشان
 در سال دو صد و نود و هجده بوده حضرت شیخ ابراهیم الخواصر رحمه الله
 کینه ایشان بر اسحق و هسان بغدادی است حساب صحیح در طریق توکل و تجرید جان و از
 خاصان درگاه الهی بوده اند و از اقران سید الطایفه جنید و نوری بود صحبت

و صحبت دار خضر علیه السلام شیخ اسلام گفته اند که شیخ ابو الحسن حرقا
 گفت در میان سخنانی که ابراهیم خواص با من میگفت این بود که اگر با حضرت
 بابلی توبه و اگر از هری شیخ بگردی از ان توبه کن منشا ددی نوری منر سو دانه
 نیم خواب بودم در مسجد من نمودن خواهی که دوستی از دوستان با منی بر خیزد
 و بر سر تل توبه شو بیدار شدم برف میبارید آنجا رفتم و ابراهیم خواص را دیدم
 مریع نشسته و کرد بر کردی مقداری از سهی سبزه نپی از برف و با من برف
 که بر سر و آند ه بود در عوق غرق کفتم این منزلت بچه یافتی گفت از حدت
 فقیر دفات ایشان در سال دو صد و نود و یک هجری بوده یوسف بن حسین
 ایشانرا شسته و دفن کرده بعلت شکم بر حمت حق پوستند کویند هر بار
 که قانع می گشتند غسل میکردند و آنروز از دنیا بر فتنه هفتاد بار غسل کرده
 بودند سه مای عظیم بود بار آخر در آب بر فتنه و قبر ایشان در زیر حصا
 بطرک صفایان است حضرت شیخ ذکریایی بن ولویه کینت ایشان
 ابو یحیی است و از اهل میثا بود بودند و از کتب خود فوت می ساخته و فوات
 ایشان در میثا بود سال دو صد و نود و چهار هجری بوده حضرت شیخ
 ابو الحسن نوری رحمه الله نام ایشان محمد و بوسه محمد بن محمد

شهسواران باین بنوی و پدر ایشان از معتز است که باین هرات در مدتی
 شده مولد دست ایشان بغداد است و نوری ازان جهت گویند که چون
 در خانه تاریک سخن میگفتند از نور باطن ایشان خانه روشن میشد و نور حق علیه
 سربازان میباشند بر سبی سقطی اند ذوالنون مصری را دیده بودند و با محمد علی
 قصاب و احمد بن الحواری صحبت داشته اند در اتران سید الطایفه اند در
 طریقت مجتهد و صاحب مذهب بوده اند ایشان از مشایخ ذوق الیقین
 گفته اند در وجد و عالی عظیم داشتند طریقه ایشان از نوری گویند و سلامت
 ایشان بر وفق جین بیان است و قاعده مذهب ایشان بقصص تصوف باشد
 بر نیکو در صحبت ایشان میفرمودند که کیس نفس در دنیا نزدیک من دست تراز
 هزار سال آخرت از بهر آنکه این سه ای هدیت و آن سه آقرب و قرب
 بخدمت باشد نقل است که روزی شیخ غسل میکردند در دوی جابه ایشان از برود
 هنوز از آب بیرون نیامده بودند که باز آمده و عذر خواست و هر دو دست او خشک شده
 بود گفته الهی چون این جابه باز آورد خودت این را باین بارده شیخ فرمودند
 ترک کردن جمیع حظوظ نفس است و نیز فرموده اند من لم یوف الله قسطه
 فی الدنیا لم یعز منه الاخرة هر که شناخت خدا را در دنیا نمی شناسد او را در

در آخرت از اکل مریدان و اکابر ایشان بودند مشایخ فیه بوده اند که
 پنجگس در زمان ابوالحسن نوری چون او نیکو طریقت و عالی سخن بوده
 شیخ السلام گفته اند جوانی خراسانی نزد ابراهیم قصار آمده گفت میخواهم
 نوری را بنیم گفت او چند سال نزدیک ما بود هیچ از دهنش بیرون نیامد
 یکسال دیگر کرد شسته میگشت و با کس نیاستخت و در سال دیگر در ویرانه
 خانه بگرفت و هیچ بیرون نیامد مگر نماز و سحر خاموشی کرد و با پنجگس
 سخن نگفت آن جوان گفت میخواهم البته او را بنیم ابراهیم او را بنوری
 دلالت کرد چون شیخ رسید از او پرسیدند با که صحبت داشته گفت
 با ابو حمزه خراسانی شیخ گفتند آن مرد که از قرب نشان میدهد و
 اشارت میکند گفت آری گفتند چنین باورسی ویر اسلام کوئی بگو که
 اینجا ما یم قرب بعد بعدت شیخ ابن عربی فرمایند قرب نکویند تا مسافت
 نباشد و تا مسافت بود و دو کانهگی بجای پس قرب بعد بود و فوات ایشان
 در سال دو صد و نود و پنج هجری بوده و بقولی دو صد و هشتاد و
 شش واضح قول اول است چون شیخ ابوالحسن نوری بر حمت حق بودند
 سید الطایفه فرمودند پنجگس در حقیقت صدق سخن نگفت تا نوری بیرون

که صدیق زمانه او بود حضرت شیخ عمرو بن عثمان یکی الصوفی ^{رحمه الله}
 کینت ایشان ابو عبد الله است مرید سید الطائفة و استاد حسین بن
 منصور حلاج اند و صحیح داشته اند با ابو سعید خزاز و عالم بوده اند
 بعلوم حقایق چون سخن ایشان باریک شد مردم بکلام منور داشتند
 و بهجرت افتند و از آنکه معظه پیرون کردند چون بچده رفتند آن یاران
 قاضی آنجا نمودند اصل ایشان ازین است از بزرگان و سادات این
 قوم بوده اند بزرگان این طایفه گویند هر چه بر حسین آمد سبب دعای عمر و
 بن عثمان است که دیر از خود برنجایند وفات ایشان در بغداد است
 دو صد و نود و شش هجری بوده و بقول دو صد و نود یک و بقول
 دو صد و نود و هفت که سال وفات حضرت سید الطائفة است و قول
 آنکه اصح است حضرت شیخ ابو عثمان و اعظم رحمه الله نام
 ایشان سعید بن اسمعیل بن منصور است و مولد و منشا وی بوده
 بعد از آن برنیشاپور انتقال نمودند و هم در آنجا رحلت فرمودند و وفات
 ایشان در سال دو صد و نود و هشت هجری است حضرت شیخ نسیمون
 بن محب الکذاب کینت ایشان ابو الحسن است و بقول ابو القاسم

ابو القاسم خود را کذاب لقب کرده بودند بسببی که در نغمات الناس
 مذکور است و تا کذاب نیکفتند ایشان را باز نمی نگرستند در علم محبت یگان
 بودند مابسی سقطنی و محمد بن علی مصاب و ابو احمد قلانسی رحمهم الله
 صحبت داشته اند و از اقران حضرت شیخ حمید و حضرت شیخ ابو الحسین
 نوری بوده اند هر شب با نروزی با یلصد رکعت نماز میکردند حضرت شیخ
 ابو احمد قلانسی گفته اند مردی بر فتنه ادر بخداد چهل هزار درم نفقه
 کرد بمشغون گفت یا ابو احمد ما را استطاعت این نفقه نیست بر خیز تا
 بگوشه رویم و بر درمی یک رکعت نماز بگذاریم پس بعد این رفتیم
 و چهل هزار رکعت نماز گذاریم وفات ایشان در سال دوصد و نود
 و هشت هجری او دیده ام حضرت شیخ ابو عثمان حیری قدس
 سره نام ایشان سعید بن اسمعیل نیشابوری است و چهره مکه
 ایت از محلات نیشابور اما اصل ایشان از ری است مرید شاه شجاع
 و ابو حفص حداد و یحیی بن معاذ رازی صاحب کشف المحجوب نیشابور
 که حق سبحانه و تعالی مراد ابو عثمان را از آنکه پسر است تمام عنایت نمود
 بهنگام رجا از یحیی معاذ یافت و مقام عزت از صحبت شاه شجاع

و مقام شغفت از صحبت ابو حفص و در همین محل صاحب کشف المحجوب
 می نویسد بریدار رو باشد که بصحبت شیخ پنج یا شش یا بیشتر ازین
 برسد و از هر پیری و صحبتی ویرا کشف مقامی گردد با سید الطائیفه درویش
 و یوسف ابن حسین و محمد فضیل بلخی صحبت داشته بودند و در ریاست
 اندر وقت خود یکانه و در ابتدای حال بیست سال اندر یابانها غلت
 گزیدند چنانکه حس آدمی نشینند و از شغفت پیه ایشان بگردخت چشمها
 سفیدار سوراخ جوان دوزی مانده و از صورت آدمیان بگشتند
 پس از بیست سال فرمان صحبت اند گفتند ابتدای صحبت بابل خدا
 و مجاوران خانه و سه کلمه تا مبارک بود قصد که محظومه کردند شاخ
 از آمدن ایشان بدل آگاه بودند با استقبال آمدند و ایشانرا بصورت بدل
 شده و بجالی که بجز من چیزی مانده بود بایقند و گفتند یا ابا عثمان
 بیست سال برین صفت زیستی که آدم دورتیش در روزگار تو جان
 نشدند بکوی که چو رفتی و چه دیدی و چه یافتی و چه بازار آمدی گفتند
 بس که میرقم و آفت سکر دیدم و نوییدی یافتیم و بجز بازار آمدیم بس که
 شاخ گفتند یا ابا عثمان حرام است که بعد از تو بر کعبه آن که عبارت صحیح

صحیح و سکر کنند که انصاف جمله بد اوی و آفت سکر باز نمودی و از جمله
 سخنان ایشان است که گفته اند خلاف سنت در ظاهر علامت ریاست
 باطن بود و گفته اند خوف از عدل اوست در جا از فضل او و گفته اند
 هر که خدا یزادوست دارد آرزو سزد خدای و تقای خدا بود و گفته اند
 عاقل آنست که از هر چه برسد پیش از آنکه باورسد کار آن بسازد و قائل
 ایشان در ماه ربیع الاول سال دوصد و نود و هشت هجری بوده
 حضرت شیخ احمد بن محمد بن مسروق کینت ایشان ابو اسحاق
 و اصل از طوس است از قدمای مشایخ و بزرگان این قوم بوده اند و در
 بعد او سکونت داشتند و او استاد شیخ علی او داری و شاگرد عارف
 محاسبی اند و با شیخ سمری لفظی و محمد بن منصور طوسی صحبت داشته اند
 حضرت سید الطائفه شیخ جنید از ایشان حکایات میکرده اند ایشان
 فرموده اند هر کس ترک کند تپیر از زندگانی میکند بر احوال دین فرموده اند
 که بسیار نظر کردن بسوی باطل میرد معرفت حق را از غل و فوات شیخ
 در سال دوصد و نود هجری بوده حضرت شیخ طلح بن محمد صالح تلمیذی
 رحمه الله از کمل مریدان شیخ ابو عثمان حیرمی اند و صاحب مقامات

عالی وفات ایشان در سال سصد و دو و چهل و سه بود و دیده او
 حضرت شیخ یوسف بن حسین رازی کینت ایشان ^{تعبیر} ابو
 و از قوما می شنایج کبار و مرید ذوالنون مصری و شاگرد امام احمد
 حنبل اند و عمر دراز یافته با بسیار از نیکوایه صحبت داشته اند فرمود
 اند شنیدم که ذوالنون اسم اعظم میداند که تی خدمت وی کردم
 در خوابت تعلیم آن نمودم تا آنکه روزی طبعی با سه پوش که در سفره
 پیچیده بود بمن داد و منمود بفلان دست من برسان طبق را
 برداشتم و او نه شدم در راه بخاطرم گذشت که آیا در نیچه باشت خود
 را نیتیه من ضبط کرد چون دارم در آن موئی بود بدرفت کفتم
 بمن استنیز کرد غضبناک باز گشتم چون مرا بدید گفت هرگاه امانت
 دارای موئی نتوانستی کرد امانت داری اسم اعظم را چون توانی
 نمود وفات ایشان در سال سه صد و سه یا چهار هجری بوده

حضرت شیخ ابو العباس پستی رحمة الله
 نام ایشان عبد الله بن محمد بن نافع بن مکرم است و باصل از
 است که در لواحق قندهار است در تاریخ ابن کثیر ملاحظه است که ابو العباس

العباس پستی هفتاد سال پہلو بر زمین نرسایند و بدیوار دستون
 نکیه نکرد و پایی بر بند از نیش پور بحرین الشرفین رفت و در تبا
 در بیت المقدس اقامت نموده وفات ایشان در ماه محرم سال
 سه صد و چهارم هجری بوده حضرت شیخ ابو عبد اللہ بن حلال
 قدس سره نام ایشان احمد بن یحیی است و اصل ایشان از
 بغداد بوده و ساکن گشتند بر بلد دمشق از اجله مشایخ شام اند و
 مرید ابو تراب نخشبی اند با سید الطالیفہ و نوری صحبت داشته اند و قتی
 ابو الخیر تیتانی ایشان را دیدند کہ در هوا میروند آواز دادم کہ بشناختم
 در جواب ایشان گفتند شناختی شیخ الاسلام فرموده اند ابو
 الخیر شناخت شخص را میگفت و ابو عبد اللہ شناخت مقام و
 شرف را و وفات ایشان در سال صد و شش و شصت هجری بوده
 حضرت شیخ حسین بن منصور حلاج قدس سره
 کینت ایشان ابو العینث و اصل ایشان از بطنای فارس است
 و صاحب سکر بودند و حلاج از آن جهت گویند کہ اوزی بدو کان
 حلاج کہ دوست ایشان بود رفتند و او را بکاری فرستادند بجائی

با کثرت اشارت کردند چینه یکسو شد و پنهان دانند کیو در باب ایشان
 مشایخ رحیم الهدرا اختلاف است بعضی مثل شیخ عمر دین عثمان
 میگویند که میراث نماند و ابو یعقوب نه جوری: علی بن سید اصفهانی
 و غیرم از مشایخ متقدمین الکار کرده اند و سبوح ساخته اند و
 بسو میکنند اما جمیع چون شیخ ابابکر شبلی و ابو العباس بن
 عطاء و شیخ عبداله خفیف و شیخ ابوالقاسم نصر آبادی و شیخ ابو سعید
 ابوالخیر و شیخ الاسلام خواجه عبداله انصاری و شیخ ابوالقاسم
 کرکائی و سید علی مجوری صاحب کشف المحجوب و غیر ایشان از
 ستارین همه معتقد اند و بزرگ داشته اند و گفته اند چه محرم است
 چه جو اصل بود صاحب کشف المحجوب نه بوده اند من معتقدیم
 اما سخن ادا قده را تا یو حضرت خواجه محمد پارسا رحمه الهد
 در فصل الخطاب آورده اند که آنچه در بعضی کتب نوشته اند که سید
 الطایفه شیخ جید قنوی بقتل حسین ابن منصور نوشته اند این
 انرا میحضرت بر سید الطایفه چه وفات ایشان پیش از قضیه
 حسین ابن منصور پیارده یا دوازده سال بوده چنانچه از تاریخ

وفات این دو عزیز ظاهر میشود آنچه بر ایشان آمد از غلبه شوق و جذبه عشق و محفوظ
 نداشتن مراتب بود و جذبه عشق آنست که چون محبت بر تپه اعلی رسد عاشق در آن
 بسوزد و او را از خود خبر نماند و در نظرش جز یار و دنیا دید هر چه بیند اربابش است
 او در شب در دیده ظاهر و باطن او یار باشد و جز یار در دو عالم هیچ نداند
 و نه بیند و چون عاشق بر سنووال گردد یقین که هر چه در نظرش در آید از کثرت
 یار ندارد و چنانچه مولانا عبدالرحمن جامی نسبت بهمین حال فرماید محبت
 بسکه در جان نگارد سینه زارم تویی هر چه پیدا میشود از دور بندارم تویی
 و نیز بعضی از کبار عارفین فرموده اند بیت چو در خانه دل بغیر از تو کر
 نیست شایسته شکل ای تو باشی بدانم پس حسین ابن منصور در نجابت
 بودند که از بجزری و جذبه عشق انا الحی گفته در نظر ایشان هیچ چیز جز یار
 در نیاید و چون صورت مثالی ایشان نیز بنظر افتاد آنرا هم صورت یار دانستند
 اگر چه صورت ایشان بود چنانچه مجنون از کمال جذبه عشق در او از لیلی را
 شناخت و پرسید که این کسیت گفته لیلیست مقصود تو بود محبوب تو گفت
 لیلی خودم فرسود گر آن لیلی از خیمه بیرون نشود همه کوه و صحرا چون
 شود اگر چه در محنت مجنون لیلی نبود اما نهایت عشق و فنا و جذبه خود را

میار دیده دیار را خود و از کمال یگانگی و یکپختی دلی بر خاست و الا بیت
 چه نسبت خاک با عالم پاک که ادراک عاجز است از درک ادراک یقینیه
 قتل ایشان در باب الطلاق بعد از در ششده بیت و پنجم ذی حجه سال ۲۳۰
 و نه هجری واقع شده حضرت شیخ ابو العباس بن عطار رحمه الله نام
 ایشان محمد بن احمد است بغدادی الاصل و از علمای مشایخ و طرفاء ایتقوم بود
 اندک گرد و ابراهیم مارستانی اند و با سید الطایفه و شیخ ابوسعید خراسی صحبت
 داشته اند ایشان را تقیبه است بس نیکی بر تمام قرآن مجید بر زبان شهادت
 دفات ایشان در راه ذیقعد در سال سه صد و نه هجری بوده و بعضی سه صد و نه
 نیز گفته اند و الا صحیح قول اول در زیر قاهره باشد خلیفه چون همین تصور است
 از ایشان پرسید که چگونه در حق علاج گفته تو در حق خود میگردانیم مردمان باز
 ده و زیر گفت تعریض میکنی و فرمود تا دند آنها را ایشان را یکان یکان کنده بر بسار
 ایشان نشانیدند و در همین حالت بر حمت حق پوستند حضرت شیخ ابو کر
 رازی قدس سره نام ایشان محمد بن زکریا است و از بزرگان این خلیفه در زاد
 ایشانند گفته اند در مشایخ پنجگس از ایشان گریان نر نبوده و پوسته عبادت
 میکردند دفات ایشان در سال سه صد و ده هجری بوده حضرت شیخ ابو

آنچه حمصی روح الشاد و صه بار نابادیه کعبه را بر قدم تو کل و تجرید طی نمود
 اند و فات ایشان در سال سه صد و ده هجری بوده حضرت شیخ
 ابو محمد حسری رحمه الله نام ایشان احمد بن محمد بن حسین است و بقول
 حسین بن محمد و بقول عبد الله بن یحیی از اکمل مریدان سید الطایفه اند
 چون سید الطایفه وفات نمودند ایشان را بجای سید الطایفه بنشانند و رفته
 و حصول امام بودند و با اسمیل عبدالله شتری صحبت داشته اند گویند کیان علی بن محمد
 مقام کردند و بگفتند و سخن نگفتند و پشت باز نه نهاده اند و پا دراز نکرده ایشان گفتند
 اخلاص شمره یقین است دریا شمره شک و گفته اند مرجع عارفان بخدا و بر
 بود و مرجع عوام بعد از ناامیدی وفات ایشان در سال سه صد و یازده و
 بقولی چهارده هجری بوده در جنگ فراسط از تشنگی رحمت حق پوستند
 حضرت شیخ بنان محمد احمال قدس ستره اصل ایشان از واسط است
 در سه سکونت داشتند صاحب مقامات و کرامات علیه اند و با سید الطایفه
 صحبت داشته اند و ابراهیم خواص را دیده بودند و از استادان نوروی اند
 ایشان گفته اند در که نشسته بودم و نزدیک من جوانی بود شخصی در جیب
 پیش آن جوان نهاد و گفت مرا باین حاجت نیت آن شخص گفت بر فقیر آن

مسکینان و مستکینان جهان گردش اورا دیدم که در وادی بس خود چیزی بخت
 کفتم کاش بر خود از آن درها چیزی نگاه میداشتی گفت نمیدانم که تا این
 زمان خوانم زلیت و فوات ایشان در سال سه صد و شازده هجری بوده در
 در صحبت حضرت شیخ محمد بن فضیل قدس ستره کینت ایشان
 ابو عبد الله است و اصل از بلخ مرید شیخ احمد خضردیه اند مستعبان بگناه
 از بلخ پیرون کردند روی شهر کرده اهل شهر را نفرین کردند شیخ الاسلام گفته اند
 پس از آن شهر بلخ صوفی بر خجالت ایشان گفته اند مریدی که در طلب دنیا
 باشد آن نشان او بار و نگو ساری است گفته اند رهند در دنیا ترکست و اگر
 توانی ایثار کنی و اگر توانی خوار داری و فوات ایشان در سال سه صد و نوزده هجری
 بوده و قبر در سمرقند است حضرت شیخ ابو الحسین در اراق نام ایشان
 محمد بن سعد است از کبار شاخ نیشابور و فدای ایشانند و مرید ابو عثمان حری
 اند و عالم بوده اند گفته اند کرم در غوانت که با ذنوبی گناه یار خود را پس از آنکه
 عفو کرده باشی و فوات ایشان در سال سه صد و نوزده هجری است حضرت
 شیخ ابو الحسین در اراق قدس ستره اصل ایشان از شهر بغداد است خادم
 ابراهیم خواص اند و در سماع از عالم رفته اند و فوات ایشان در سال سه صد

سه صد و هفت پجری بوده حضرت شیخ ابو عمر دمشقی قدس سره
 از بکار شیخ شام بوده اند و با ابو عبد الله جلا و صحاب و النون مصری صحبت داشته
 اند گفته تصوف آنست که غیر خدا را در نقصان بیند بلک چشم پوشد از ما سوا
 او بسبب شایده او که نمره است از جمیع نقصان با وفات ایشان در سال سه صد
 و هشت پجری بوده حضرت خیر النجاج قدس الله کینت ایشان ابو الحسن
 است و نام محمد بن اسمعیل و همل از سامره و سکن ایشان بغداد و مرید سر می
 و از قرآن سید الطایفه شیخ جنید و استاد نوری و ابن عطا و حریری اند ابراهیم
 خواص و شیا هر دو در مجلس ایشان توبه کردند بسیار از زو سید الطایفه فرستادند و آنجا
 بنودند بسبب ساجی ایشان در نجات الانس مذکور است گویند وقت نماز شام بود
 که تلک الموت سایه انداختند سر از بالین برداشته گفتند عفاک الله توقف کن که
 تو بنده خدای و من بنده خدا ام گفته اند که جان او بردار و مرا گفته اند چون وقت
 نماز آید بگذار از آنچه ترا فرموده اند فوت نمیشود و آنچه مرا فرموده اند میشود و پس
 طهارت کردند و نماز گذاردند و جان سپردند وفات ایشان در سال سه صد و هشت
 و دو پجری بوده مدت عمر یکصد و هشت سال حضرت شیخ ابو بکر الواسطی
 قدس سره نام ایشان محمد بن ابن موسی و مشهور اند با بن فرغانی از ائمه صحاب

سید الطایفه شیخ جنید و شیخ ابوالحسن نوری و از علمای مشایخ و عالم و جامع اندر علم
 ظاهر و باطن و امام توحید و علم اشارت و حقايق آثار است بوده اند شیخ الاسلام فرمود
 اند که از زبان ابی الحسن آن توحید نیامده که از زبان واسطی و هم شیخ الاسلام
 فرماید که واسطی گفته اند که گوید نزد یکم دور است و آنکه دور است درستی او نیست است و نقاد و مرو
 بوده بقول صاحب طبقات سلمی بعد از سه صد و بیست و هجری و بقول صاحب الحاشیاء
 سال سه صد و بیست است و قول ثانی اصح است و قبر نیز در دروست حضرت شیخ
 ابوبکر کتانی قدس سره نام ایشان محمد بن علی جعفریست و اصل از بغداد از برادر
 سید الطایفه شیخ جنید اند و سایرها مجاور یکدیگر معطمه بودند ایشان را چراغ حرم
 میگفتند در طواف دوازده هزار ختم کرده سی سال در حرم نشسته بودند و درین سی سال
 شبان روزی یکبار طهارت تازه میکردند و در عینت خواب نکرده و صحبت در آن حضرت علیهم السلام
 بودند حضرت رسول صلعم را اکثر در خواب میدیدند و نموا هم میسکندند و جوابها می شنیدند
 چنانچه یک شبی پنجاه و یک مرتبه پنجم صلعم را بخواب دیدند وقتی پنجم صلعم فرمودند که هرگز
 چنین و یکبار بگوید یا حی یا قیوم یا لا اله الا انت چون در خواب میزد و این
 گفته اند انس مخلوق عفویت است و قرب اهل دنیا سعیت است و با ایمان میل کردن
 بذلت تصوف همه خلق است هر که اخلق بیشتر و تصوف بیشتر و گفته اند محبت آثار

ایشانست بر آن محبوب و گفته اند بن در دنیا باش و بدل در آخرت و گفته اند شکر آن
 در موضع استغفار گناه است و استغفار در موضع شکر گناه وفات ایشان در سال ص
 و بست و دو هجری بوده قبر در کوه عظمت حضرت شیخ ابراهیم بن داود
 کینت ایشان ابو اسحق است و از اجله مشایخ شام اند ذوالنون مصری و الطائفة
 و ابو عبد الله جلدار دیده اند و عمر بسیار یافته اند ایشان گفته اند عاجز ضعیف ترین خلق
 آنست که عاجز بود و از دست داشتن شهوات و قوی ترین آن بود که قادر بود بر ترک
 آن و گفته اند آنچه کفایت تو میرسد ببارنج اما مشغول در پنج در زیاده طلبی است گفته
 اند کفایت در ایشان توکل است و کفایت تو نگران اعتماد بر اهلک و اسباب
 و گفته اند بس است از دنیا ترا و چیزی که صحبت درویش و دوم حرمت ولی و ف
 ایشان در سال سه صد و بست و شش هجری بوده حضرت شیخ ابو الحسن
 بن محمد مزین نام ایشان علی است و از مشایخ نبغداد اند باسید الطائفة و سبیل
 بن عبد الله تستری صحبت داشته اند و مجاور کوه عظمت بودند مزین دو اندیک
 مزین صغیر و دیگرے کبر ایشان مزین صغیر اند شیخ الاسلام گفته اند مزین
 بشیری رسید گفت ثم امانه فاقره شیر بر جای خود بود چون بر سر کوه
 رفت گفت ثم اذن الشرة شیر بر پایی خاتم و زنده شد و ف

ایشان در سال سه صد و پست و هشت هجری و بقول سه صد و پست
و هفت هجری بوده و قبر در کوه معظمه است حضرت شیخ ابوعلی ثقفی
رحمه الله تعالی نام ایشان محمد بن عبد الوهاب است ابو حفص حداد
و حمدون قصار را دیده بودند وفات ایشان در سال سه صد و پست
و هشت هجری بوده حضرت شیخ ابو محمد تعش قدس سره
نام ایشان عبد الله بن محمد شاپور است متوطن بوده اند بمجا در مدینه شیخ
ابو حفص حداد اندو سید الطایفه را دیده بودند شیخ ابو حفص ایشانرا
سیاحت فرمودند بر سال هزار فرسنگ بسفر میکردند پای برهنه و سر برهنه
و بی هیچ شهری زیاده از ده روز توقف نمیکردند گاه بود که سه روز
می بودند ایشان گفته اند هرگز خوشین را باطن خاص ندیدم تا خود را بفکاه
عام ندیدم شخصی بایشان گفت فلان بروی آب میرود و شمر مودند
نزد من شخصی که می گفت نفس کند بزرگتر است از آنکه در هوا بروی آب رود
وفات ایشان در سال سه صد و پست و هشت هجری بوده حضرت
شیخ ابو یعقوب نهر جویری رحمه الله نام ایشان اسحق است بن
محمد از علماء اشباح بوده اند با سید الطایفه در عمر بن عثمان یکی صحبت

صحبت داشته اند و سالها در کوه معطره مجاورت کوه مرید ابو یعقوب صوفی اند
 ایشان گفته اند دنیا درایت و کناره آن آخرت است و کشتی آن تقوی و
 مردم همه سازد گفته اند ذوال نعمته را که شکر آن نکنی و پایدار نیست آخر اگر کفر
 آن کنی و گفته اند هر که را مسیری بطعام نبود همیشه گرسنه بود بر کما تو نگری
 بمال بود همیشه در دیش بود هر که حاجت خود مقصد خلق کند همیشه محروم
 بود و هر که در کار خود یاری از خدای نخواهد همیشه مخدول بود و وفات ایشان
 در سال سه صد و سی و هجده بوده و قبر در کوه معطره است حضرت شیخ
ابو الحسن صالح دینوری نام ایشان علی بن محمد بن حسین
 است از کبار مشایخ دین و از دساکن بودند مبعرید شیخ ابو جعفر صلی الله
 علیه و آله و سلم و ابو عثمان بن سعید بودند وفات ایشان شب
 شنبه پانزدهم رجب سال سه صد و سی و یک هجری و بقوله سه صد
 سی بوده و قبر ایشان در مصر است حضرت شیخ ابو بکر بن طاہر
 دینوری نام ایشان عبد الله بن حارث طائی است و از کبار مشایخ
 جبل دوازدهم شبلی اند بابو یوسف بن حسین صحبت داشته اند وفات
 ایشان در سال سه صد و سی و هجده بوده حضرت عبد الله بن ساری

قدس سره بکنه روزگار و صاحب اسرار بود عالم معلوم ظاهر و باطن
 و محدث بوده اند و مرید حمدون قصار گفته اند بچکس فریضه از فریض
 صنایع نکند الا که مبتلا گردد بصنایع کردن سنتها و هر که بزرگ سنت
 برگردد زود باشد که در بهجت افتد و گفته اند ما با ادب محتاج ترمیم که
 به بسیار علم و گفته اند حقیقت فقر انقطاع است از دنیا و آخرت و منتفی
 شدن بجا و نه دنیا و آخرت و گفته اند عارف آلتی که از بیچ خبرش
 عجب نیاید وفات ایشان در سال سه صد و سی و یک محسب بوده
 حضرت شیخ ابراهیم بن شیبان الکرمانی شامی
 کنت ایشان ابواسحق و از مشایخ جبل دوازده صاحب ابو عبد الله مغز
 و ابراهیم خواص بودند و گفته اند هر که حرمت مشایخ نگاه ندارد و بد
 نامی دروغ و کزافهای بیسود و بیگردد و با آن حضرت کرد و وفات
 ایشان در سال سه صد و سی و هفت محسب بوده حضرت شیخ
 ابوعلی مشغولی قدس سره نام ایشان حسن بن علی بن سید
 است و مشغول دمی است برده فرستاد سمرقند کرد ابوعلی کاتب
 ابو یعقوب موسی اند وفات ایشان در سال سه صد و چهل و سه

دیگری بوده و قبر در مشول است حضرت شیخ ابو سعید او ابی قلندر
 سره اصل ایشان از فارس بوده در نیشابور سکونت داشتند
 از بزرگان شیخ و معتقدی این طایفه بودند مشاگرد شیخ ابو بکر شبلی اند
 و شیخ ایشان بزرگ میداشتند وفات ایشان به نیشابور بوده در سال
 سه صد و چهل و هجده بوده حضرت شیخ جعفر الخزاز رحمه الله
 نام ایشان احمد بن محمد است در اصل ایشان از نیره و سامن بودند
 بکه مظهر در وقت خود شیخ حرم بودند ایشان از تعالیف بسیار است
 و یا سید الطایفه صحبت داشته اند وفات ایشان در سال سه صد
 و چهل و یک عجمی بوده حضرت شیخ ابراهیم بن احمد
 مولد الصوفی کیت ایشان ابو محمد است و صحبت داشته اند
 با سید الطایفه وفات ایشان در سال سه صد و چهل و یک عجمی
 بوده و قبر در شیراز است حضرت شیخ ابو القاسم الحکیم
 السمرقندی کیت ایشان ابو اسحق از کبار شیخ طریقه اند با
 ابو عبد الله جلا و ابراهیم خوارزمی صحبت داشته اند وفات ایشان
 در سال سه صد و چهل و دو عجمی بوده حضرت شیخ ابو القاسم بن

عیسی البغدادی نام ایشان اسحق بن محمد بن اسمعیل است
 بابو بکر دراق صحبت داشته اند و ایشانرا تفسیر است بر بعضی آیتها
 کلام مجید و فرقان حمید بسی نکات و اشارات مشایخ سلف در آن
 جمع کرده اند و زری میان خلق نشسته بودند و حکم میکردند یکی از بزرگان
 بزیارت آمد و ایشانرا در همانکار مشغول دید سجاده بر او حوض انداخت
 و نماز کردند چون فارغ گشت مراد را گفتند ای برادر این خود کودکان
 کنند مرد آنت که در میان چندین شغل دل با خدا می بخورجل نگاه تواند
 داشت وفات ایشان در روز عا ثوره سال سه صد و چهل و دو بود
 بوده قبر در موضع جاگردیز سمرقند است حضرت شیخ
 نام ایشان فارس است از خلفای حسین بن منصور
 صلاح و سعادت امام ابو منصور تارمدی بوده اند وفات ایشان روز
 عا ثوره سال سه صد و چهل و دو بود و قبر در جاگردیز سمرقند
 است حضرت شیخ ابو العباس سیاری دخترزاده احمد
 بن سیار اند و نام ایشان قاسم بن قاسم بن مهدی است و اصل
 از مرو و مرید ابو بکر و اسلمی اند و طریقه سیاره منسوب بایشان است

است و بنای این طریقه بر حیح و تقفزه است و صاحب علوم ظاهر و باطن
 بودند و فات ایشان در سال سه صد و چهل و سه بوده و در حیح و واقع شده
 و قبر در سمت حضرت شیخ ابوالخیر تینانی الاقطع
 نام ایشان حماد است و باصل از ده تینات بوده اند که از توابع مصر است
 گویند تینات از مصصه است از ولایت سونب و شیخ زینیل میباشند
 و ایشان را بدست نیز دیده اند با شیر موالت و صاحب کرامات
 و مقامات بودند با سید الطایفه شیخ جیند و ابو عبد الله جلا صحبت داشتند
 اند و طریق توکل یکانه بودند روزی یکی را دیدند که بر آب می رود و گفتند
 ای چه بدعت است در خشکی بیا و راه برو دیگر را دیدند که بر هوا می رود و گفتند
 ای چه بدعت است که جای روی گفت بچ منم سووند و فردای راه برو
 کیفیت معتبرین ایشان در لغات الانسند کور است و فات
 ایشان در سال سه صد و چهل و سه بوده حضرت شیخ ابوال
 بکر مصری قدس سره نام ایشان محمد بن ابیماجم و استاد ابوبکر
 دققی و قبر اخی اند و مشاکره و ذاق کبیر با سید الطایفه و نوری صحبت
 داشته اند و فات ایشان در سال سه صد و چهل و پنج بوده

حضرت شیخ ابو عمر اشعری قدس سره نام ایشان

ابراہیم دینوری بن ابراہیم التی واصل ازینجا بود با سید العظیم
 درویم دابو عثمان حیرتی ابراہیم خواص صحبت داشتند و چهل سال

مجاور که معظّمه بودند در ینت در رحم بول نکردند بجهت تعظیم کعبه و
 حج گزارده بودند پوسته میفرمودند که من سی سال خدای حمید

بدست خود پاک کرده ام و با این خونیکردند چون مشایخ دقت حلقه
 میزدند صدر همه ایشان بودند گویند در موسم حج عجمی اند که برات من

ده که حج گزارده ام بدوزخ نخواهم رفت یاران تو مرا توبه اشادت
 داده اند که برات بستام شیخ سادکی اورا دیده دانستند که یاران

با وسطایه کرده اند بلزم که محل استجابت دعایست اشارت کردند
 و گفته انجا رفته بگوی یارب اعطینی البراه یعنی ای پروردگار من

عطا کن مرا نجات از دوزخ ساعی نگذشته بود که با ملکوت خدمت
 او کاغذی بخط سبزه بر آن نوشته بودند بسم الله الرحمن الرحیم

ده برات فلان بن فلان من النار یعنی این است نجات ما را فلان
 پسر فلان از آتش دفات ایشان در سال سه صد و چهل و هشت

هشت مجسمه بوده حضرت شیخ ابو عمر و زجاجی قدس سره
 کنت ایشان ابو محمد است و اصل از بغداد و خلد محل ایت از
 بغداد و ساگرد سید الطایفه و ابراهیم خواص و پیر شیخ ابو العباس
 نهادندی اند و با نوری درویش و سنون و حریری صحبت داشته اند
 و ایشان بویابان بوده اند گفته اند دو سر از سپرد ایشان نام ازین طایفه
 بجاه و شمس حج گذارده بودند و گفته اند که روزی نزد جنید رقتم و ایشان را
 چاره یافتیم گفتیم ای استاد با حق بگوی ترا عاقبت دهد گفتند دوش
 می گفتیم به سر مندا اند که تن ملک مات خواهیم درت و دریم و خواهیم چاره
 تو گیتی که میان ما و ملک ما دخل کنی تعرف دور کن تا بنده باشی و گفت
 ایشان در سال سه صد و چهل و هشت مجسمه بوده و قبر ایشان
 در ثوبوزیه بعد اداست نزدیک قبر سری سقطی و شیخ جنید است و در
 عمر نو و پنج سال حضرت شیخ جعفر بن محمد بن نصیر الحنبله
 الخواص قدس سره نام ایشان علی بن احمد بن سهیل
 است و اصل ایشان از پوشنگ که در فوجی است است از جوار
 سبایخ جزایر است ابو عثمان حریری را دیده بودند و با ابو العباس

عطا و حیرری و ظاہر مقدسی و ابو عمرو دمشقی صحبت داشته اند
 ایشان گفته اند مردم ستم کرده اند اولیا که باطن ایشان بهتر است
 از ظاہر ایشان و علما که ظاہر و باطن ایشان یکسان است و جمال که ظاهر
 ایشان بهتر است از باطن ایشان خود انصاف نمیدهند و از دیگران
 انصاف می طلبند یکی از ایشان طلب دعا کرد گفتند حق تعالی
 ترا از فتنه تو نگاهدارد وفات ایشان در سال سه صد و چهل و شش
 هجری بوده گویند بعد از وفات درویشی بسر خاک ایشان میرفت
 و از حق دنیا میخواست شبی بچوایب دید که می گفتند ای درویش چون
 بسر خاک با آئی دنیا نخواه اگر دنیا خواهی بسر خاک دنیا دار
 رو چون بسر خاک با آئی هست از دو کون برین حوزه حضرت
 شیخ ابو الحسین الصوفی القوشجی قدس سره متوطن بودند
 بشام و با عبد الله بن جلا صحبت داشته اند وفات ایشان در
 سال سه صد و پنجاه هجری بوده حضرت شیخ ابو بکر بن
 داؤد دینوری کنت ایشان ابو محمد و نام پدر محمد بن عبد الله
 است اصل ایشان از ری سوله و شاگرد ایشان پور بوده از مشایخ

از مشایخ کبار و عالم علوم ظاهر بودند با سید الطائفه و محمد بن فضال و شیخ و محمد
 و سمنون و ابو علی جرجانی و محمد بن عابد و غیر هم صحبت داشته اند و از کبار
 اصحاب ابو عثمان جیری بودند و ما در وفات ایشان نور سال سه صد و پنجاه و پنج
 رویداده حضرت شیخ محمد ابن حسین بن محمد بن اهل بیت شیراز
 کتبت ایشان ابو الحسین است و اهل از شیراز مرید شیخ شبلی و
 استاد ابو عبد الله خفیف اند و ابو جعفر صفار صحبت داشته اند
 از ایشان پرسیدند که تصوف چیست گفتند فاجبه شیخ الاسلام گفته اند
 معانی آنست که هر چه بدول گذشت که در ۱۵۵۱ و کینی آنرا یکی دفعتی
 در آن زمان سال صد و پنجاه و سه بمکه و شیخ ابو زرع علی ایثار
 حسن و اده شیخ عبد الملک بن علی بن عبد الملک بن عبد الملک
 زوفی رحمة الله علیه کتبت ایشان ابو محمد اصل ایشان روزگار زود
 ما کسین است استجاب الله لکل دعوی و ندو از کتبت ابدا الی و ص
 کتبت که از آن وفات ایشان در کتبت بنویسند و کتبت و شیخ
 کتبت بنویسند و پنجاه و پنج است بمکه بود شیخ علی ابن بن
 بن علی بن اصفهانی کتبت بنویسند ابو الحسین بنویسند

از او چون شصت و نه سال در شام سال شصت و نه سال در بصره و در بصره و
 در شام عمر شریف بود و در بیت المال حضرت شیخ ابو الحسن بن سالم
 بصری استاد او طالب کمالی و در بیست و سه سال بن عبد الله تستری اندوخته
 کسی که از مریدان سبیل بن عبد الله فوت کرده این شد و قاتل آن
 در سال شصت و شصت و پنج بود حضرت شیخ ابو بکر
 معتقد قدس سره نام ایشان محمد بن احمد بن ابراهیم است و اصل
 از بصره آمد از بزرگان شیخ بود سید الطایفه دیوف بن حسین
 را دیده اند و ابو عثمان جری صحبت داشته اند و قاتل ایشان در
 سال شصت و شصت و پنج بود حضرت شیخ اسمعیل
 بن ابی بکر قدس سره نام ایشان اسمعیل بن محمد بن احمد بن
 است شیخ عبد الرحمن بن اسمعیل انداز قاتل در آراضیا ابو عثمان جری
 و سید الطایفه را دیده بودند در حدیث ثقه اند و قاتل ایشان در
 سده شصت و پنج بود شیخ اسمعیل بن محمد بن شیخ ابو عمر بن محمد
 نام ایشان محمد بن احمد الموصی دیوف بن حسین و عبد الله فرزند او است
 و منظر کرمان است او در بصره و در این حدیث ثقه است و اندک

چنانچه هزار و دینار میراث با ایشان رسید محمد را بر خرقه انفق کرد و در بوم
 و تحریر او ارام حج بستند و فوات ایشان در سال سصد و شصت و شش
 بحسب کتبه بود شیخ ابو عبد الله مفسر کرام رحمه الله صاحب
 و امام بغداد و بود مذکور در حدیث شاکر و عبد الله بن احمد بن حنبل رضی الله
 عنهم سید الطائفة شیخ صغیر را دیده بود مذکور فوات ایشان در روزی
 سال سصد و شصت بحسب کتبه بود و قبر در بغداد است حضرت
 شیخ ابو بکر قطیعی رحمه الله نام پدر ایشان محمد بن علی بن ابراهیم
 است جامع بود فذمیان نظامری و باطنی حاکم ابو عبد الله گفته اند
 بعیت و چند سال با ایشان صحبت داشته ام کمان می برم که در
 بروکنای نوشته باشند فوات ایشان در سال سصد و شصت
 و هشت بحسب کتبه بود حضرت شیخ الواحده قدس الله تعالی سره
 نام ایشان احمد بن مطا است از کبار شیخ نام اند و ساکن بودند در
 ایشان گفته اند که در حدیث نوشته است جمله از مردی بود در و شکی کرد و فوات
 ایشان در سال سصد و شصت و نه بحسب کتبه است و قبر در بغداد است
 المالک آن زمین را آب گرفته شیخ ابو عبد الله مفسر کرام رحمه الله

ترجمه نامه ایشان محمد بن سلیمان صلواتی الفقیه و اصل از نیشابور
 است و در شریعت و طریقت دارم و قریب بود اندک ناشایق و ترش
 و ابوی نقی صحبت و شسته اند و صاحب ابن عباد گفتند که ابو سهل
 مثل خود ندیده و مانند مثل او ندیدیم و لادت ایشان در سال ۳۵۰
 و نود و هجرت و وفات در سال ۴۰۰ و شصت و نه هجری بود و
 مدت عمرش دو سال **شیخ ابوسعید صلواتی** کنیه اش
 ابواسحق است ماسید الطالقه صحبت و دو شسته اند شیخ ابو عبد الرحمن
 گفته اند ایشانرا گفتیم مرا وصیتی کن گفتند نگاری بکن که اذن ایشان
 شوی و وفات ایشان در سال ۳۰۰ و شصت و نه هجری بود
 حضرت **شیخ ابراهیم بن ثابت** نام ایشان محمد بن عبد الحکیم است
 و اصل از نیشابور است شیخ می بود ندیدیم محمد بن علی حکیم نیشابوری
 حضرت و صحبت و مانند بود و در قضایف اندوخت و در اهل نیشابور
 و کاتب استمانی خوانده بودند و دیوان ایشان نرسد و در نیشابور
 از طبع را بیست که پدر تو گوی که بد شک در مقهور و اگر که نیشابور
 صحبت که گوی که بیرون از آن حواری و اگر که نیشابور صحبت که گوی

نویسنده و فاضل ایشان در سال سصد و هفتاد و هجده بوده و بقدر
 است شیخ ابو بکر و از رجحان نام ایشان فرین نمودن بقدر
 از جمله شیخ نیشاپور بود و با ابو علی نقی و محمد بن مبارک ابو بکر
 و ابو بکر طاهر ابروی و فرخنده صحبت داشته اند شیخ ابو بکر
 ابو بکر و از او نمیدانم موافق نبی و در وفات ایشان در سال سصد و
 هفتاد و هجده واقع شده حضرت شیخ ابو الحسین محمد بن علی نام
 ایشان علی ابن ابراهیم است و اصل از بصره و مسکن بود نزد بغداد
 جنلی در مذهب اند و در پیش شیخ بشیرلی میفرمودند که هر که شمس سلیمان
 من طلوع کرده و کفنه اند سحر کاسی مناجات کردم که الهی از من را
 هستی که من از تو را منی ام خدا که ای کذاب اگر تو از من باضی
 رضا ما طلب نمیکردی وفات ایشان در روز جمعه ماه ذی الحجه سال سصد و
 هفتاد و دویست و هجده بود و حضرت شیخ ابو القاسم نصر آبادی
 نام ایشان ابراهیم بن محمد بن محمود است و مولد و مقام نیشاپور در پیش
 بشیرلی اند و جامع بود در میان علوم ظاهر و باطن در حدیث و فقه فقه
 و اسطی را دیده بود و در زمان ابو علی رود و باره می فرخنده و ابو بکر طاهر ابروی

از یکی صحبت درشته اند و در آنجا بود که معظمه گشتند و فات ایشان
 در نقاشات الانس مذکور است بخط مو لا نا عبد الرحمن جانی قدس سره
 که در سال ۱۰۰۰ هجری قمری نوشته اند و بقول امام باقر و
 کتاب محاسن الاخبار و در سال ۱۰۰۰ هجری قمری در ماه ربیع الاول در سال
 شصت و هفت است و قول صحیحین است حضرت شیخ ابو بکر
 ظرسوسی الحرفی نام ایشان علی بن احمد بن محمد طرسوسی است
 سال چهارم که معظمه بود بنام ایشان در اطاوس بن ابراهیم میخوانند
 شاکر بن الحسن بن ابی ادهب و ابراهم سیان که انجلی صحبت درشته اند
 و با ایشان نسبت درستی می کردند و فات ایشان در سال ۱۰۰۰ هجری قمری
 چهارم است و در آنجا که معظمه است حضرت شیخ محمد الواحد علی
 اسامی ایشان که در خواهر بنام او ابوالعباس سبیلی اند و در
 صورتی که در آنجا که معظمه است شیخ محمد بن احمد بن ابی انیس
 که در آنجا که معظمه است که خود را بر صورتی که گفته اند
 در میان کار فرمادند و فات ایشان در سال ۱۰۰۰ هجری قمری
 حضرت شیخ عبد الله بصری اصل ایشان از بصره و فات خوارزم

خوازم است و در مجازات متوطن شده اند و در فقه و شریعت و حقوق
 معرفت امام بودند و وفات ایشان در سال سیصد و هفتاد و شش هجری
 بود و پادشاه حضرت شیخ ابو نصر سراج نام ایشان عبداللہ بن علی
 الطوسی است و لغت طائوس الفکر او تصانیف بسیار دارند و در کلام
 کتاب لمع است در علم تصوف مرید ابو محمد خوش بند و سیر قطعی و
 سہیل ستری را دیده بود و در کتب دستاویز ایشان شیخ میوه
 معارف سخن معرفت ایشان را عالمی بدید آمد و در محافلش خداوند خود
 و روی ایشان را آتش ششیں در سینه از آن سوال کردند گفتند که کلمه
 لا و اسمی خود و حقیقت باشد از آن روزی او را انوارید سوخت و جان ایشان
 در سال سیصد و هفتاد و شصت هجری بوده و قبر آن در طوس است گفتند
 بجایزه که از پیش خاک من بگذرد اندر منفور لا و کلمه این کتاب در طوس
 را از علی بن ابی طالب میکنند حضرت شیخ ابو نصر سراج را اسمی قدسی
 شمرده نام ایشان طوس بن محمد بن محمد متوطن ایشان بود و در این خط
 و کتب کجی از وی و ابو علی رود و در کتب و در کتب شیخ میوه گفته اند
 چرا که در این کتاب است که علی را از خود طوس را در کتب

و سخاوت کمال و فات ایشان در سال سه صد و هفتاد و هشت هجری بود
 حضرت شیخ ابو القاسم المقری نام ایشان جعفر بن احمد بن محمد
 المقری است برادر ابو عبد الله مقوی اند از مشایخ حرسان بودند و بارین عطا
 و حریری و ابو بکر بن ابی سعدان و ابو علی رودباری و ابو بکر مشاد و دیگر
 صحبت داشته اند و فات ایشان نیشابور در سال سه صد و هفتاد و هشت
 هجری واقع شده است حضرت شیخ ابو بکر کلابادی قدس سره
 نام ایشان محمد بن ابراهیم بن یعقوب اسکلاباد النجاری است کتاب تعرف
 از تصانیف ایشان است در بعضی از بزرگان گفته اند اگر تعرف نبود
 تصوف دانسته نشد و فات ایشان در بخارا در جمعه نوزدهم جماد
 الاول سال سه صد و هشتاد و هفتاد و چهار هجری رویداده
 حضرت شیخ ابوالخیر حبشی قدس سره نام ایشان اقبال
 بوده و لقب ایشان طاووس الحرمین گویند هرگاه بروضه مقدسه حضرت
 رسالت پناه صلعم در آمدی و گفتی السلام علیک یا رسول الثقلین جواب
 آمدی و علیک السلام یا طاووس الحرمین و ایشان غلامی بودند شیخی
 الاصل در وقت بندگی نیز بندگی حق سبحانه تعالی استحقاق تمام داشتند

همیشه خواجه ایشان سبغت از من چیزی بخواجه بیج نمی خواستند روزی
 الحاج بسیار کرد گفتند اگر میخواهی برای خدا مرا آزاد کن خواجه گفت که
 چندین سال است که ترا آزاد کردم در حقیقت تو خواجه بودی و من بنده پس
 خواجه خود را دواغ کرده روی بچنداد آوردند شصت سال مجاور حرمین
 شریفین بودند و هرگز از بچکس چیزی طلب نکردند هرگاه میخواستند از
 کسی سوال کنند تا نفی آواز میداد که شرم نمیداری روی که آن پیش ما
 بجهد میکنی آنرا پیش غیر ما حواز گردانی شیخ محمود شیخ ابوالعباس بدیدار ایشان
 غمخیز میکردند وفات ایشان بکوه مظنه است در سال سه صد و هشتاد
 و سه بحسب حضرت شیخ احمد بن ابراهیم کمسبوحی قدس
 سره کینت ایشان ابوالغلی است و از اجل مستقدمان مشایخ بچنداد
 بودند با شیخ سهری قطعی صحبت داشته اند گفته اند ایشان با یک
 پیرهن و ردای و فعلی بنه آنگه زکوة و کوزه بردارند چ میگرددند
 و در تمام راه بچنداد تا کوه مظنه بوی سببی میگذاهند وفات ایشان
 در شعبان سال سه صد و هشتاد و شش بحسب بود و مدت عمر
 هشتاد و سی سال حضرت شیخ ابوالحسین بن سمعون نام ایشان

ایشان محمد است و لقب ناطق با حکمت و مشهور اند زبان سمون از شاخ
 بعد او و معاصر شیخ شبلی بودند این سمون گفته اند هر سخنی که از ذکر خالی
 است لغوات و هر خاموشی که از فکر خالیست سهو است و هر نظر که از غیرت
 خالیست لهوت و شیخ الاسلام گفته اند زبان سمون نیک نیم چرا که هر
 استاد را میرنجایند و هر که استاد را رنجاند و تو او را زنجی سگ از تو
 بود و ولادت ایشان در سال سه صد و هجرت بوده و وفات روز جمعه
 پانزدهم ذی قعدة یا دومی جمعه در سال سه صد و هشتاد و شش یا هفت هجری است
 و ایشان را در خانه که می بودند دفن کردند بعد از سی و نه سال خواستند
 که بگورستان نقل کنند گفتن ایشان همچنان مانده بود حضرت شیخ
 ابو طالب مکی نام ایشان محمد بن علی بن عطیه الحارثی است و منشاء
 و که منصف است مرید شیخ ابوالحسن محمد بن ابی عبد الله احمد بن سالم
 البصری اند و وفات ایشان در جمادی الآخر سال سه صد و هشتاد
 و شش هجری بوده حضرت شیخ ابوبکر السوسی قدس سره
 نام ایشان محمد بن ابراهیم العوفی السوسی است در شام متوطن بوده
 اند و صاحب حواصن و کرامات و وفات ایشان بدمشق در ماه

ذی حجه سال سه صد و هشتاد و شش واقع شده حضرت
 شیخ ابو القاسم دینوری و اعظما نام ایشان عبد الصمد بن
 عمر بن اسحق است در رفقه و حدیث در بند دروغ و مجاهده نفس و صفت
 امام وقت خود بودند قوت ایشان از اجزه کوفتن ادویه عطاران
 بود وفات ایشان روز سه شنبه پست و چهارم ذی حجه سال سه صد
 و هفت و هشت بحسب کس واقع شده و قبر نزدیک قبر امام احمد جنس است
 قدس الله سره حضرت خواجه یحیی بن عمار الشیبانی قدس سره
 اصل ایشان از سخاوت شیخ عبد الله خیف رادیده بودند و شیخ الاسلام
 حضرت خواجه عبد الله الصغاری در ایام طفولیت ایشان را دیده اند
 و خواجه یحیی منسوبه اند که بعد از نایب جای ما عید الله بشیند و محمد بن
 دیند عازرا ابراه آورد هم شیخ الاسلام گفته اند که رسوم علم را بهرات
 خواجه یحیی آورد وفات ایشان در سال چهار صد و دو و هجده بوده
 حضرت شیخ عثمان بن ابو عمر باقلانی از بزرگان این قوم
 بوده اند گویند که بچگانه از خانه خود بیرون نیامدند مگر برای نماز جمعه
 و درختی چند از خواهر خانه داشتند که قوت ایشان از آن بود و وفات

وفات ایشان در حجب سال چهار صد و دو روئاده مدت عمر هشتاد
 و چهار سال حضرت شیخ ابو علی دقاق نام ایشان حسین
 محمد بن دقاق است مرید شیخ ابوالقاسم نضر آبادی بودند بسیار
 از مشایخ را دریافته بودند استاد ابوالقاسم قشیری دامادش که
 ایشان بودند روزی بجهت مجلس ایشان درآمد بیست آنکه از توکل چیزی
 پرسید و شیخ دستاری نیکو بر سر داشتند دل آن پیر آن میل کرد
 گفت ایها الاستاد توکل چه باشد گفت آنکه طبع از دستار مردم کوتاه
 کنی دستار را باد دادند وفات ایشان پیشاپور بوده در ماه رمضان
 سال چهار صد و پنج و بقول چهار صد و شش بحسب حضرت شیخ
 ابوجعفر محمد بن سلمی نام ایشان محمد بن حسین بن محمد بن موسی
 سلمی است صاحب تفسیر حقایق و طبقات مشایخ اندک تصانیف ایشان
 بعد رسیده مرید شیخ ابوالقاسم نضر آبادی مرید شیخ شبلی و شیخ ابوجعفر
 ابویحیی قدس البترة بعد از وفات پیر ابوالفضل از دست شیخ ابوجعفر
 حسره پوشیده اند و حضرت مولانا عبد الرحمن جامی که در لغات
 الالبس در ذکر بعضی از مشایخ آورده اند که فلان از طبقه اولی است و

فلان در هجرت نامی از کتاب طبقات ایشان است وفات ایشان در ماه
 شعبان سال چهار صد و دوازده هجریه واقع شده حضرت شیخ
 ابو سعید مالینی نام ایشان احمد بن محمد بن اسمعیل بن حفص است
 و اصل از نابلین و آن موضع است از توابع هرات از بزرگان ایتقوم اند
 و در حدیث نقله بودند و کثرت عالم را سیر نموده اند و بصحبت بسیار
 از شاخ رسیده اند وفات ایشان در مصر در ثوال سال چهار صد
 و دوازده هجریه رو داده است حضرت شیخ ابو الحسین بن
 جهمم عداونی نام ایشان علی است شاگرد کوفی و جعفر خندی
 اند از مشایخ حرم بودند و ایشان از کتابی است معتبر بجهت الاسرار
 که در آن خوارق و احوال حضرت غوث اعظم شیخ عبدالقادر جیلی
 نوشته اند وفات ایشان در سال چهار صد و چهار هجریه بوده
 حضرت شیخ عبدالهد طاقی نام ایشان محمد بن فضیل بن عطاء
 السجستانی الهروی است مرید موسی بن عمران حیرتی و از استادان و
 پیران شیخ الاسلام اند وفات ایشان در غزه ماه سال چهار صد
 و شانزده هجریه است و قبر در هرات واقع است حضرت شیخ

شیخ ابو عبد الله داستانی نام ایشان محمد بن علی داستانی
 و لقب شیخ المشایخ نسبت ارادت ایشان به واسطه شیخ عمر بطلمی
 که برادرزاده در سید حضرت سلطان بایزید بطلمی اند میرسد و از اقربان شیخ
 ابو الحسن حر قالی اند وفات ایشان در ماه رجب سال چهار صد و
 هفتاد و هجده است و مدت عمر پینجاه و نه سال حضرت شیخ ابو
 منصور اصفهانی قدس سره از کبار مشایخ زمان و بزرگان
 صوفیه بودند وفات ایشان در ماه رمضان سال چهار صد و هشتاد و
 هجده بوده شیخ سالار محمود غازی قدس سره شیخ عبدالحق
 دهلوی نوشته اند که از سرداران و غازیان لشکر سلطان محمود غزنوی
 اند در اوایل اسلام در هندستان فتوحات بسیار نموده بدرجه
 شهادت رسیده اند و خوارق و کرامات بسیار بعد از وفات از
 ایشان ظاهر گشته و میگردد خلق اینو به معتقد ایشانند شهادت
 ایشان در سال چهار صد و نوزده هجری بوده و قبر در قصبه پیرایج است
 و جمع کثیری هر سال در روز عرس زیارت روضه ایشان میسازند
 بسیار از اطراف و کناف هندوستان جمع میشوند و نذر نیاز بسیار

می‌برند حضرت شیخ ابوعلی سیاه قدس سره از کبار مشایخ
 مرواند و با شیخ ابو العباس قصاب و احمد نضر معاصر بودند و باستان
 ابوعلی دقاق صحبت داشته اند در ابتدا می‌دهفتانی می‌کردند
 سی سال روزه داشتند چنانچه کسی مطلع نشد شخصی بایشان گفت
 بچکس باشد که عیب خلق داند گفتند باشد گفت پس اله تعالی
 سائر العیوب بنود شیخ گفتند خویش را از من پوشش نه الحال هرگز
 اناس کرد و جامه ادا پاره شد و پیرنه گشت تضرع و زاری نمودند تا
 دعا کردند آنمرد بحال خود باز آمد وفات ایشان به فروردین شعبان
 سال چهارصد و پست و چهار هجری بوده حضرت شیخ ابو اسحق
 بن شهریار کارزرونی نام ایشان ابراهیم و اصل ایشان از
 فارس است و انتساب ایشان در مصوف بشیخ ابوعلی حسین بن
 محمد الفیروز آبادی الاکارت و ابو حسین جیضم را دیده اند و در حدیث
 نقل بودند معاصر بودند با صاحب کشف المحجوب لیکن ملاقات واقع
 نشده یکی از روزها با شیخ ارادت تمام داشت هر چند جهد کرد شیخ از
 چیزی قبول نکرد و پیغام بشیخ فرستاد که چون چیزی قبول میکنی از

از برای تو چند بنده را آزاد کردم و ثواب آنرا بتو بخشیدم شیخ فرمودند که
 پنجم من رسیده و شکر شکوئی تو آدا کردم لیکن آزاد کردن بنده گان منیب
 من نیست منیب من بنده گردانیدن از اوست بمراتبی و احسان و خات
 ایشان در ذی قعدة سال چهار صد و هفت و شش هجری بوده **ع**
حضرت شیخ ابو منصور محمد الانصاری قدس سره
 پدر شیخ الاسلام خواجه عبداله انصاری اند و مرید شریف حمزه عقیلی و
 خدمت ابوالمظفر ترمذی کرده بودند شیخ الاسلام گفته اند که شیخ احمد کوفی
 مرا گفت که در سه عالم کشتی چون بر خود نیزی دهم گفته اند که هفتاد و چند سال
 علم آموختم و نوشتم در پنج بروم در اعتقاد و آئینه از پدر خود آموختم و دوم و خات ایشان
 در ماه شعبان سال چهار صد و سی هجری بوده و قبر ایشان در بلخ نزدیک شیخ
 حمزه عقیلی است **حضرت شیخ ابوسعید بن ابوالخیر قدس سره**
 نام ایشان فضل الهی است و اصل از هشته خراسان سلطان وقت دسر مد
 اهل طریقت و پیشوای زمره حقیقت بودند و صاحب علوم ظاهر و باطن و مشرف
 القلوب و همه اهل آن زمان سخاوتشان بودند نسبت ارادت ایشان شیخ ابو
 الفضل بن حسن سرخسی است و ایشان مرید ابوالفضل سراج و ایشان مرید ابوالفضل

مرتضی و ایشان می رسید الطایفه حضرت شیخ جنید بغدادی و بعد از فوت
 پیر ابو افضل خرد از شیخ عبد الرحمن سلمی پوشیده اند و بجهت صل ^{شکایت} بعضی
 یکسال با شیخ ابو العباس مصاب آملی بودند گویند شبی شیخ ابو العباس از
 صومعه بیرون آمدند چون قصد کرده بودند رک گذاشته بود شیخ ابو
 سعید از آن حال خبردار شدند از زادی خود پیش شیخ رفتند دوست ایشان
 شسته بستند و جامه را در فرود آورده جامه خود پیش ایشان داشتند شیخ
 گرفته پوشیدند و شیخ ابو سعید جامه را شسته و خشک کرده پیش شیخ
 آوردند شیخ اشارت کردند که بپوش شیخ ابو سعید پوشیده برادری
 خود رفتند چون با ادا صحاب حاضر شدند جامه شیخ ابو العباس را در
 شیخ ابو سعید و جامه شیخ ابو سعید را در بر شیخ ابو العباس دیده بپوشیدند شیخ
 ابو العباس فرمودند دوش نثار ما رفت در همه نصیب این جوان نهنگی گشت
 مبارکش باد و حضرت شیخ ابو سعید را اشعار نیکو در تصوف بسیار است و
 این از جمله است رباعی چشم همه اشک گشت و چشمم بگرفت در عشق
 تو بجز چشم همه باید زیت : از من اثری نماند این عشق از جیب و چون
 من همه محشوق شدم عشق کین نه در راه یگانگی نه کوهت و نه دین بیکه

یک کام ز خود برون نه در راه به بین ای جان جهان تو راه اسلام کزین
 با ما سیه نشین و با خود نشین نه تاروی ترا بدیدم ای شیخ طرازه نه کار کنم
 نه روزه دارم نه نماز چون با تو بوم مجاز من جمله نماز چون بے تو بوم
 نماز من جمله مجاز و این رباعی نیز از حضرت ایشان است بحیثیت جبریت
 که بر کاغذ نوشته به بند و رباعی ای در صفت ذات تو حیران کرده
 در جمله جهان خدمت درگاه توبه علت توستانی و شفا هم تو دپی نه
 یارب تو بفضل خویش بستان دیده و از حضرت شیخ پرسیدند که تصوف
 چیست فرمودند آنچه در سر داری بینی و آنچه در کف داری بدی و از آنچه
 بر تو آید بچی و بایشان گفتند که فلان کس برود آب میزند و به سلامت بر می
 و صوفیه نیز بر آب ما برود گفتند فلان کس در هوا میرود گفتند زغنی و گیسو نیز
 در هوا میرود گفتند فلان در یک لحظه از شهر به شهر میرود گفتند شیطان
 در کیفی از مشرق به غرب میرود و اینچنین چیزها را بس فحشیت نیست مردانست
 که در میان خلق نشیند و داد و ستد کند وزن خواهد و با مردم در آمیزد و
 یک لحظه از خدای خود غافل نباشد ولادت حضرت شیخ روز یکشنبه
 محرم سال سه صد و پنجاه و هفت وفات ایشان در شب جمعه چهارم

شعبان سال چهارصد و چهل و پنجمی و مدت عمر شریف ایشان هزار ماه
 است حضرت شیخ وصیت کرده بودند که این ابیات را پیش خیاره ناما
 بخوانند ابیات خوشتر اندر جهان از پنجه بود کاره دوست بر دوست رفت
 یاربیلد آن همه اندوه بود اینمنه شادی نه در اینمنه گفتار بود اینمنه کردار
 در قبر اینمنه است حضرت شیخ عموقدس سره کینت ایشان
 ابو اسمعیل است و نام احمد بن محمد بن حمزه صوفی شیخ ابوالعباس نهاوندی
 لقب ایشان عموقدس بسیار را خدمت کرده بودند و با شیخ
 الاسلام محبت داشته اند و کمال یگانگی در میان یکدیگر بوده وفات
 ایشان در ربیع سال چهارصد و چهل و یکم هجری است و مدت عمر
 دو سال و نود و یک روز و یک ماه است نزد یک مسجد جامع حضرت
 شیخ ابو عبد الله ما کور رحمه الله نام ایشان علی محمد بن عبد الله است
 و معروف باین با گوید در جوانی شیخ ابو عبد الله خفیف را دیده اند و با استاد ابو
 العباس قمی و شیخ ابوسعید و شیخ ابوالعباس نهاوندی ملاقات
 کرده بودند وفات ایشان در شیراز سال چهارصد و چهل و دو هجری
 است حضرت شیخ ابوالحسن روزی نام ایشان علی بن محمود بن ابراهیم است

است از کبار مشایخ دقت بودند مرید شیخ ابوالحسن حسری اندو با شیخ عبد الرحمن
 سلمی صحبت داشته اند و ایشان فرموده اند که با هزار شیخ صحبت داشته
 ام و از هر یکی حکایتی یاد دارم رباط روزی با ایشان منسوب است که بر آن
 پیر خود ابوالحسن حسری بنا کرده بودند وفات ایشان در رمضان
 سال چهارصد و پنجاه و یک هجری روی داده و مدت عمر شهادت و پنج سال
 حضرت شیخ پیر علی بجزو پیری قدس شهره گینت ایشان ابوالحسن
 داماد پیر عثمان ابن ابی علی الجلالی الغزنوی و ایشان صاحب صحیح بودند
 چنانچه در نیاب میفرمایند که شیخ من چندین مذهب بود و میگفت که سکر
 بازیگاه کودکانت و صحو فناگاه مردان و منکره علی بن عثمان الجلالی ام
 بر موافقت شیخ خودم که کمال حال صاحب سکر صحیح باشد و کمترین درجه
 اندر صحو از دیت بازماند که بشهیت بود بس صحوی که آفت نماید بهتر از
 سکری که عین آن است بود مرید شیخ ابوالفضل بن حسن الحسلی اندو
 مرید حسری و ایشان مرید شیخ شبلی اندو شیخ ابوالقاسم کرکافی و شیخ ابوسید
 ابوالخیر و شیخ ابوالقاسم قشیری و بسیار از مشایخ را دیده اند و ضعیف
 بوده و وصل ایشان از غزنین است و جلاب و بجزویر دو محل است از حلاط

شهر از غزنین است که انتقال کرده اند از یکی بدگری و قبر والده بگو
 ایشان در غزنین است و مسجدی که خود ساخته بودند محراب آن نسبت به
 دیگر مایل بسبت جنوب است گویند علما آنوقت بر شیخ درین باب اعتراض کردند
 روزی همه را جمع نموده خود امام شده در آن مسجد نماز گذاردند و بعد از نماز
 بمحضران گفتند که نگاه کنید که کعبه بکدام سمت است جایها از میان برخت
 و کعبه مجازی نمود اگرشت و قبر ایشان موافق مسجد ایشانست و قبر والده
 ماجده نیز در غزنین است متصل تاج الاولیا که حال پیر علی چچویری اند
 و خانواده ایشان خانواده نهند تقوی بوده و حضرت پیر علی چچویری
 نقایب بسیار است اما کشف المحجوب مشهور و معروف است و یکس را
 بران سخن نیست و مرشدی است کامل در کتب تصوف بخوبی آن در زبان فارسی
 کتابی تصنیف شده و حواری و کرامات زیاده از حد و نهایت و بارها
 بر قدم تجرید و توکل سفر کرده اند و بعد از سیاحت بسیار در دار السلطنت
 رسیده اقامت در زینند اهل آن دیار همه مرید و معتقد او گشتند و لاهور
 شهریت معظم و شبرک نقایس ریح مسکون درین شهر هم میرسد
 امروز جمیع اولیاء و صلحاء و علما و فضلاءست و وزارت شبرک بسیار دارد و از

دارم و صحیح القول شنیده شد در یک محله طلا که از محلات این شهر است
 بس هزار حافظ قرآن مجید از مرد و زن و صغیر و کبیر پیش از و بائی که در این
 شهر شده بوده اند و اکنون نیز در آن محله حافظ بسیارند و فوات ایشان
 در سال چهار صد و پنجاه و شش و بقولی شصت و چهار هجری بوده و قبر درین
 شهر لاهور مغربی قلعہ واقع شده و خلقی ابونه بر شب جمعه بزیرات آن حضرت
 سوزه مشرف میکردند و شهرت است که هر که چهل شب جمعه یا چهل روز بیایم
 طواف روضه شریفه ایشان بکند هر حاجتی که داشته باشد محجول می انجامد
 فقیر نیز بزیرات روضه سوزه ایشان دو الدین و خال ایشان مشرف
 گشته حضرت شیخ ابوالقاسم قشیری قدس سره نام ایشان
 عبدالکریم بن هوزن القشیری است از مشایخ خراسانند در سوره تشریه و
 تغییر لطائف الاشارات از تصانیف ایشان است مرید دو امام شیخ ابوال
 زقاق و استاد شیخ ابوعلی فارابی و صاحب کشف المحجوب گفته است
 که امام قشیری را از ابتدا می عاشر پرسیدم گفت وقتی مرا سنگی با
 از پاره روزن خانه هر سنگ که میکردم میشدی انداختم فوات ایشان
 در بیج الاخر سال چهار صد و شصت و پنج هجری بوده شیخ الاسلام

حضرت خواجه عبداله الصاری قدس سره کنت این
 ابو اسمعیل است و نام پدر ایشان ابو منصور محمد الاصلی و لقب شیخ الاسلام
 و هر جا که در نفعات الانس در این کتاب شیخ الاسلام مطلق مذکور شده مراد
 ایشانند مرید پدر خود اند و اصل ایشان ابرهات است و از فرزندان
 ابو منصور است الصاری ابن ابویوب الصاری که صاحب اصل رسول صلعم
 بوده اند دست الصاری در زمان خلافت حضرت امیر المومنین عثمان رضی
 با احتفان ابن قیس بخراسان آمده در هرات ساکن شدند شیخ الاسلام
 از بزرگان و محدثان و صاحب مقامات بلند و کرامات ارجمند و در زمانه
 خود یگانه بوده اند فرمودند که اول مراد در پیرستان زنی گردید چون چهار
 ساله شدم مراد در پیرستان بالینی گردید چون نه ساله شدم امانه شدم
 از قاضی با منصور و از چهار روزی و چهارده ساله بودم بر مجلس نشاندند
 و من در پیرستان ادب حمزه بودم که شعر عربی میگفتم چنانچه دیگران حد
 می بردند و اشعار ایشان از پیش هزار بیت عربی پیش است و گفته اند یک
 بیت اشعار عربی یاد دارم و گفته اند که من سه صد هزار حدیث یاد دارم هزار
 هزار اسناد و گفته اند که بچگی بروزگار من آن نکرده که من اگر دست بر اندام

بر اندام خود بنهادم می گفتند این چیست آنرا حدیثی داشتم و گفته این
 از تصدق حدیث نوشته ام همه سنی و شیخ و صاحب حدیث فرموده اند که قاضی
 ابوالیم باخرزی می گفت الله تعالی را بخواه دیدم گفتم خداوند اینده
 کی بتو رسد گفت انگاه که اورا هیچ مانع نماند که اورا از من بازدارد و اولاد
 ایشان روز جمعه وقت غروب آفتاب ماه شعبان در فصل بهار سال صد
 و نود و شش هجری بمکه وفات ایشان در نهم ربیع الآخر سال چهارصد و
 دیک هجری بوده و مدت عمر شریف ایشان هشتاد و پنج سال و قبری
 کاذر گاه هراتت حضرت شیخ ابوالحسن بخارا از بزرگان شیخ
 بوده اند در دو گری میگردند و در هفتاد و نهمی بودند هر دوشی که ایشانرا
 کسی بینناخت وفات ایشان روز جمعه دوم ماه ذی حجه سال چهار
 و هشتاد و دیک هجری بوده و مدت عمر هشتاد و چهار سال حضرت
 شیخ ابونور الیهروی الحانجه باومی نام ایشان محمد بن محمد بن
 ابی جعفر است و اصل از کرمانت گویند که سه صد پیرا خدمت کرده صحبت
 در خضر بودند علیه السلام در جرین دینت المقدس و غیره ریاضتها کشیده
 اند و وفات ایشان در سال ناپصد هجری بوده و قبری خانجه بادیه است

مدت عمر نکصد و بست و چهار سال حجة الاسلام حضرت امام
 محمد بن محمد النخعي الى الطوسي کيفت ایشان ابو جعفر بن يعقوب
 زين الدين اصل ایشان از طوس بوده و انتساب ایشان در تصريف
 الشيخ ابو علي فارسي است جامع بودند در علوم ظاهري و باطني در وقت
 خود اعلم العلماء و مجتهد بودند در مذاهب امام شافعي رحمه الله و صاحب
 تصانيف بسيار مثل تفسير باقوت التاويل که جعل مجلد است و احياء
 العلوم و جواهر القرآن و کيماي سعادت و غير هم و برادر امام احمد غزالي اند
 گویند چون کتاب تحول تصنيف کرده پیش حضرت امام الحرمین که استاد
 ایشان بودند بر نه امام الحرمین گفتند تو زنده در گور کردی يعني اين کتاب
 تو مصنفات مرا پوشيد و ولادت ایشان در سال چهار صد و پنجاه و فوات
 در چهار و هم مجامد ای الآخر سال با لصد و پنج بحري و مدت عمر شريف
 پنجاه و چهار سال و قبر در بغداد است حضرت شيخ ابو العباس
 خرمي نام ایشان احمد بن جعفر است با بسيار از مشايخ صحبت داشته
 اند و صاحب مقامات بلند و کرامات آرجمند بوده اند گویند در سال که
 ایشان حج می رفتند نیز ایشان هزار و دوم در وفات می بینند و فوات

وفات ایشان در سال پانصد و هفت هجری روئ داده است حضرت
حکیم سنائی غزنوی رحمه الله کنیت ایشان و نام ابو
 المجد محمد و بن آدم است از بزرگای شاعرای صوفیه و مرید خواجه بوعلی سینا
 اند و با پدر شیخ رضی الدین علی لالا ابنای عم اند چون در حدیقه حکیم بعضی
 ابیات نامستول و الحاقی است و از استماع آن در دل این فقیر انکار است
 بجز سیده بود روزیکه بغزنین داخل شد بخود قرار داده بود که زیارت جمیع بزرگان
 آنجا مشرف گردد الا حکیم همان شب پیش از آنکه داخل شود بخواب دید که
 در زیارت مرادت مشایخ غزنین است شخصی میگوید که این قبر حکیم سنائی
 است چون با بخار رسید قبری از سنگ سعید دید که بر آن نوشته اند هذا
 قبر حکیم سنائی و درین شبه دارد که سنی نیز نوشته بود یانه چون چنین
 شد فهمیده که اشارت بانست که حکیم سنی اند چون صبح آن زیارت
 کرد همان قبر سنگ سعید برداشتی که در خواب دیده بود مشاهده نمودیم
 شد که آن ابیات الحاقی بر عهد میان مندرج است وفات ایشان در سال
 بست و پنج هجری است و بین تاریخ بزرگ ایشان نوشته اند
حضرت شیخ ابو عبد الله جوئی قدس ستره نام ایشان محمد

بن حمویه است از جمله شیخان خراسانند و از اصحاب شیخ ابو الحسن است
 و معلوم ظاهر در باطن آواسته بودند وفات ایشان در سان پابند و
 سی و هجری بوده و مدت عمر شریف نود سال حضرت عکین
القضاة محمد الی قدس سره نام دکنت ایشان ابو القضاة
 عبد الله بن محمد البیاضی است و لقب عین القضاة و اصل ایشان از
 بدان است و با شیخ محمد بن حمویه و امام احمد غنیه الی صحبت داشته و
 حواری و کرامات عجیبه مثل احیاء و امانت بسیار از ایشان بطور
 رسیده و فضایل و کمالات از تصانیف عربی و فارسی ایشان ظاهر
 است وفات ایشان در سان پابند و سی و سه هجری بوده و
حضرت حجة الامام شیخ الاسلام حضرت شیخ
احمد جام قدس سره کنیت ایشان حاتم بوده اناام ابو
 حضرت و نام پدر ایشان ابو الحسن و اصل ایشان از موضع نامق
 که از توابع جام است قطب و غوث وقت معتقد امی اهل طریقت در آنجا
 ساکن حقیقت و یگانه زمانه خود بودند و از فرزندون حریرین
 عبد الله الجلی اند که ایشانرا حضرت امیر المومنین عمر ابن الخطاب

رضایوسف ابن است نام کرده بودند حضرت شیخ امی بودند و در سن
 دود سالگی توفیق یافته بکوه رشتند و بعد از پانزده سال بیاضت
 در چهل سالگی ایشان از میان خلق فرستادند و ابواب علم لدنی بر
 ایشان گشاده گشت زیادها ز سه حمد کاغذ در علم توحید و معرفت و علم
 سه و حکمت تصنیف کرده اند که بیچ عالم و حکیم بر این اعتراف نموده است
 و این تصانیف همه بآیات و احادیث موبد و موافق است در اشعار عالی
 در تصوف نیز دارند و چهل و دو نفر زنده حق سبحانه تعالی بجهت شیخ گرام است
 فسر موده بود سی و نه پسر و سه دختر و الهه اکبر بادشاه که جد اول
 ماجد این فقیر اند از اولاد حضرت شیخ بودند و بعد از وفات شیخ چهار
 پسر و سه دختر ماند و این چهارده پسر عالم و کامل و صاحب تصانیف
 و کرامات بوده اند و در شصت و دو سالگی میفرمودند که تا حال صد استاد
 هزار مرد بردت من توبه کرده اند و شیخ ظهیر الدین عیسی که از فرزندان
 ایشانند در کتاب رموز مخفی آورده که تا آخر عمر بردت پریم شخصه
 کس توبه کرده اند و شیخ ابوسعید الوائلی نیز فرموده است که از حضرت صد
 اکبر ایشان رسیده بود در آن طاعت میکردند و ما سوگستند که آن

و آنحضرت شیخ جام رسانند و فرزند خود شیخ ابوطاهر را وصیت کردند
 که بعد از وفات بچند سال جوانی فو خط بلند بالای ایزق چشم
 احمد نام بخانقاه نودرآید و نودر میان بایران نشسته باشی البته آن حقه
 را با دیده بعد از وفات حضرت شیخ ابوسعید ابوالخیر شیخ ابوطاهر جوان
 دیدند که والد ایشان با جمعی از یاران بتخیل میروند و پرسیدند یا شیخ
 چه تخیل است فرمودند تو نیز برو که قطب اولیا میرسد چون روز دیگر
 شیخ ابوطاهر در خانقاه خود نشسته بودند جوانی بان صفت که شیخ
 فرموده بودند درآمد شیخ ابوطاهر در حال دریافت اعراز و اکرام
 تمام نمودند اما چنانچه مقتضای بشریت است متفکر گشتند که
 حسره پدر را چون از دست بدم حضرت شیخ جام گفتند ای جوان چه
 در امانت حیانت او نباشد شیخ ابوطاهر را وقت خوش شد رخسار
 آن حرقه را بدست خویش بحضرت شیخ جام پوشانیدند گویند که آن حرقه را
 ببت و دو تن از مشایخ پوشیده بودند آخر حضرت شیخ حواله شده
 بعد از آن کس ندانست که آن حسره چه شد ایشان با شیخ ابوطاهر کرد
 صحبت داشته اند خواه بود و چشتی را البته ارادت بخدمت حضرت

شیخ بوده از حضرت شیخ پرسیدند که مقامات مشایخ شنیده ایم
 و کتب ایشان دیده از پیکس مثل اینجملات که از شما ظاهر میشود
 فرمودند که مادر وقت ریاضت هر ریاضتی که داشتیم که ادبیای خدا کرده اند
 بجا آوردیم و بران برینیز کردیم حق سبحانه تعالی بفضل و کرم خود هر چه
 بسمه ایشان داده بود یکبار با حمد و اولاد ایشان در سال چهار
 چهل و یک عمری و وفات در سال با پند و سی و شش هجری
 بوده مدت عمر شریف نمود و بحال و قبر حضرت شیخ در موضع خرم
 و جام است حضرت شیخ ابو العباس بن علی نام ایشان
 احمد بن محمد الصنهاجی اندلسی است جامع بود و بیان علوم ظاهری
 و باطنی چون بریدان و مقدامی ایشان بسیار شد و سلطان وقت
 را بر اسی در اول پدید آمد ایشانرا محصور طلب حوث در راه کش
 رحلت نمودند سال با پند و سی و شش هجری شیخ عبد
 السلام بن عبد الرحمن بن ابی الرمال شیخ محم
 الاشبلی کتبت ایشان ابو حکیم است کتب علوم صوری و منو
 منووه بودند و کتاب شرح اسماء الحنیفه از نو لغات ایشان است

وفات ایشان در سال پانصد و پنجاه و شش هجری بوده و قبر در کربلا
 برابر قبر شیخ ابوالعباس بن عیاف حضرت شیخ ابوالسین
 بن محفوظ القزنی معروف اند با بن الحواری صاحب
 مقامات و حالات علیه در علم ظاهر و باطن کامل بودند و مرید بسیار داشتند
 وفات ایشان در سال پانصد و پنجاه و یک هجری است
 شیخ الشیوخ عبدالاول بن شعب السنحری الهودی
 قدس سره کتبت ایشان ابوالوفاء مقبول خواص و عام
 و جامع ظاهر و باطن بوده و در حدیث شاکر در مجال اسلام داودی ۱۱
 و بصحبت حضرت شیخ ابوالاسلام حواجه عبداله انصاری رسیده اند
 و از خراسان میخورد و مستند ولادت ایشان در ماه ذی القعدة سال
 چهارصد و پنجاه و هشت وفات در رباط فقیر از بعد از ذی القعدة سال
 پانصد و پنجاه و سه هجری بوده و قبر ایشان در شونیزه متصل
 بعد از متصل قبر شیخ رویم است و حضرت قطب ربانی محبوب سبحانی
 عوث الثقلین سید عبدالقادر جیلانی رضی الله عنه امامت نماز جبارانه
 ایشان کردند حضرت تاج العارفين ابوالوفا قدس سره

در کربلا پانصد و پنجاه و یک

سته نام ایشان کاکیش است از بکار مشایخ و بزرگان این قوم و قدوه
 اولیا اکمل و برید شیخ محمد شبنکی اند و در ارشاد طالبان آیتی بودند شیخ علی
 پتی و شیخ بقای بن بطوچ عبد الرحمن طغونچی و شیخ مطربا البازرانی و
 شیخ ماجد کروی و شیخ جاگیر و شیخ احمد بن نقلی از سرداران ایشانند
 نقل است از شیخ علی پتی و شیخ ماجد کروی رحمة الله که روزی شیخ
 تاج العارفين بالای مسرور و عطا بودند که حضرت شیخ عبد القادر رضی الله
 عنه در مجلس ایشان حاضر شدند در همان ایام بجزا داده بودند و اهل
 جوانی ایشان بوده شیخ تاج العارفين قطع کلام کردند و گفتند اینچنان را
 از مجلس بیرون برید بچنان کردند باز درو عطا شدند شیخ عبد القادر باز در
 باز تاج العارفين بیرون کردند عوث اعظم امر نمودند باز آنحضرت در آمدند مرتبه
 سوم تاج العارفين از مسرور فرود آمده اند شیخ عبد القادر را در کنار گرفته میان
 دو چشم ایشان بوسه دادند و حاضران مجلس را گفتند بر خیزید و تعظیم کنید که
 این ولی خدا می است و گفتند ای اهل بجزا و امر با خراج او نه از پیرایان است
 که در دم ملک از برای آنکه شما ادراب شناسید و بعزت مجوس که بر سر او نهد
 می بزم که شعل از مشرق و مغرب گذشته است بعد از این فرمودند که

شیخ عبد العادہ اللہ اور وقت نامت و درین نزدیکی وقت تو خواہد شد
 ہر یکے بانگ کند و خاموشی کرد و مگر خردس تو کہ تا قیامت در بانگ
 خواہد بود دست آنحضرت را گرفته گفتند اسی شیخ عبد العادہ خردستی خواہد
 بود چون آن وقت بیاید مرا یاد کنی و سجاده و پیراہن و نسبیج و کاسہ
 عسلکہ خود شیخ عبد العادہ داونند شیخ عمر براز گفتہ بسچی کہ شیخ تاج العارین
 نبیوث الثقلین دادہ بودند چون آنرا بر زمین سے بنادند یکان یکان دانند
 خود میکشند آن کاسہ را چون کسی سچوایت کہ بدست گیرد خودی بہت
 و بزور دست آن شخص سے آمد وفات ایشان بعد از پانصد ہجری بودہ و قدر
 مروض قلبینا کہ از مصافحات بعد از دست واقع شدہ مدت عمر ستادان
 سجادہت حضرت شیخ عدی ابن مسافر الشامی الکبار
 قدس سرہ با حضرت عوث الثقلین سید عبد العادہ جیلانی رضی اللہ
 عنہم شیخ جاد دیاس کہ بہر حضرت عوث الثقلین و با شیخ عقبیل مسیحی صحبت
 داشتہ اند کہ امارت و خلاق حالہ از ایشان بظہر آندہ و چون در شام
 خلق بر ایشان جمع شدند از انجا بچیل مکاری کہ از توابع موصل بہت را وہ
 بنا کردہ عزت گردیدہ و ہر دم آن دیار ہمہ برد و معتقد گشتند و حضرت عوث

الثقلین شیخ عبد العزیز رضی اللہ عنہ فرمودند اجل باریکه بقدم تجرید از خود
 عزیت حج کردم جوان بودم تنها میرفتم شیخ عدی بن مسافر پیش آمد
 و نیز جوان بود پرسید کجا میروی گفتیم بگفت پس صحبت و ادبی گفتیم
 من از دم تجریدم گفت من نیز بر قدم تجریدم با هم ادانه شدیم روزی بهم
 که جاریه حبشیه رحما اللہ پیدا شد بر قومی بر سه پیش من بایستاد و نیز
 نیز در روی من نگریت پس گفت ای جوان از کجائی گفتیم از عم گفت ای مرد
 سرا در پنج اگنه ای گفتیم چرا گفت همین لحظه در بلاد حبشه بودم مرشد آمده
 که خدا ایستالی بردن تو بخلی کرد و عطا فرمود ترا آنچه عطا فرمود مثل آن غیر
 ترا از اینها که من دارم خواستم که ترا به پنجم و ششم نام و گفت امر در صحبت شما
 و اشب با شما نظر را خواهم کرد و روان شد او در یک طرف و ادوی میرفت
 و ما یک طرف و چون بن شد طبعی از هر طرف آمد بر آن شش مان با سه که
 و پیری آن جاریه گفت شکر خدا را که اگر ام کرد مراد همانان مرا بر شب
 دو مان فرود می آمد اشب برای بر یک دو مان بعد از آن سه ابروی آب
 فرود آمد بیانش میدیم در لذت و صلاحات با بهای زمین مانده نبود پس
 بهائش آن جاریه از ما جدا شد و بر رفت چون بگریه رسیدیم شیخ عدی فرمود

تجلی واقع شد و چون در این جا که بعضی می گفتند که هر دو ناگاه دیدیم
 آن جاریه پیش سرور ایستاده است و میگوید زنده کرد ما در آن مجلس که
 بر اینده بعد از این در طوافت مرا تجلی واقع شد و انبیا طین حقه خطابی شنیدیم
 و در آن آن با من گفتند که ای عبد العاد و تجربه ظاهر را بگنجد و تفرید تو حید را
 لازم دار و برای نفع مردم بشین که ما را بنده نامی خدا هستند که بخوابیم بنهار
 بر تو بودست تو بشرفی خود بر ما بنام ناگاه آن جاریه گفت ای جوان بنی
 بر اینم امر در چه شان است ترا که بر سر تو از نور خیمه زده اند و نا آسمانها بر
 تو در آمده اند و چشم بر اوین از معاصیها خود در تو خیره مانده است و پیش
 آنچه مراد او اندر میداند بعد از آن جاریه بر رفت دیگر اورا ندیدم و فات شیخ
 عدلی در سال پانصد و پنجاه و هفت حج کرده و قبر ایشان در
 جبل منکابیه است حضرت شیخ ماجد کردی رحمه الله مریشی
 تاج العارفین ابوالوفاء صاحب کشف و کرامات بودند جمع کثیری از
 ایشان بهره مند شدند و از معتقدان حضرت غوث الثقلین بودند و
 شیخ ماجد گفت اراده که معطره دارم بر قدم تجرید شیخ
 گفته خود را و عطا نمودند نمودند هر گاه تشنه شوی آب شیرین و بگناه

هرگاه که سینه کردی همان باشد که آینه ازین کوه بیداید دفات
 ایشان در سال پانصد و شصت و یک هجری بوده و فرود می‌جایند
 است حضرت شیخ سیدی احمد بن ابوالحسن الرضاعی
 قدس سره که اولاد اجداد حضرت امام موسی کاظم اند و نسبت بر
 ایشان پنج واسطه حضرت شیخ شبلی میرسد حضرت غوث الاعظمین
 دیده اند در ایام عبیده بطایع سکونت داشتند صاحب کشف در اوقات
 و مقامات علیه بسیار بزرگ و شایع مذنب بودند ابوالحسن علی
 که خواهرزاده ایشانند گفتند روزی بر در خلوت ایشان نشسته
 بودم که آواز کسی شنیدم چون نظر کردم پیش خالی من شخصی نشسته بود
 که آنرا برگزیده بودم ساعتی با هم سخن گفتند پس آن شخص از روزی که در
 دیوار حضرت شیخ بود بیرون آمد و چون برق در هوا بگذشت پیش رسید
 در آیدم و پرسیدم که این فرد که بود منم سوخته او را دیدی گفتم دیدم گفتند
 که کسی است که خدا تعالی بحسب محیط را بوی محافظت میکند و یکی از رجال
 را بر دست بسته روز است که بجز شده است اما جزوارد گفتیم یا سید
 سبب بجز این است که گفتند یکی از جزایر محیط معقیم است آنجا است

شبانه روز متصل مابین باریه بخاطر او گذشت که کاش این مابین حد با او
 می باریه بعد از آن استغفار کرد بسبب این اعراض میجو شد من کفتم یا سید
 او را که بجزری جز در اساختی گفتند ششم دوشتم کفتم لکن فراموشی من او را
 کتم گفتند یکنی کفتم آری گفتند سر بر میان خود فروکش چنان کردم که او را
 بگو ششم سید که یا علی سر بر آرد سر بر آرد دم خود را در یکی از جزایر بحر مجید
 چندان شدم بر خاستم و اندو گین بر فتم و آن فردا دیدم و برو سلام کردم و آن
 مقصد را بگفتم سوگند من داد که هر چه ترا بگویم چنان کن قبول کردم و گفت حرفه
 را در که در آن سن و در برابر وی در زمین سیکش و بنادای سگین که نیست
 سزا که سیک بر خدا بیعتا اعراض کند حرفه در کردن او کردم خود شتم که شتم
 تا نفعی آواز داد که ای علی بگذار که تلایک آسمان برای او بر آری در آمده اند
 و گریان شده اند حدایتجا از دشمنو گشت بعد از شنیدن آن آواز
 بچو دم شدم و چون بچو باز آدم خود را پیش حال خود دیدم و بلند شدم
 که چون آدم و چون ششم روزی در مجلس شیخ احمد رفاعی متنا
 حضرت شیخ عبد القادر رضی الله عنه مذکور می شد شخصی بطریق انکار گفت
 بس کن سیدی بجانب او بغضب نگاه کردند فی الحال آن شخص برود

بزرگ سیدی فرمودند که گوا قدرت است که ساقب شیخ عبدالحق در زمان
 بیان میکرد که جز به او نتواند رسید او شخصی است که در یکجا با ما دریا
 شد است دور یکجا با ما در یابی حقیقت است هر جا که میخواهد غوطه
 بخورد در برادران و بریدان خود را وصیت میکردند که چون بر بندگان دید پیش
 از شیخ عبدالحق کسی را نه بیند چه در ایام حیات و چه بعد از وفات
 که او از حق تعالی عهد گرفته است هر که بگذارد در آید در از یاریت نگنا حل
 او سلوب گردد و میفرمودند که حسرت بر کسی که حضرت شیخ عبدالحق
 را ندیده وفات ایشان روز پنجشنبه دوازدهم جمادی الاول سال پانصد
 و هفتاد و هشت هجری بوده و بعضی گفته اند که در سماع از دنیا رفته اند و
 پانصد و هشتاد سال تجاوز بود در قبر در قریه ام عبده بطایع است حضرت
 شیخ حیوة بن قیس الحرالی قدس سره صاحب اوصاف
 جمیله در مقامات جلیله و از اجله اکابر و مرجع مشایخ کبار بودند و حضرت
 عوف اعظم را در یافتن شیخ ابو الحسن قریشی فرموده اند چهار کس میدادیم
 از کبار مشایخ که در حضور خود تصرف میکنند چنانکه او چنانچه معروف کردنی
 و سعید بن ابی الدین عبد القادر جیلی و شیخ عقیل سنجی و شیخ حیوة حرالی

و شش ماه پس از وفات ایشان در سلج جمادی الآخر میان اهل هند
 و هندو و یک مجری بوده و قبر در موضع ۷۰۰ پست حضرت شیخ
 شهاب الدین سهروردی المقبول رحمه الله نام
 ایشان یحیی بن جبرئیل در حکمت مشایخ ایشان در شاه اقیان سهروردی
 بعضی از مشایخ ایشان از منسوب بعلم همیاد بعضی بحبل در عقیده و اعتقاد
 خلافت مبین میدانستند چون بحلب رسیدند علماء بقتل ایشان فتوی دادند
 و بعضی گویند در حبس خفه کردند و بعضی گویند قتل و صلب کردند و بعضی
 گویند بخیر ساخته میان انواع قتل چون زیارت عادت داشتند
 اختیار کردند که بکبر سنگی بکشند و اهل حلب در شان ایشان مختلف
 بودند بعضی با لحاد و زندقه نسبت میکردند و بعضی بکرامات و معانات
 می ستودند و مولانا عبد الرحمن جامی قدس سره فرمودند علم بر عقل
 غالب بود باید که عقل بر علم غالب باشد وفات ایشان در سال ۷۰۰
 و هفتاد و هفت هجری و مدت عمر شریف سی و هفت و بیسی و
 شش سال بود حضرت شیخ جاگیر قدس سره اصل ایشان
 از کرمانستان و متوطن نواحی ساره بودند شیخ تاج العارفین ابو یوسف

ابو الوفا طایفه خود را بدست شیخ علی بن ابی حمزه ایشان در ستاوه بودند و تکلیف
 حضور نکردند و گفتند که من از خدا استخاره در خواستم که جایگزین از جمله مریدان من
 گردانم خدای عزوجل او را بمن بخشید حضرت عوث الثقلین را دریافتند
 بودند و صاحب کرامات عالیله بودند وفات ایشان در سال پانصد
 و نود و هجری و قبر در لواجی ساره است شیخ عبید الرحیم معمر بن یزید
 سمره کینت ایشان ابو محمد و اصل از مغرب زمین است از سادات
 حسنی و اعیان مشایخ مصر و صاحب کرامات و مقامات علیه بودند
 روزی شیخ طهارت میگردد شخصی بخدمت ایشان آمد و التماس نمود
 که شیخ بابلی که طهارت نموده بودند اشارت کردند و از آن آب بخورد
 حالیکه از سلب شده بود بازیافت و ایشان میفرمودند که شیخ عبدالقادر
 از اعیان دنیا و ابداد و وجود است وفات ایشان در سال پانصد
 و نود و دو هجری بوده است و مدت عمر هفتاد و سال و قبر در موضع قنی
 واقع شده که از توابع مصر است حضرت شیخ ابو علی بن مسلم
 قدس سره از کبار مشایخ عراقند و صاحب تاریخ یاغنی نوشته که
 ایشان از جمله ابدالان بودند و ترک و بجزید کمال داشتند و بیست مرتب

و گریبان سپودند و فات ایشان در سال پانصد و نود و چهار هجری بود
 و مدت عمر نود سال حضرت شیخ نظام گنجدی قدس سره
 مولد ایشان کنجست و عالم بوده اند معلوم ظاهر و باطن و از مریدان اخوی
 فرخ ریجانی اند و عمر گرگنایه از اول تا آخر بقناعت و تقوی و عزت گذرانیده
 اند و صاحب کشف و کرامات بوده اند و از ملاقات سلاطین اجتناب
 داشته اند بلك سلاطین را بخدمت ایشان رجوع بود و حق تعالی
 شیخ را در سخن قدرت تمام داده بود و اشعار ایشان تمام حقیقت کشف
 و بیان معارف است و این از جمله اشعار شیخ است ایسات
 چون بجهت جوانی از بر تو نه بد کس ز فرم از در تو نه
 همه را بر درم فرستادی من نمی خواستم تو میدادی نه
 چون که بود که تو گشتم پیر نه را آنچه ترسیدیت دستم گیر نه
 و فات ایشان در سال پانصد و نود و شش هجری بوده و قبور
 در کنجست حضرت شیخ عبد اللہ القرشی الهامی قدس سره
 نام ایشان محمد بن ابراهیم است صاحب کرامات و معانات بلند عالم العباد
 ظاهری و باطنی بوده اند و در زمان خود تصرف تمام داشتند و صحبت شیخ

شیخ صباح رسیده بودند وفات ایشان در سال پانصد و نود و نه
 هجری روئاده حضرت شیخ کینت ایشان اله
 محمد بن ابی نصر است برید سراج الدین محمود بن حلیفه اند و با شیخ
 ابو النجیب سپهر وردی در سماع صحیح بخاری شریک بودند و تصانیف
 بسیار دارند از جمله تفسیر و ایست که در آن بس نکتهای دقیق و
 اشارتها لطیف مندرج است و در وجد و ذوق و استغراق حالت نامی داشتند
 و پنجاه سال در جامع عتیق شیشه از وعظ گفتند و مجلس نهادند گویند در او آخر
 عمر از وجد و سماع باز ایستادند شیخ ابو الحسن کرد و دیده گفته در دعوت بعضی
 صوفیه با شیخ روز بهمان گنجاشدم در حقیقت حال او مطلع بنوم در خاطر
 اند که در علم و حال او زیاده ام بر سه من مطلع شد گفت ای ابو الحسن
 این خطر را از خود دور کن که امروز پیکس با روز بهمان برابر نیست و او گمان
 زمان خود است وفات ایشان در نصف محرم سال شصت و شش هجری
 روئاده حضرت شیخ روز بهمان بقلی صحبت دار خضر بودند و
 شصت سال از خانه که در شیراز داشتند جز با اسی نماز جمعه و کفایت
 بهات بیرون نیامدند و در علم و تقوی کامل بودند وفات در آخر محرم

سال شصده و شش هجری حضرت شیخ ابوالاسحق اعزب قدس
 سره نام ایشان ابراهیم بن علی است و از اعیان مشایخ بطایع و صاحب
 کرامات و مقامات عالیه و جامع میان علوم ظاهری و باطنی و شافعی
 مذنب بودند بجهت غلبه استغراق اکثر اقب می نشستند گویند سال
 در حیات آسمان کردند اگر شیری آمد و سر برایش میمالید ایشان سوزون
 که شیخ عبد القادر سید است امام صدیقان و محب عارفان و متوجه
 سالکان است دفات ایشان در سال شصده و نه هجری بوده و متبر
 در بطایع است حضرت شیخ ابوالحسن کرد و دیده قدس سره کت
 ایشان ابوالحسن و نام علی بن حمید و الصجدی خوارق بسیار در کرامات
 بشماره ایشان ظاهر شده پیر ایشان رنگریز بوده و میخواست که پیر
 نیز رنگریزی کند ایشان را اگر آن آمد و بخدمت صوفیه رفت و آمد داشتند
 روزی پیر ایشان آمده دید که جامها مردم را رنگ نموده اند و غضب شد
 و در دوکان تقار نامی بسیار بود در هر یکی ازگی چون غضب پیر را دیدند
 همه جامها را گرفته در یک تقار نهادند غضب پیر زیاد شد گفت جامها
 مردم را ضایع کردی هر یکی ازگی حواشته بودند تو همه را در یک رنگ

رنگ کردی شیخ ابوالحسن دین در آن تقار کرده همه را به یکبار سپردن آوردند
 هر یکی را آن رنگ شده بود که صاحبش خواسته بود چون پدر آن برید
 بسوگ راه صوفیه بازگذاشت و از رنگریزی محذور داشت وفات ایشان
 در پانزدهم شعبان سال شصت و دو دارد بحسب آنچه بوده و فرمودی است از
 توابع سحر حضرت شیخ ابن صباغ رضی الله عنه کینت این
 ابو محمد است صاحب اسرار و سحارف و کرامات و خوارق در زمان خود
 از شاهیره بودند بصحبت حضرت غوث الثقلین شیخ عبدالقادر جیلی
 رسیده اند و فایده ناگرفته اند مرید شیخ علی متهی بودند و ایشان مرید
 تاج العارفین ابوالوفاد ایشان مرید شیخ ابومحمد سنبلکی و ایشان مرید
 شیخ ابوبکر بطایحی قدس الله اسرار هم در خزده که حضرت صدیق اکبر رضی
 و احوال شیخ ابوبکر بطایحی داده بودند و از شیخ علی بن متهی بایشان رسیده
 از ایشان نایبش وفات ایشان در سلجوق بعد و سال شصت و دو
 هجری بوده و قبر در باط یعقوبی است حضرت شیخ یونس بن
 یوسف شیبانی طایفه یونس بایشان منسوب است صاحب
 کرامات و مقامات عالی بود و وفات ایشان در سال شصت و دو

نوزدهم بحسب بوده حضرت شیخ علی بن ادریس یعقوبی رحمة
 کنت ایشان ابو الحسن است و نام علی صاحب معارف و مفسر و
 احوال و صفات عالی بودند ایشان اند که گفته اند چهار کس را شناس
 از اولیا کذا می که قبور خود تصرف میکنند چنانکه زند ما شیخ محی الدین عبدالقادر
 جیلی و شیخ معدون کرخی و شیخ عقیل سنجی و شیخ حیوة بن قیس خراسانی
 این مقدمه در ذکر شیخ حیوة نیز مذکور شد و فیات ایشان در سال شصت و
 بست و یک پیری او داده حضرت شیخ فرید الدین عطار
 اصل ایشان نزد قریه که کن است از صفات ایشان پور و بهشتاد و پنج سال
 در نیشابور بوده مرید شیخ محمد الدین بغدادی اند و در ابتدا توبه هر دست
 شیخ رکن الدین اکاف کرده اند بصحبت بسیار از اکابر مشایخ را در یافته اند
 و بعضی گفته اند که او سی بود صاحب وجد و سماع و از بزرگان صوفیه
 اند مولانا جلال الدین رومی فرموده اند که نور منصور بعد از صد و پنجاه
 سال بر روح و نبد الدین عطار تجلی کرد و مربی او شد و حضرت مولانا
 عبد الرحمن جامی گفت اند القدر اسرار تو حید و صابق و ذوق که
 در مشنویات و غزلیات عطار است در سخنان هیچ یک از خطایافته نماند

مولانا عطار
 حضرت شیخ عطار
 با نوزدهم از حرم کوه پور

یافته نمی شود کتاب تذکرة الاولیاء در این نامه در بیست و نهم و منطلق الطیر از
 تقایف ایشان است ولادت ایشان در شعبان سال پانصد و بیست و
 وفات در سال شصت و هفت و هفت و هشت بوده در دست کفادر
 سن کعبه و بیت و یک الی بر وجه شهادت رسیده اند حضرت
 شیخ ابن خارض المصری کینت ایشان ابو حفص است لقب
 شرف الدین دنام عمر بن خارض المحوی ولادت ایشان در شهر
 ارقبیل بنی سعد اند و قصیده ناسیه فارصینه از ایشان است چون این
 قصیده را تمام کردند شیخ پیغمبر را صلعم بخواب دیدند که از ایشان می پرسیدند
 قصیده خود را تمام کرده چه نام کردی گفتند لواج الجنان درود لواج الجنان
 نه بوده اند نظم السلوک نام کنی همچنان کردند که حضرت رسالت پناه
 صلعم فرموده بودند وفات ایشان در دردم جمادی الاولی سال
 دسی و دو و هجده رویداده حضرت شیخ اوصد الدین الکرمانی
 قدس سره مرید شیخ رکن الدین سجاسی اند و ایشان مرید شیخ
 قطب الدین ابهری و ایشان مرید شیخ ابوالنجیب عبد القادر سهروردی
 اند قدس الله اسرارهم و بصحبت شیخ محی الدین عربی رسیده اند گویند

ایشان از شاه به جمال ظاهری سبیل تمام بود شیخ شمس الدین تبریزی
 از ایشان پرسیدند که در چه کاری گفتند ماه را در پشت آب می چیم فرمودند
 اگر بر تفادیل نداری چرا بر آسمان نمی بینی و پیش مولانا جلال الدین
 رومی گفتند شیخ ادصد الدین شاهد باز بود اما پاکباز بود و مولوی
 فرموده کاش کردی و گذشته و فوات ایشان در سال شصت و سی پنجم
 هجری بوده حضرت مولانا شمس الدین تبریزی نام ایشان
 محمد بن علی بن ملک و ادوات گفته اند که هنوز در مکتب بودم پیش از
 بلوغ اگر چه بی روزی من میگذاشت از عشق سیرت محمدی مرا از روزه
 طعام میشد و اگر سخن طعام می گفتند بدت و سر سنج آن میکردم همیشه
 ابوبکر سله باف تبریزی اند و بعضی گویند که میرید با باکمال خجندی بودند
 و بعضی گویند میرید شیخ رکن الدین سجاسی اند و حضرت مولانا عبد الرحمن
 جامی شعر موده اند احتمال دارد که بصحبت همه رسیده اند و از همه
 تربیت یافته باشند مولانا جلال الدین رومی را کمال یگانگی و یک چهره
 با ایشان بوده و همیشه با هم صحبت میداشته اند و در اشعار خود همه جا
 ستایش ایشان کرده اند و اکثر در خلوت از ذوق بصرم حاصل

وصال می نشسته اند و فات ایشان در سال شصده و چهل و پنج هجری بوده است
 شیخ ابو الغیث جمیل یمنی قدس سره از کبار مشایخ و بزرگان
 این قوم صاحب کشف و کرامات اند در او اهل از قطاع الطریق بودند روز
 در کین قافلہ نشسته می کشیدند شنیدند که ماتی میگوید ای آنکه چشمم بر
 قافلہ داری و دیگر بر چشمم برت در ایشان این اثر عظیم کرده توبه نمودند
 از آن عمل باز ایستادند و بصحبت شیخ ابن الاطلح یمنی رسیده بمرتبہ ولایت
 فایزگردیدند بعد از آن بشیخ کبیر علی اهل رسیده التماس صحبت کردند
 شیخ قبول فرمودند روزی بر اینم بصحرا رفتند در از گوش با خود بردند چون
 بجمع کردن اینم مشغول شد شیر در از گوش را برید چون اینم آوردند
 که بار کنند دیدند که شیر در از گوش را کشته روی بشیر کرده گفته که اینم خود
 بر چه بار کنم سو کند بعزت معبود که بر پشت تو بار خواهم کرد اینم را جمع کرده بر
 شیر نهادند و او را از آنه تا نزدیک شهر آوردند بعد از آن گفتند هر جا خواهی
 برو و فات ایشان در سال شصده و پنجاه و یک هجری روئاده است
 حضرت شیخ ابو الحسن شادانی نام ایشان علی بن عبد الله
 در اصل از مغرب از سادات حسینی اند و ساکن بودند در اسکندریه بجمع

کثیری انجا بصحبت ایشان پرسیده اند از کبار ادویا و عظامی شایخ فرمود
 گفته اند یکبار هشتاد روز کرسنه بودم در خاطر مگذاشت که مرا از اینکار بصیبه
 شد ناگاه زنی دیدم که از غاری بیرون آمد بغایت خوب روی گوئیاروی
 نور آفتاب بود و میگفت بخشی هشتاد روز کرسنه بود ایستاده ناز و رخ استخوان
 میکند بعین خود و ششماه بر سر گذاشته که طعامی بخشیده ام گویند اول کسیکه
 هتوه خورد ایشان بودند و فات ایشان در سال ششصد و پنجاه و چهار
 یا شش هجده بوده در راه مکه سخطه در صومالی که آب نورد داشت چون ایشان را
 انجا دفن کردند برکت ایشان آب آنس زمین شیرین گشت حضرت
 شیخ علی الخیار قدس سره از شایخ کبار عاقد و صاحب
 مقامات جلیه شهادت ایشان در سال ششصد و پنجاه و شش هجری
 بوده حضرت شیخ عبد الله بلیانی قدس سره لقب القدره
 ادلیا اکل او حد الدین و نام پدر ایشان صیاد الدین مسعود بن محمد بن علی
 بن احمد بن عمر بن اسمعیل بن شیخ ابو علی و فاق است قدس الله روحه
 و شیخ عبد الله بلیانی حرقه را از پدر خود دارند و پدر ایشان چهارده واسطه از
 شیخ ابوالمحب سهروردی و بصحبت زاهد ابو بکر محمدانی پرسیده اند ایشان را

نیز بجزه تمام حاصل نموده اند و پدر ایشان میگفته اند که من آنچه از خدا
 خود خواسته بودم بجهت اله داده و آنچه بر من بمقتدار در آنچه کشتادم بر او
 در دوزخ کشتادم و شیخ از بزرگان و موعودان اینطایفه و صاحب کرامات
 بلند مقامات از جمله خود فرموده اند که بیک آه که برادم صد هزار چون
 منصور حسین پدایم و شیخ فرموده اند که درویشی نه نماز و روزه و احیای
 شب است ایچکله اسباب بندگی است درویشی نه بچیدن است اگر ایچکله
 کنی در اصل کردی و این رباعی از اشعار ایشان است رباعی
 ناحق بدو چشم سمر نه بنم مردم از پایی طلب می شینم مردم گویند
 خدا بر چشم سمر توان دیدن آن ایشانند من چشم مردم و وفات
 ایشان در عاشر سال شصده هشتاد و شش هجری واقع شد
 حضرت شیخ لیس المنعربی السو قدس سره ایشان
 کب حجامی را استر حال خود ساخته بودند اما از اهل کرامت و ولایت
 بوده اند امام محی الدین نودوی از جمله مریدان و موعودان ایشان بودند و
 بصفت و خدمت ایشان بزرگ میجستند وفات ایشان در ربیع الاول
 سال شصده هشتاد و هفت هجری بوده و مدت عمر هشتاد و سال

حضرت شیخ عقیف الدین نلمسانی نام ایشان سلیمان
 علی است بعضی از فقها ایشانرا بزننده و الحاد منسوب داشتند اما صوفیه
 بزرگ داشتند و حضرت مولانا می عبد الرحمن جابی نسروده اند که هر که
 اندک چاشنی از شرب این طایفه باشد داند که سخن او در شرح مسائل
 سایرین که لعینف شیخ الاسلام است جقدر سنی بر فواید علم و عرفات است
 گویند که مجلس سماع حاضر می شدند در عبت تمام بآن داشتند و خودی
 نمودند و فات ایشان در سال شصده و نود و هجری بوده است حضرت
 شیخ سعدی شیرازی رحمه الله لقب ایشان مشرف الدین
 و نام صلح الدین بن عبد اله است و تخلص سعدی در علوم ظاهر و باطن و نظم و نثر
 جامع و کامل و مجاور بقعه شریفه شیخ ابو عبد اله خفیف بوده اند قدس الله سره
 بار بار زیارت حرمین بزیارین پیاده رفته اند و اکثر اقا را می رانگشته اند و بسندگستان
 رسیده است سونات را نگشته اند و صحبت شیخ شهاب الدین سپهری
 و بسیاری از اکابر را در یافته اند و در بیت المقدس و بلاد شام مدتی سقا
 کرده اند و قتی با یکی از اکابر سادات شام مجد گفت و گوئی واقع شد آن شه
 حضرت رسالت پناه صلح با کجواب دید که او را عتاب کردند چون بیدار شد

شد پیش شیخ آمد و عذر خواست و تصایف ایشان همه شهود و مقبول است
 و این از جمله شواهد است **عشر** من زانم از اول که تو میبرد
 و فای نه عهد ناستن از آن بگردد بندی و نه پای نه گفته بودم هر بیایی
 با تو بگویم نه چه بگویم که غم از دل برد و چون تو بیایی نه دوستان عیب کنندم که
 چرا دل نبودم نه باید اول بر تو گفتن که چنین خوب چرا می نه شمع را باید
 ازین خانه برون بردن و گفتن تا که بسایه ندانند که تو چنان نامی نه و فای
 ایشان شب جمعه ماه ثواب سال ششصد و نود و یک همه بوده و فرود
 بردن شهر شیراز است حضرت شیخ حسن بلخاری قدس
 سره اصل ایشان از نجوان است و صاحب جذب و مقامات عالیه
 بوده اند و نسبت ارادت ایشان به واسطه شیخ ابوالنجیب همدانی سر
 در سن بی سالگی نایب شده در نیگار در آمده اند و کائنات عالم را سیر
 اند و فای ایشان در سال ششصد و نود و هشت هجری بوده و مدت عمر
 نود و سه سال و فرود سه خاب تبریز است حضرت شیخ ابوالمحمد
 مرجانی نام ایشان عبداله بن محمد است و اصل از رجان مذهب زین
 ابودب علوم آبی و دوازده بابی بر روی ایشان کشاده بود و از بزرگان

اینقوم اند وفات ایشان تونس سال هفتصد و نود و نه هجری بوده
 حضرت ابن مطرف اندلسی کیت ایشان ابو عبد الله است
 و مجاور که معظمه بوده اند و زود داشته اند که شبان روزی بجایه اسیوع طاعت
 میکردند وفات ایشان در رمضان سال هفتصد و هفت هجری بوده است
 عمر ایشان مانود سال مجاور پادشاه عصر از سعادتندی و کمال اخلاص
 که بخدمت ایشان در وقت جازه شیخ را بردوش خود گرفت حضرت
 شیخ شمس الدین قدس سره نام ایشان محمد بن احمد نامی
 صوفی است جنلی نهب بوده اند وفات ایشان در سال هفتصد
 یازده هجری روم داده حضرت شیخ عماد الدین رح نام ایشان احمد
 بن شیخ الحرایه ابرهیم بن عبد الرحمن است در اصل از واسط در علم تصوف
 تصایف بسیار دارند وفات ایشان در هفتصد و یازده هجری بوده
 مدت عمر بجایه و چهار سال حضرت شیخ سلمان ترکمان قدس
 سره در دمشق بوده اند که می گفتند که از جای برینجا ستمند و کم می
 و علما ظاهر با جدالت و بزرگی نیاز سندان سلوک ایشان میکردند با وجود آنکه
 در ماه رمضان چیزی میخوردند و نماز نمیکردند اما کشف و اطلاع بر اینبات

مینبات بسیار داشتند در میناب فیض استرحال خود ساختند و وفات
 ایشان در سال هفتصد و چهارده هجری حضرت شیخ نجم الدین
 قدس سره نام ایشان عبداله بن احمد بن محمد الاصغفانی است صاحب
 مقامات و مناقب عابدی است که در ابوالعباس المرسی اشاذنی دیده
 مجاور که سطره بودند وفات ایشان بکوه سطره در جمادی الاخر سال
 هفتصد و بیست و یک هجری بوده و مدت عمر هفتاد و هشت سال است
 حضرت شیخ اوحدی اصغفانی گویند ایشان از جمله اصحاب
 شیخ اوحده الدین کرمانی اند در سرپای حله داشتند جام جم از ایشان است
 و اکثر اشعار ایشان در تصوف در حقیقت است و این بیت نیز از ایشان
 است اوحدی شصت سال سختی دید تا شبی روی انیک بختی دید
 وفات ایشان در سال هفتصد و سی و هفت هجری بوده و قبر در راه
 تبریز است حضرت مولانا محمود زاهد مرغانی قدس سره
 لقب ایشان جلال الدین است در علوم ظاهر ظاهرش اگر مولانا نظام الدین
 بودی اندو بجهت متابعت سنت و شریعت بر تبه عالی رسیده بودند
 در تقوی و در عبادت طبع مینمودند وفات ایشان در ماه ذی القعدة
 هفتصد و بیست و یک هجری

و به عقاید و دینت بحر بی بوده و قبر در رغاب ابراهیم است حضرت مولانا
 زاهد سرغانی رحمه الله نام پدر ایشان شیخ علی بن شیخ ابوبکر بن
 شیخ احمد بن شیخ محمد شاه بن شیخ محمود بن شیخ سهیل تایمادی است
 و تایمادی هم است از توابع جام در علوم ظاهرش اگر مولانا نظام الدین بود
 بود اندام او اوسطه متابعت سنت و ادب شریعت ابواب علم باطن برایش
 مفتوح گشت و کرامات و معجزات عالیه از ایشان بظهور آمد و او کسی
 بودند از روحانیت شیخ احمد جام و پیوسته زیارت روضه حضرت می نمودند
 و در مدت هفت سال پیاده دیاری برهنه از تایمادی بروضه مترکه ایشان
 قرآن خوانده می رفتند و از بزرگت روحانیت حضرت شیخ مطرب اقصی او
 مرتبه اعلی فایز گشته حضرت خواجه بیابان الدین نقشبند قدس الله سره
 چون مجلس ایشان رسیدند مولانا حضرت خواجه پرسیدند که چه نام دارید
 خواجه فرمودند که بیابان الدین نقشبند ^{می گفتند} این برای ما نقشی به بندید خواجه فرموده اند
 که آیدیم که نقشی بریم و دو روز باجم صحبت داشتند و حضرت تیمور صاحب
 انار ابله برمانه کمال اخلاص و ارادت در خدمت مولانا داشتند بلکه مولانا
 مربی صاحبقران بودند و ذات ایشان نمیدادند و پیشینه سلج و عجم الحوام سل

سال هفتصد و نود و یک هجری بوده و بر قدس موضع تا بیادست حضرت خواججه
حافظ شیرازی نام ایشان محمد است و لقب شمس الدین حضرت مولانا
 عبد الرحمن جامی منتهی بودند ما وجود آنکه معلوم نیست که بظاہر دست ارادت بر پی
 داده باشند اما ایشانرا سان العیب گفته اند و آثار معاین و معارف در دیوان
 ایشان بسیار است و در تذکره عبد القادر بر اولی از خدمت شیخ نظام الدین
 اشتهی نقل کرده است که خواججه حافظ مرید حضرت خواججه بیار الدین نقشبند اند و
 اکثر نقادلی که از دیوان حقیقت بیان ایشان نموده میشود موافق سلطان بری آید
 چنانچه جیبا نیکر بادشاه که در ایام شاهزاده ملی سبب آرزوگی از والد خود جدا شده در
 الہ آبادی بودند و تردد داشتند در اینکه مملکت پیر عالیقدر بروند یا نه دیوان حافظ
 را طلب نموده فال کشادند و این غزل برآید

غزل

چرا نه در پی غم من دیار خود باشم	چرا نه خاکه کوئی یار خود باشم
غم غم من می و غربت جو بر منی تا بم	بشهر خود روم و شهر یار خود باشم
ز محلمان سه پرده وصال شوم	ز بنندگان خداوند کار خود باشم
چو کار عمر نپید است باری ان اولی	که روز واقعه پیش نگار خود باشم
بود که لطف لزل برهنون شود حافظ	و گر نه تا بجا بشمار خود باشم

و بموجب این فال بی نامل و اجمال بساعت اروا شد و بملازمت ایشان
 مشرف گشتند و قضا را بعد از شش ماه اکبر بادشاه فوت کردند و ایشان
 پادشاه شدند این تغییر بسخط حضرت جهانگیر پادشاه دیده که در حاشیه
 دیوان حافظ این مقدمه را نوشته اند وفات ایشان در سال هفتصد و نود
 و دو هجری بوده و قبر در شیراز است حضرت مولانا طهیر الدین
خلوتی قدس سره جامع بودند میان علوم ظاهر و باطن مولانا زین الدین
 ابابکر تاییدی مغرب بودند امروز در زیر فلک مثل طهیر الدین کس پیدا نمیرد
 شیخ سیف الدین خلوتی اند وفات شیخ سیف الدین در سال هفتصد و هشتاد
 و سه هجری بوده و قبر شیخ در مرز خلوتیان بر سر مل کاژ کاه است
حضرت شیخ کمال محمدی قدس سره بسیار بزرگ و صاحب حال
 بودند و خود را در لباس شورشاعوی پوشیده میداشتند و ترک و تخریب ایشان کمال
 بوده چنانچه گویند در تبریز او دیده داشتند که در آنجا بس برودند چون بعد از فوت ایشان
 آنجا دیدند بغیر از بومی که بر آن می نشستند و سینه که زیر سر نهادند چیز دیگر نبودند
 ایشان در هفتصد و سه هجری بوده و قبر در تبریز است و بر قبر ایشان این
 بیت نقش کرده اند **میت کمال** از کعبه رفتی بر در ماره هزارت آفرین مردانه

وفات ایشان در سال هفتصد و نود و دو هجری است

سردانه رفتی حضرت مولانا محمد شیرین تخلص ایشان مغزلی است بر
 شیخ اسمعیل سبی اند و شیخ اسمعیل از اصحاب شیخ نورالدین عبدالرحمن البغوی
 و از معاصران و مصاحبان شیخ کمال خجندی بوده اند وفات ایشان در
 سال هشتصد و نه هجری است و مدت عمر نصبت سال و دین غزل نیز از جمله

اسرار ایشان است غزل

از جنبش بر قدم برخاست موج بجد
 و ز موج بحر بگران صحرا و دریا شد عیان
 اندر جهان بجد و واحد احد بنود ولی
 لیکن جهان جسم و جان که پر شد از عیان
 اندر سر آلم نزل باشد ابد عین نزل
 اندر یکی صدمین نهان در صد یکی را بین عیان
 سن بر شمال ما هم افتاده از دیار برون
 وقت کان خورشید ماوان ماه فان بد
 آن آفتاب شرفی پیدا شود در مغرب
 حضرت شاه قاسم الوار

در موج دریای ازل برکت صحابی بی
 صحرا یقین دریا شود چون یابد از دریا رود
 در خط ملک صمد احمد بود عین احد
 بر او بحر بگران باشد چو در دریا رود
 سر در هم آرد دایره از پیش بر خیزد
 از یکی کفتم بن صدر از یک یک راز صد
 باشد که موجی در رسد باز هم دریا در کشد
 از موج دل طالع شود از اندرون سبز زنده
 که مغزلی را آینه جهان نباشد در نهد

قدمس سره اصل آن سیادت ناب از اذربایجان است مولود کشتا

تبریز و باوایل حال نسبت ابروت شیخ صدر الدین اردبیلی داشتند بعد از آن صحبت
 صدر الدین علی یسینی که از مریدان او صدر الدین کرمانی بودند رسیده اند و در نواحی
 انپوره حضرت خواجہ پیاد الدین نقشبند را دیدند و با ایشان صحبت داشتند
 دیوان اشعار ایشان مشتمل بر حقایق و معانی و اسرار است و در باب مریدان
 ایشان حضرت مولانا عبدالرحمن جامی قدس سره فرمودند که فقیر بعضی از ایشان
 را دیده و در احوال بعضی را شنیده اکثری از بقیه دین اسلام غایب بودند و با ائمه
 اباحت و همان بشری و سنت داخل فرموده اند که میتوان بود که چون فتوح و فتوح
 بسیار میسر شده و همه را صرف ننگ و مریدان و ذریشان میشده و اصحاب
 نفس و بهار اقصود در اینجا حاصل بوده بیخیت جماعه بیباک نیز خود را
 در زمره مریدان ایشان داخل ساخته باشند و آن سیادت منزلت اینهمه
 بیباک بودند و مریدان حضرت شاه مدار نیز در هندوستان ایماحان دارند و اکثر
 بیباک اند و فاعل ایشان در سال شصت و سی و هفت هجری بوده و قبر
 در خنجر و جام است شیخ زین الدین خوانی رحمه الله علیه ایشان
 ابو بکر است جامع بوده اند میان علوم ظاهری و باطنی و در ذلول تا آخر توغی
 استقامت بر جاده شریعت و متابعت سنت یافته بودند و حضرت مولانا

مولانا عبد الرحمن جامی فرموده اند که متابعت سنت بزرگترین کرامتی است پیش
 اینطایفه و شیخ محمد بن الدین خوانی مرید شیخ نور الدین عبد الرحمن قریشی مصری اند
 و ایشان مرید شیخ سیف کورالی و ایشان مرید شیخ تاج الدین حسن شمیری
 و ایشان مرید شیخ محمود اصغفانی و ایشان مرید شیخ عبد الصمد نظیری و ایشان
 شیخ علی برنوس و ایشان مرید شیخ شهاب الدین سهروردی گویند در آخر حیات
 ایشان را ادوی رسید که شبانه روز با کل از خود غایب بودند و چون
 از آن غیبت ایشان باز آوردند فریب یکسال خاموشی بر ایشان غالب گشت
 و سخن کم میگفتند و فات ایشان در شب یکشنبه دوم ثوال سال شتصد و
 سی و هشت هجری بوده بعد از وفات ایشان سه جانشین کرده الحال
 قبر شیخ در هرات است نزدیک نیمه گاه و عمارت عالی بر آن ساخته اند
 حضرت سید بدیع الدین قدس سره لقب ایشان شاه است
 و مرید شیخ محمد طیفور شامی نسبت امداد ایشان بسبب که رسن باجبت
 دیگر بر پنج یا شش واسطه بجزت رسالت پناه صلعم میرسد و از این احوال
 و عجایب اطوار و معانیات بلند و کرامات او چندین مرتبه مذکور گشت
 حضرت شاه در روز ولیده از آنست که در خواب بر او تقریر آید گویند و نوشته اند

طعام نخوردند و با سیکه کیمباری پوشیدند دیگر احتیاج نشستن نمیشد همیشه
 سعید و پاکیزه میمانند و شیخ عبدالحق دهلوی نوشته اند که ایشان در مقام
 صمدیت بودند و آنزبته سالکان است و از جهت جمال کیمباری که حق تعالی بایشان
 عطا فرموده بود هرگز آنقدر بر روی مبارک ایشان افتادی بسختی
 سجود کردی از نیت همیشه برقع بر روی خود می انداختند وفات ایشان
 پنجاهم جمادی الاولی سال شصت و چهل هجری بوده و قبر ایشان در مکه
 مکن بود که در تواریخ قنوج است واقع شده در سال در ماه جمادی الاولی
 که عسل ایشان است قریب بسبع شش لک آدم مردوزن صغیر و کبر از
 اطراف و حیوان هندوستان در آنروز زیارت روضه شریفه ایشان
 با علیها بسیار جمع میشوند و همه نذر و نیاز می آرند و کرامات و حواری و غیره
 الحان نیز نقل میکنند و از چهار حصه اهل هندوستان از صنیع و شریف و
 برید حضرت پیر دستگیر خوش الثقلین شاه محی الدین سید عبد القادر جیلانی
 اند اما اشراون بیشتر و یک حصه برید شاه مدار اما اجلاو بیشتر و نیم
 حصه برید حضرت خواجه معین الدین حسینی دینم حصه برید مخدوم بهادر الدین
 زکریای طسانی قدس الله سره در نیم حضرت مولانا جلال الدین

الدین یورانی کینت ایشان ابوینیدست بعد از کسب علوم ظاهر برکت
 ساجت کسنت در عایت شرمین بر بنه اعلیٰ رسیدند اکثر کجفایت ممتاز
 مسلمانان بقدر امکان کوشش نمودند بهر که رجوع بایستی کرد خود با کجا میرفتند
 اگر چه بظاہر دست ارادت بر پیر نادان اما ادیسی بودند چنانچه میفرمودند
 هر گاه مرا اشکالی می افتد روحانیت حضرت رسالت پناه صلعم پوایم
 رضع آن میکنم گویند روزی از اصحاب خود شانہ طلبیدہ اند و گفتند حضرت
 رسالت پناه صلعم فرمودہ اند کتہ بزید کای محاسن خود را شانہ میکن و ایشان
 بصحبت مولانا حضرت ظہیر الدین خلوتی رسیدہ اند و مستحق طریقہ ایشان
 بودند حضرت مولانا عبدالرحمن جامی اکثر پیش ایشان میرفتند چنانچه
 گفته اند روزی با جماعتی بزیارت مولانا جلال الدین یورانی رفتم وقت
 باز که نشستن یک از ایشان را در خاطر گذرشتہ بود کہ اگر مولانا را کہ امتی است
 میباید کہ بارہ کشمش تبرک بمن بده چون ادانہ شدیم اشخص را آواز دادند
 کہ یک ساعت باش نجانبه درون رفت یک طبق مویز بیرون آوردند و با او
 و گفتند معذور دار کہ در باغبانهای ما کشمش نمی باشد وفات ایشان در شب
 دوشنبہ دہم ماہ ذیقعدہ سال شصت و شصت و دو ہجری بودہ

حضرت خواجه شمس الدین محمد الکوٹوی الحامی قدس سره
 کوسوفیه است از توابع ہرات کہ ولادت ایشان در اینجا واقع شده و از
 اولاد بزرگوار حضرت شیخ الاسلام احمد الجانی النامقی اند قدس اللہ
 سرہ جامع بودند بعلوم ظاہر و باطن و بخدمت شیخ زین الدین خانی
 بسیار می رفتند و بصحبت شیخ بہا الدین عمر نیز بسیار می رسیدہ اند مولانا
 سعد الدین کاشغری و مولانا شمس الدین محمد اسد و مولانا جلال الدین
 وغیر ہم از عزیزای کہ در الوقت بودند بمجلس ایشان حاضر میشدند و معارف
 و لطایف خواجہ را استخوان میکردند در اشائی و عطا و مجلس سماع خواجہ
 را و جدی عظیم می رسید و صحیحہای بسیار میزدند و مجلس بانرا اثر میکرد و اکثر
 در صحبت ایشان چیزی کہ در خاطر کسی میگذاشت آنرا بردہ می کہ غیر اوست
 نہ انستی اظہار مینمود دفات ایشان در روز شنبہ بہت دشتم جماد الاول
 سال ہفتصد و شصت دستہ ہجری بودہ و قبر در ہرات نزدیک مسجد جامع
 در تب از رفیقہ ابو یزید مرعوی ہست مولانا شمس الدین محمد اسد
 اصل ایشان از قریہ روج بہت دآن بر نہ فرستاد ہرات واقع شدہ از
 کبار مریدان مولانا سعد الدین کاشغری اند ہم پیرہ حضرت مولانا حامی

جامی ایشان گفتند که مرا همیشه آرزوی آن میبود که پیغمبر صلعم را بجاوب پنجم و در
 خدمت والدہ خود رقم ایشان کتاب در پیش داشته و میخوانند که هر کس این
 دعا را شب جمعه چند بار بخواند پیغمبر صلعم را بجاوب بند اتفاق آتش آینه شب
 جمعه بود رخصت فرزندن دعا از والدہ خود گرفته بخواند خود رقم دشمنی شده
 باشد الطینیز دعا را خواندم و نیز ششینه بودم که هر کس شب جمعه سه هزار مرتبه
 درود بر رسول علیہ الصلوٰۃ والسلام بفرستد آن سرور را بجاوب بند این عمل
 نیز کردم چون بجاوب رقم در واقعہ دیدم که از در سایه خود درآمد و دلہ
 من ایستادہ مرا گفت من انتظار تومی بروم اینک رسول صلعم بخانه ما آمده اند
 بیای تا ترا در خدمت آنحضرت برم پس دست مرا گرفته بجائی که آنحضرت
 نشسته بودند بردویدم که آنحضرت نشسته اند و جمعی کثیر در گرد و پیش آن سرور
 نشسته و ایستاده اند و مکاتبات نوشته بر اطراف عالم میفرستند و کوی
 ایا حضرت رسول سیکند و سولانا مشرف الدین عثمان زیارتگاہی که از علماء
 ربانی بودند بنویسند و مادر مرا برده عرض کرد که با رسول اللہ پسری که وعده
 کرده بودی که در از عمر دو و نیمند خواهد شد این آن پسر است یا نہ آن سرور
 بجاوب من دیده تبسم کردند و فرمودند که همان فرزند است چه وقتی که مادر

پس دانت صاحب جمال فوت کرد و بسیار متالم شد شب حضرت رستا
 پناه صلعم را بخواب دید که میفرمایند غمگین مباش که خدا بخواهد تو چه حساب
 دولت و دراز عمر خواهد عطا فرمود مرا حدای عزوجل بایشاداد پس آنحضرت
 بمولانا عثمان فرمودند که مکتوبی برای این پسر بنویس مولانا کاغذی
 نوشت مثل بر سه سطر و در زیر آن بطور مثل گواهی که مردم در قضا بکار
 جدا جدا چیزی نیست پیچیده بدست من داد و من روان شدم با خود گفتم که
 مضمون مکتوب را انداختم باز گشته بخدمت آنحضرت آدم و عیسی کردم
 نه انستم یا رسول الله که درین کاغذ چه نوشته شده حضرت آن مکتوب را
 از دست من گرفته بخواند و من بیک خواندن مضمون آن بطور را یاد گرفتم
 و باز پیچیده بدست من دادند میخواستم که باز چیزی بر پرسم ناگاه آواز در
 برآمد از خواب بیدار شدم دیدم که مادرم می آید و شمع در دست دارد و
 گفت ای محمد چیزی در خواب دیدی گفتم آری گفت من خوابی دیده ام
 و آنچه من مشاهده نموده بودم بعین آنرا نقل کرده ولادت ایشان در شب برات
 سال هشتصد و هفتاد و هجرت بوده و وفات روز شنبه شانزدهم ماه رمضان
 سال هشتصد و چهارم هجری بوده و قبر در کا درگاه نزدیک مرز بلخ است (السلام)

ایسلام خواجہ عبداللہ انصاری است قدس اللہ سرہ حضرت شیخ
 صوفی علی قدس سرہ اصل ایشان از ولایت جام است و
 مرید شیخ زین الدین جوزینی اند و سبب در آمدن ایشان باین راه
 بود کہ روزی جمعی از درویشان بزیارت مزار بزرگ میرفتند و ایشان
 در صحرائی بزرگت مشغول بودند چون نظر ایشان بر درویشان افتاد
 اثری در دل شیخ بہر سیدہ و با درویشان ہمراہ شدند بزیارت آن
 مزار رفتند و از بزرگت متابعت درویشان در زیارت نمودن مزار
 آن بزرگ گودول نمودنیا و اہل دنیا برکنند و درین راہ در آمدہ اند و غایت
 ایشان در سال ہفتم دہشت ہجری حضرت امیر سید علی
 قوام رحمتہ اللہ از سادات سوانہ اند کہ در ترکی سہ ہزار است و
 از بزرگان ارباب کمال و سکر و وجد و حال و از کبار مشائخ ہند و سمان
 بودہ اند لباس ایشان سبین بود کاہی خرقہ سپوشیدند و کاہ لباس
 شکرین در بہر میکردند در اوایل طلب الہی بچو پور رفتہ بخدمت شیخ
 بہاء الدین جوہر سیدی رسیدہ ہم پیر شدند و ابواب فتوحات بر ایشان
 کشادہ گشت کہ بیند تا چہل سال بہر خادمی امر میکردند و خدمت نمودند

میگفتند که پیغمبر صلعم را بجا اب دیدم که میفرمودند علی دلیلی بود خود میرساند
 و از احوال خلق خبر دار نمی شوی گفتیم یاریول اله اگر دل است ازین است
 علی بجا در میان چیست فرمودند برای خلق خداداد کن که دعای تو در
 حق ایشان استجاب است و فایده ایشان در سال هفتاد و پنجاه هجری بوده
 و قبر در حوالی جوین بود در موضع است که نطن داشته اند و آن پسر ای برین
 مشهور است بزار و تبرک حضرت محمد و می شیخ حسین خوارزمی
 ایشان مرید حضرت محمد و می اعظم حاجی محمد جنوستانی که از کربلا و متاخرین
 و بزرگان دین در صاحب کرامات از جمله و شفاعات بلند بوده اند محمد
 اعظم در سلسله کبرویه مرید شاه علی پادری و ایشان مرید شیخ رشید الدین
 محمد اسفرانی و ایشان مرید عبداللہ برادر شادری و ایشان مرید شیخ
 اسحق قتلانی و ایشان مرید سید علی مهدانی اند قدس العالی مرید و فایده
 محمد و می اعظم در سال هفتاد و سی و هفت هجری بوده و فایده شیخ
 حسین بشام بوده در هفتاد و پنجاه و شش سال هجری حضرت شیخ
 علی متقی قدس سره نام پدر ایشان عبد الملک بن خافض بن
 المتقی القادر بن الباقی الدین الحسینی است از کربلا و ایلیای و فایده شیخ

هندوستان اند ابای کرام ایشان از جوپور بودند و مولد ایشان در
 بریاپور است در سیع هفت سالگی والد ایشان در خدمت شاه باجن
 چشتی که در بریاپور بودند مرید ساختند و بعد از آن از شیخ عبدالحکیم بن شاه
 باجن حنفی مشایخ چشت پوشیدند و بجانب دیار ملتان سفر کرده بجهت
 بسیار از مشایخ آنجا رسیدند و تحقیق علوم نموده و عزیمت حرمین شریفین
 کردند و با آنجا رسیدند از شیخ محمد بن سخاوی حرقه ستر که قادریه و شاذلیه که
 منسوب است بشیخ نورالدین ابوالحسن علی الحسینی شاذلی پوشیده و در تبر
 کمال رسیدند و تصانیف مشهور بسیار دارند و فات ایشان دوم شهر
 جمادی الاولی سال پنصد و هفتاد و پنج هجریه بوده و مدت عمر او سالها
 و ولادت شیخ در سال ششصد و هشتاد و پنج هجریه بوده و قبر در مدینه مطهره
حضرت شیخ ادومین جوپوری نام پدر ایشان شیخ بهار الدین
 است در وقت خود از بزرگان مشایخ هندوستان بودند با وجود آنکه چنان
 سن و عمر گشته بودند که قادر کس ایشانرا میگردانند نمیتوانستند ایستاد
 اما چون بسماع می در آمدند ایشانرا در کس نمیتوانستند نگهدارند و فات
 شیخ در سال پنصد و هفتاد و شش هجریه است و عمر ایشان پنصد و هفتاد

بوده و برادر چو پیرست حضرت شیخ سلیم فتحپوری قدس سره
 نام پدر ایشان شیخ بهارالدین است و اصل از اهالی دمرید خواجه ابراهیم
 که از اولاد حضرت خواجه فضیل عیاض در سلسله چیت بودند و شیخ از اولاد
 گنجشکر اند در مدت عمر او زه طے پیدا شده اند در ادب ایل حال بطریق بسیار
 می بودند چون در نیگار در آمده اند بر یارت حرمین بشره یعنی مشرف گشته
 و سلطنت عرب و عجم را سیر کرده و مشایخ آنوقت را دریافته باز میهن و ستان
 آمده و در کوه سیکری که در آنوقت دیرانه بود توطن گزیدند و حضرت ابراهیم
 از اخلاص و ابعادای که بشیخ داشتند شهری در اینجا آباد کردند و قلعه ستین
 بر آن کوه ساختند و فتحپور نام نهادند چون پادشاه را فرزند می نامند در هر گاه
 که از ارباب کمال و صاحب حال شخصی را می شنیدند رجوع با او نموده التماس
 فرزند میگردند شخصی بعرض رسانید که غرنیزی درین نزدیکی از خانه مبارک آمده
 در کوه سیکری میگذرانند پادشاه خود بزرگوید به شیخ رفتن التماس فرزند نمود
 شیخ گفتند فردا جواب خواهیم داد چون دیگر پادشاه رفتند شیخ فرمودند
 حق تعالی بشما فرزند خواهد عطا فرمود فرزند کلان خود را با ما خواهد داد که
 تربیت نمایم چون مدت حمل چهارم گذشت پادشاه نزدیک رسید ابراهیم پادشاه

بادشاه بجانده شیخ فرستادند جهانگیر بادشاه بجانده شیخ متولد شدند و شیخ
 جوذرا برایشان گذارشته سلطان سلیم نام کردند وصیه خود را بشیخ
 دادند مقرر نمودند و گفتند وقتی که این پسر بسخن در آید ما رحلت خواهیم نمود
 و همچنین شد ولادت شیخ در سال هشتصد و نود و هفت هجری بود و وفات
 در سبت و نهم رمضان سال نهصد و هفتاد و نه و قبر در مسجد کلان فتحپور است
 که اگر بادشاه بجهت حضرت شیخ بنا کرده اند بس عالی ساخته اند حضرت
شیخ نظام انبتهی قدس سره از بزرگان مشایخ هندوستان اند
 و اصل از قبه انبتهی که از توابع لکنوت مرید شیخ معروف جوپوری اند
 و شیخ معروف مرید شیخ ابدا شارح کافیه و هدایه اند که سلسله ایشان بچند
 واسطه شیخ نور قبه عالم که در بنگاله آسوده اند میرسد ریاضتیهامی شاد کشیده
 صاحب کشف و کرامات گشته بودند و از سماع پر پیز می نمودند و میگفتند چاره
 اختلاف باید افتاد و وفات ایشان در سال نهصد و هفتاد و نه هجری بوده و
 قبر در قبه انبتهی است **حضرت شیخ داود جهنی** و **ال قدس سره**
 جهنی قبه البیت از مصافات لاهور ابایی کرام ایشان از عرب هندوستان
 آمده اند و تولد ایشان در سبت پور شده مآله ایشان پیش از ولادت

شیخ فوت کرده اند در اوایل حال پیش مولانا اسمعیل آجه که از شاگردان
 حضرت مولانا عبدالرحمن جامی قدس اندسه اشامی بودند کتب علوم
 می نمودند در ایام طفولیت اصعبانی را بقدرت تمام میخوانند و منسوب اند
 بسلسله علی قادییه در اوایل سلوک ادیسی بودند از دو حمایت حضرت
 قطب ربانی عوث صمدانی سید عبدالعزیز جیلانی رضی الله عنه و باشاره حضرت
 عوث اعظم ^{نظام} دینت ارادت بشیخ حامد قادی و ولد شیخ محمد العاد ربانی دادند
 و از بزرگان مشایخ متاخرین صاحب سعادت بلند و حوارق ارجسند
 گشته وفات ایشان در سال نهصد و هشتاد و دو هجری بوده و قبر
 در شیرگده نواحی جهنمی است حضرت شیخ نظام مار نونی قدس
 سره مار نون از شهر تاس مشهوره هندوستان است مرید شیخ خانو
 چستی اند که در گویار توطن داشتند و از کبار مشایخ وقت خود بودند
 و شیخ نظام تا چهل سال بارشاد طالبان مشغول بودند و جمیع کتبی برکت
 ایشان بمرتبه عالی رسیدند گویند همیشه پاینده از مار نون حضرت خواجه قطب
 ادیسی قدس روجه بود و ذوق و جذبه تمام میفرستند و ولادت شیخ خانو
 در سال نهصد و چهل هجری بوده و وفات ایشان در سال نهصد و نود و هفت

و بخت بجزی رود داده حضرت شیخ و جیهه الدین گجراتی زبانشان
 علویت از کبار شیخ متاخرین اند و در علوم ظاهری قدرت ایشان برتر
 بود که بر اکثر کتب درسی حاشیه یا شرحی نوشته اند خلقی ابنه بخدمت شیخ
 رسیده مستفیض و سفید میگشتند و حالت باطنی نیز بر کمال داشته اند در احمد آباد
 سکونت در زیده بودند و بهیچ جای رفت و آمد نمیکردند اگر چه ارادت بجای دیگر
 داشتند اما ارشاد از شیخ محمد عوث اعظم یافته اند و در ادب طریقت تابع ایشان
 بودند و کار را نزد شیخ محمد عوث با تمام رسانیده اند و چون شیخ محمد عوث گجرات
 رفتند شیخ علی متقی که صاحب علوم ظاهر و باطن بودند با جمعی از علمای ظاهر
 بعضی سخنان بلند فتوی بر قتل ایشان نوشتند و حاکم انجلی فتوی را موقوف
 نوشتن شیخ و جیهه الدین داشت چون ایشان بجان شیخ محمد عوث رفتند در وید
 اول در بینه شیخ گشتند و کاغذ فتوی را پاره کردند و شیخ علی متقی گفتند که ضم شما
 بکلمات شیخ نرسیده و بگفتند که در ظاهر شریعت چنان باید بود که شیخ علی
 است و در حقیقت آنچه که مرشد است و آنچه از اکثر مردم سخته تحقیق نموده است
 که شیخ محمد عوث از اهل دعوت بودند اما آنرا بکمال رسانیده بودند و ذات شیخ
 و جیهه الدین در عهده صنوسان تمهید و نمود و هشت بجزی بوده و قبر در میان

احمد آباد است و فات شیخ محمد غوث اعظم ما پزدهم رمضان سال نهصد و هفتاد
 هجری در اکبر آباد واقع شده و مدت عمر هشتاد سال و فیر در گو ایار است حضرت
 شیخ علاء الدین اووهی قدس صهره صاحب کرامات و مقامات
 عالیه بودند گاه کاهی حقایق و معارف را بصورت نظم در می آوردند چنانچه این مطلع
 از ایشانست **حیث** ندانم آن کل خود رو چه رنگ و بودار و نه که مرغ هر چمنی
 گفتگوی او دار و نه دار میران ایشان بسیار کمال رسیده اند گویند همیشه دعا
 میکردند که شهادت نصیب ایشان گردد و شبی در وان بجای ایشان در آمدند و
 با وجود آنکه سن شیخ به نود رسیده بود ششیری بدت گرفت و چندی گذشته
 خود بدرجه شهادت رسیدند و شهادت ایشان در سال نهصد و نود و هشت
 هجری بوده است **حضرت شیخ محمد بن فضل الله قدس سره** از
 اولاد امجاد حضرت شیخ الاسلام احمد جام الله قدس سره در موضع **زنجابان**
 که از توابع هرات است می بوده اند صاحب مقامات بلند و کرامات ارجمند در
 ریاضت و مجاهدت یکانه زمانه و اگر ضایع می بوده اند و نظار بشو بیامی کرده و
 بالای آن صاحبون آب میخوردند تا در شود و از حضرت اخوند خود شنیده ام که میفرمودند
 چون عبد الله خان اوزبک از ما در این شهر شیخ خراسان روانه شد و در زند جان **بچه**

بخدمت ایشان رسیدند و بخدمت او بنامی حذار بگشتن رفته و صبر کن که قلعه
 هرات بعد از آن ماه و نه روز در ساعت فتح خواهد شد بعد از بگشتن مدت مذکور
 به بچیان نشد که خواجه فرموده بودند و نیز حضرت اخوند از زبان والد ماجد خود شیخ
 فصیح الدین نقل میگرداند که ایشان میفرمودند شبی بخدمت خواجه عبدالحق رفتم آنجا
 اراده زیارت حضرت خواجه عبد الله انصاری کردند و چون شب تاریک بود خواجه
 که چراغی روشن کند روغن چراغ بهم نرسید چراغ و آنرا بآب تبر پر کردند و قیله
 بآب دهن خود تر نموده در آن گذاشته روشن ساختند و آنرا بدست مبارک خود
 متوجه شدند و راه قریب یک فرسنگ بود و باد مندی میوزید و چراغ روشن بود
 تا بمرقد حضرت خواجه رسیدند بجز رسیدن چراغ خاموش شد بعد از زیارت باز
 چراغ را روشن کرده تا منزل خود همانقدر بقی آمدند و نیز اخوند میفرمودند که قریب است
 خواجه وصیت کردند که جانه مرا خوانید بگمده است تا ابلق سواری رسد و امامت جانه
 من کند چون خواجه بر حمت حق پوستند چنین کردند و انتظار میکشیدند که در همانوقت
 والد من شیخ فصیح الدین بر ابلق سواری رسیدند و امامت جانه ایشان کردند
 وفات خواجه در سال هزار و پنجاه و هجری بوده و قبر در زند جان است و وفات شیخ فصیح
 بالدین در روز پنجشنبه است و دو م رصحن سال هزار و نوزده و هجری بوده و قبر در لاهور

حضرت شاه ابوالمعالی قدس سره از سادات صحیح النسب صاحب
 کرامت و خوارق بوده اند در سلسله علییه ظهوریه مرید شیخ داود جهنی دال اند و بعد
 از سی سال ریاضت و مجاهدت در شهر لاهور سکونت در زینده حضرت اخوند
 بفرمودند که روزی همراه اخوند خود ملائمت الهی که عالم و عامل بودند بدین ایستاد
 رفتم و آنجا نشسته بودیم که شخصی تسبیح شاه آورد و در دل من گذاشت که اگر شاه را
 کراتی باشد باید که این تسبیح را بمن بدهند وقت حضرت مرا طلبیده و همان تسبیح
 بمن دادند گفتند هر وقت تسبیح تو بشما ببرد صد مرتبه صلوات بخوانند و از
 اخوند ملائمت الهی منقول است که روزی در خاطر من گذاشت که من اراده و اعتقاد
 بحضرت عنوث الثقلین دارم آیا آنحضرت از من خبردار خواهند بود و در جواب
 دیدم که بجهت امری در مانده ام و سه سن برینده است فی الحال عنوث الثقلین حاضر
 شدند و دستاری سفید بخاک کردند فرمودند که ملائمت الهی ما در چنین جاها از شما
 خبرداریم خود ای آن شاه ابوالمعالی طلبیده اند و دستاری سفید دادند و گفتند
 که این دستار است ولادت شاه روز دوشنبه دهم ذی حجه سال نهصد و سیست
 هجری وفات شانزدهم ربیع الاول سال یک هزار و سیست و چهار هجری بود
 و فروردین شهر لاهور است تحفه القادریه که بدان تمام احوال حضرت عنوث اعظم است

است ایشان جمع کرده اند و کمال ارادت و اخلاص با آنحضرت داشتند و
 آنحضرت را اینترکال عنایت و شفقت بشیخ بود و اندک از او حایت آنحضرت
 بشاه میرسید حضرت خواجہ عبدالحق جامی قدس سترہ نام
 جد ایشان شیخ محمد صدرست از فرزندان حضرت صدیق اکبر اندر رضی اللہ عنہ
 و ابای ایشان در جوپور میبودند اما مولد شیخ در احمد اباد گجرات است و شیخ صغیر
 بودند کہ والد ایشان بر حمت حق پیوست در ابتدا می جوانی بخدمت شیخ صفی
 گجراتی رسیدہ خرقہ اجازت پوشیدند و شیخ ایشان را رخصت کہ معطرہ دادند
 و بقدم تجرید و تغذیہ زیارت حرمین شریفین کردہ تا دو اوزہ سال در مکہ شریفہ
 در صحبت شیخ علی متقی گذرانیدہ اند و از اینجا باز معاودت نمودہ با احمد اباد رسید
 متاہل شدند تا دو اوزہ سال دیگر پیش شیخ و جید الدین گجراتی تحصیل علوم ظاہر
 استخوان بودند و در ہمین ایام بصحبت شیخ ماہ جوپوری ہم کہ در گجرات بودند رسیدند
 شیخ ماہ چون از زبان والد ماجد ایشان شنیدہ بودند کہ پسر خود واقف بہ
 وقت خواہد شد ایشان را محترم میداشتند و شیخ ابو محمد حضرت پیشی کہ بریدہ والد
 ایشان بودند از قلعہ اسپرکتانی قبیلہ و جید الدین و شیخ ماہ نوشتند کہ ایشان
 را چسرا پرواز نمی آید ایشان در جواب نوشتند کہ بدست شہادت و شیخ

و شیخ را حضرت اسیر کردند شیخ بمقامت شیخ ابو محمد رسیده و منتهی را که والد
 ایشان شیخ ابو محمد امانت سپرده بودند گرفتند و در بر با پنور توطن گرفته بدین
 اشتغال داشتند و بعد از آن ترک تدریس نموده به هدایت خلق مشغول
 گشتند و جمع کثیری بمرت صحبت ایشان صاحب کمالات ظاهری و باطنی
 شدند و شیخ در زمان خویش یکانه و مرجع مشایخ کبار و از بزرگان متأخرین
 سلسله چیست بودند و ضمیمه و شرحین ولایت خاندیس و آن حوالی را روی
 ارادت بایشان بود و مقبولی عظیم داشتند و شیخ را محبت و اخلاص حضرت
 حضرت سید انام صلی الله علیه و علی آله الکرام و اصحاب العظام میرسد بود که
 بکفایت و شنیدار است نیاید چنانچه هر چند گاه از ذوق و اشتیاق و از بی اختیار
 متوجه بدین مکتب میگشتند و بعد از رفتن چند منزل بموجب اشاره آنسور
 باز مراجعت می نمودند و طریق ایشان تمام مطابق شرع و سنت بود و در آنچه متوجه
 سه حصه میکردند یک حصه بجهت فوت عیال میدادند و حصه دیگر صرف خانقاه
 و فقرا می نمودند و یک حصه دیگر نزد حضرت سرور کائنات صلعم نموده بجهت
 میفرستادند و خوارق و کرامات ایشان بسیار و بی شمار است و ذات ایشان
 در بر با پنور شب دوشنبه دوم ماه رمضان سال یکپنور زلیت و نه هجری بود

بوده چنانچه خواهد نامش رحمه الله تاریخ فوت ایشان ابن فضل الله یافته اند
 و مدت عمر هشتاد و شش سال و قبر در شیخ پور بر بانه پوزیت که خود آباد کرده بود
 برار و تبرک حضرت احمد کابلی و السمرندی قدس سره از اولاد
 حضرت امیرالمؤمنین عمر فاروق رضی الله عنه حنفی مذهب بوده اند و در سمر
 سکونت ورزیدند در سلسله نقشبندیه مرید خواهد باقی بودند و ایشان مرید مولانا
 خواجگی الکنکی و ایشان مرید پدر خود مولانا درویش محمد و از مشایخ قادریه و چشتیه
 نیز اجازت ارشاد حاصل کرده بودند از مشایخ و صاحب ریاضت و
 مجاهدت و حواری و تصایف اند در اواخر حال بعضی بر شیخ بهمت کردند که
 شیخ میگویی مرتبه من زیاده است از خلفای اشدین رضی الله عنهم اما این محض
 بهتان و دروغ است مخالفان است بر شیخ چرا که این فقیر خود شیشه از سیادت و تقا
 بناه مضایل و کمالات دستگامه حقایق و معارف اکا و افضل فضیلهای عصر
 علمای فہامی استادی حضرت میرک شیخ بن شیخ نصیر الدین که میفرمودند و
 ما را عبور بسر بند واقع شد و کیف ما التقی ملاقات شیخ احمد رومی را و در ان
 ملاقات بجا طرک نشد که اگر شیخ زاکر امنی است باید که مردم آنچه از ایشان بیان کنند
 حلقه شان من سازند و دیگر آنکه شیشه بودم که خواهد باقی که بر ایشان است

بی اجازت مولانا خواجگی الملکی مرید سیکر گشت دیگر آنکه نخواهد خواندند محمود و عتیق
 دارند چون ساعتی پیش شیخ ششم جزویکه از زیر سرسند خود بنین دادند که طالع بد
 چون آنرا تمام بدیدیم بن گفتند این چیزی ظاهر شود کفتم این خود هیچ ظاهر شود
 آنچه در اینجا است درست است گفتند پس بدانند که آنچه از ما واقع شده همین است
 و باقی اقر است و باز بعد از ساعتی گفتند که روزی خواهد خواندند محمود و با بنی آمده
 بودند گفتند که خواهد باقی اجازت صبح از پیر خود نذر و بجهت آنکه روزی مولانا
 خواجگی الملکی خرزهره بخوردند و قاج قاج را خود بریده بدست حاضران در میدان
 میدادند و بخواجه باقی ندادند اصحاب گفتند خواهد نیز حاضر اند مولانا خواجگی
 الملکی منم سووند ما خرزهره باد درست دادیم خواهد باقی این استنباط کردند
 که مراد اجازت ارشاد دادند من کفتم این چنین نیست چرا که ما هرگز چنین سخنی
 از پیر خود و از دیگر مردم شنیده ایم بلکه خواهد باقی ابا سیکر و مذ که این کار درست
 نمی آید و این بار را من میتوانم برداشتم و مولانا خواجگی سیفر سووند که ما اجازت
 دادیم و ترا انکار را باید کرد درین اثنا چندی اندیش سیند ان نیز گفته اند که
 ما بعد ان مجلس حاضر بودیم که مولانا خواجگی اجازت ارشاد بخواجه باقی دادند
 خواهد خواندند محمود گفتند بس ما غلط شنیده بودیم و بعد از ان شیخ احمد فرمودند

فرمودند که آنچه از مریدان خواجہ خاوند محمود باباشان اعتقاد دار خواجہ انجنان
 نیستند و من آن اعتقاد بخواجہ ندارم ہر سہ سوا یک در خاطر حضرت اخوند گلاشتہ
 بود شیخ جواب دادند و فات ایشان در سال یکزار و سی و چہار ہجری بودہ
 و مدت عمر شصت و سہ سال و فرورد سہ ہند بہت حضرت شاہ
 بلاول قدس سرہ ولادت ایشان در قصبہ شیخو آہن کہ از مضافات
 پنجاب است واقع شدہ و در لاہور سکونت داشتند و بعلم ظاہری و باطنی کسب
 نمودند و در سلسلہ علیہ قادریہ مرید شیخ شمس اندو ایشان مزید شیخ ابو
 اسحق و ایشان مرید شیخ داؤد چینی دال کہ ذکر ایشان بالا گذشتہ و شیخ
 بلاول صایم الدہر و قایم اللیل سیو بند در رند و درع امیاز داشتند این فقیر
 یک مرتبہ بخدمت ایشان رسیدہ آثار پابخت و مجاہدت بسیار از
 بشہ شیخ ظاہر شد ہر روز جمع و کثری بخدمت ایشان آمد و رفت می نمود
 و ہر کس ہر وقت کہ بخدمت شیخ میرفت البتہ برای او ماحضری میکشیدند و
 مردم ہمیشہ بچہت شفاعی جباران کوزہ آبی بخدمت شیخ می پرورندہ و ایشان
 دعا خوانندہ بر آن باب میدیدند و اکثری شفاعی یافتند و فات ایشان
 بد وقت عشا سی شب و در شب بیست و ہشتم شعبان سال یکزار و چہل

و شش مجری بوده مدت عمر شریف هفتاد سال و قبر در لایبورت بموضع که
 سکونت داشتند الحمد لله والمنة که با تمام رسید ذکر مشایخ متفرقه که تاریخ
 وفات و ولادت و محل قبور اکثری در کتاب نجات الانس و تاریخ یا
 و طبقات سلمی نبود و این خادم فقرا بعد از انقضای پنجس بسید از کتابها
 معتبره متقدمین دستاخرین پیدا نموده بقیده ضبط در آورده امید که ارواح طیبه
 ایشان مدس الله اسرلهم اینین فقیر حشود کرده ذکر نماید
العارفات الصالحات الکاملات الواصلات
 رضی الله عنهنین به انکه افضل سال العالمین پیش از عهد حضرت
 رسول صلعم آسیه بنت مزاحم زن فرعون در یم بنت عمران است و بعد
 ازان سرور ازواج مطهره خدیجه کبری و عایشه صدیقه و از جنات
 فاطمه زهرا رضی الله عنهنین ذکر ازواج مطهرات حضرت سرور
 عالم صلی الله علیه و سلم برودیت که آن حضرت فرموده اند من سنی
 خواستم هیچ یک از دختران خود بفری بکند و او هم بکند اگر چه بی عمل باشد و در
 دهر امان این همه ازواج مطهرات دوازده بودند که آنحضرت بایشان نجات
 فرموده اند از نخل مانده مستقی علیه الله و علی مختلف فیه که از وجود خود با سید

حضرت خدیجه کبری رضی الله عنهما کینت ایشان ام بند است فنام
 پدر ایشان خویله بن اسد بن عبد الغری بن قحی بن کلاب و نسب ایشان
 در قحی به نسب آنحضرت صلعم متصل میشود و نام والده ایشان فاطمه بنت زبده
 بن اللاحم که از بنی عامر بن لوی بوده اول زنی که پیغمبر صلعم خواستند اند حضرت
 خدیجه اند و پیش از خواستگاری آنسر در خوابی دیده بودند که آفتابی از آسمان
 در خانه ایشان فرود آمد و نور آن از خانه ایشان منتشر شد چنانکه در هر کسعه
 و بیخ خانه مانند الکا که بان نور منور گشت در هر آن زمان که در عهد آنسر وارد
 آمدند سن مبارک ایشان چهل سال بود و سن آنحضرت بست و بیخ آن
 و مهر ایشان بیست شتر مایه بود و اولاد آنحضرت از دختر دوسر تمام از ایشان
 بود و سید عالم صلعم جهت رعایت خاطر ایشان تا ایشان در حیات بودند
 و بیخ زن خواستند و اول کسیکه از زنان با اتفاق بشرف اسلام مشرک گشت
 حضرت خدیجه کبری بودند و زوی جبریل علیه السلام سید عالم صلعم گفت
 یا رسول الله صلعم این خدیجه است که می آید برای تو طرفی بر ادا دم و طعام می آرد
 چون توبه داد او از پروردگار او و از من سلام رسان و بشارت ده
 او را بخانه و رحمت از یک مرد و از یک جوان که در آن خانه بیخ خدمت در آن

بنود گویند چون حضرت سید بن ابی طالب از حضرت پروردگار خود دانید جبرئیل سلام
 رسانید حضرت حدیقه جواب سلام فرمودند دفات ایشان اصح آنست که
 سوره دهم ماه رمضان سال دهم از بعثت آنسور واقع شده بدت عمر مرتضی
 شصت و پنج سال و قبر ایشان در مقبره حجرون است بنوعی صلعم خود مقبره ایشان
 رفته دعای خیر کردند و بعد از رحلت آنسور بسیار یاد میکردند حضرت
 عائشه صدیقہ رضی اللہ عنہا کینت ایشان ام عبدالمطلب
 ایشان از فضیلت و فقہاء و علماء و فصحاء و بلجای صحابه بودند چنانچه
 حضرت رسالت پناه صلعم در شان ایشان فرموده اند که خدوشی در کلم
 عن خوالجیر یعنی بگریزید و حصار از خصم دین خود تا ما ازین سرخ پوش
 دار حضرت عائشه صدیقہ مرویست که گفتند بر افضلیت و برت داد
 اند بر سایر از و ارج پنج صلعم بد ۵ چیز اول بگری غیر از من نخواسته شد
 انام دوم آنکه هیچ خواسته آنحضرت که پروردگارداد محبت کرده باشند از
 خدا بخواند من سوم آنکه در پاکی من آیات کریمه از دشمنان مانع شد چنانکه
 آنکه پیش از آنکه در اصول صلعم بخواند جبرئیل علیه السلام صورت مرا بر او بریزد
 با آنسور نمود و گفت این را از من کن پنجم آنکه من در پیغمبر صلعم انیکه در من

غسل میکردیم و با هیچ زنی این امر بجای نمی آوردند ششم آنکه آنحضرت نماز میکردند
 و من پیش نماز آنحضرت به پیشو خوابیده بودم و این امر مخصوص من بود هفتم
 آنکه در جمله خوب هیچ زن وحی با آنحضرت نازل نمیشد مگر در جامه خواب من
 هشتم آنکه در حالی که روزه مسطر آنسور در راقبض کردند سه مبارک آنحضرت
 میان سینه و شش من بود هفتم آنکه آنسور در صلعم روز نوبت من رحلت
 نمودند دهم آنکه آنحضرت در حالت مدفون گشتند و صحبت پوسته که از رسول
 صلعم پرسیدند که دوست ترین آدمیان نزدیک تو کیست فرمودند عایشه
 گفته از مردن فرمودند پسر او از انس بن مالک رضی الله عنه روایت
 که اول دوستی که در اسلام پیدا شد دوستی منجیب بود صلعم با عایشه
 صدیقه و مردم به ایای خود را در روز نوبت عایشه صدیقه بخدمت آنحضرت
 میفرستادند و مقصود ایشان ازین امر طلب رضای آنسور بود و
 آنحضرت بفاطمه زهرا میفرمودند که ای دختر من دوست منند ای تو
 آنچه من دوست میدارم حضرت فاطمه گفته آری دوست میدارم فرمودند
 پس دوست دور عایشه را از حضرت عایشه منقول است که گفتند منجیب
 البته صلعم و سلم بمن فرمودند که میدانم که تو از من سگ خشنودی و سگ در غضب

کفتم یا رسول الله از کجا میدانی منم هر روز چون خوشنودی قسم میخوری که لا اله الا الله
 محمد پرگاه شناساکی میگوئی لا ادب ابراهیم کفتم آری چنین است گویند عایشه
 صد بقره رضی الله عنها شش سال بودند که سید امام بعد خویش در آوردند
 و در ایشان متاعی که بود بجاه ورم می آردند و برودیتی با نصد دویم بود
 آنحضرت آنرا قرض نموده تسلیم ایشان کردند و فات حضرت عایشه
 صد بقره رضی الله عنها شش ماه رمضان سال بجاه و هشت بقره
 بوده و مدت عمرش یعنی شصت و شش سال و قبر در بقیع است و اکثر
 امالی مدینه مشرفه حاضر شدند و ابو برهه رضی الله عنه بر جازه ایشان
 نماز گذاردند حضرت زینب رضی الله عنها نام پدر ایشان خرمیه
 بن عمارت بن عبد الله بن عمر بن عبد مناف بن هلال بن عامر بن صعصعه
 است در رمضان سال سوم از هجرت پنجمه صلعم ایشان را در عقد نکاح
 خویش در آوردند و هشت ماه در خانه مبارک آنحضرت بودند و بعضی
 بر آند که شش ماه و ایشانرا ام الماسکین میگفتند از جهت رحم و شفقت
 و کثرت طعام و حسالی که بر مساکین داشته اند و فات ایشان در
 بیح الاخر سال چهارم از هجرت بوده و قبر در بقیع است حضرت

حضرت زینت بنت جحش رضی اللہ عنہا کینت ایشان ام
 الحکم و نام پدر ایشان امینہ بنت عبدالمطلب کہ عمر رسول صلعم بودند و نام
 اول ایشان برہ بود حضرت سیدنامام ایشانرا تغزداہ زینت گذار
 اند و در ماہ ذیقعدہ سال پنجم از ہجرت ایشانرا در عقد خود در آوردند و در
 خواستگاری ایشان بپدر حضرت آیات کریمہ نیز وارد شد مردیست کہ رسول
 بی اذن بجانہ زینت رفتند در حالی کہ ایشان سر بر نہ بودند گفتند
 یا رسول اللہ بی خطبہ و بی کوفہ نمودند اللہ المذوح و جبرئیل الشاہ
 از زینت رضی اللہ عنہا روایت کرد وزی بحضرت سید المرسلین کفتم کہ
 مرا چند فضیلت بہت کہ بچگونگی از ازدواج ترا میت یکی انکہ نکاح من در
 آسمان واقع شدہ و دیگر در ان قصیدہ جبرئیل میآید بخی بود و کواہ اول
 زنی کہ از ازدواج مطہرات بعد از پنجم صلعم فوت کرد ایشان بودند و فاطمہ
 ایشان در سال ہجرت و بقولی بنت و بکم بودست عمر پنجہاہ
 و سال حضرت فاطمہ و اعظم رضی اللہ عنہا این سنین مشرفہا حاضر
 ساختہ بر ایشان نماز گذاروند و قبر در بقیع بہت حضرت سودہ
 رضی اللہ عنہا ایشان ام الامم و نام پدر ایشان زینب بنت

بن عبد شمس بن عبد دود بن نصر بن مالک بن حسن بن لوی بن فایز
 قرشیہ العاصریہ است و نسب ایشان بانب سرور کائنات در لوی
 متصل شود و نام ملود ایشان بنت قیس بن عمرو بوده مدینه منوره
 او ایل بعثت مسلمان شدند در سال دهم از نبوت بعد از وفات حضرت
 عذیبه کبری رضا و پیش از تزوج حضرت عائشہ صدیقہ رضی حضرت
 سید نام ایشان را در نکاح خود آوردند و پسر ایشان چهار صد و دهم
 بود و چون کبر سن ایشان را دریافت و آنحضرت اراده طلاق ایشان
 کردند شبی بر سر راه آنسه در نشسته وقتی که بجانہ عائشہ صدیقہ میرفتند
 گفتند یا رسول اللہ مرا طلاق بده و من هیچ طبع ندارم لیکن سخوام که
 نشه دو قیامت با آنراج تو بخورد سوم و من لوبت خود را بجاریت بخشیم
 حضرت رسالت پناه صلعم از ان اراده که گذشتند وفات ایشان
 در اواخر خلافت امیر المومنین عمر فاروق رضی اللہ عنہ بوده و بقول
 در زمان حکومت معاویہ رحلت نموده اند و چون اولی شهریست و فر
 بیجمع است حضرت صدیق رضی اللہ عنہما اللهم جده ایشان حج
 بن حنبل بن قلاب بن نبله بنت عامر بن ابی اسحاق بن صغیر

رضی الله عنهما از سبا بای خیر بودند چون سیدانام صلعم ایشانرا بخر ساختند که از او
 و بقوم ایشان ملحق سازند با آنکه اسلام آورند و حضرت رسول خود استکباری نمایند و
 گفته یابد رسول الله تحقیق که از روی اسلام دارم و تصدیق تو کرده ام پیش از آنکه
 دعوت کنی و اکنون که بمنزل تو آمدم مراد بر بودی هیچ حاجت نیست نه پذیری و نه
 برادری در میان بود و دارم یار رسول الله مراد در میان کفر و اسلام بخر میکردنی و بهر
 که خدا در رسول وی اجب اندر نزد من از آزادی و حقوق بقوم خود پس حضرت
 خوش آمد و ایشانرا برای خود نگاه داشتند و از او کردند و از آزادی ایشانرا بهر
 ایشان ساختند و فات ایشان در سال سی و شش و بقولی در سال پنجاه
 و بقولی پنجاه و دو در محبت و بقولی در ایام خلافت امیر المومنین عمر رضی الله
 بوده و ایشان نماز گذارده اند و قبر در بقیع است حضرت ام حبیبه رضی
 الله عنهما نام پسر ایشان ابو سعیدانست و نام ملود ایشان صفیه بنت
 ابی العاص بن امیه بن عبد شمس است و عمر حضرت امیر المومنین عثمان بود
 ام حبیبه فرمودند که در وقت دیدم که شخصی من خطاب میکند که ایام المومنین
 دیدار شدیم و تعمیر آنچو فریش بان نمودم و پیوسته صلعم مرا خواهد خواند حضرت
 عثمان ایشانرا از صفیه سالان فرستاد و بخت بس در عالم دادند و در آنوقت

ایشان سی و پنج سال بودند و پدر ایشان چهار صد و بیست و نه ساله بود و در سن
چهار هزار و هشتاد و دو ساله بود و وفات ایشان در سال چهل و دوم یا چهل و چهارم
از هجرت واقع شده و قبر در بقیع است حضرت حفصه رضی الله عنها
ایشان دختر حضرت امیر المومنین عمر بن خطاب اندر ضی البر عنده و مادر ایشان
زینب بنت سلون بن حبیب بن وهب است در سال سوم یا دوم از
هجرت حضرت سیدنا ام سلمه ایشان را در عقد خویش در آورد و در ولادت
ایشان پنج سال پیش از ولادت بوده وفات در سال چهل و پنج یا چهل و یک
یا چهل و هفت هجری واقع شده و قبر در بقیع است حضرت جویریة رضی
الله عنها نام پدر ایشان عاصم بن ابی صرار بن حبیب بن عابد بن
مالک است و آنست که در صلح ایشان در کربلا در سال پنجم یا ششم از هجرت در
عقد خویش در آورد و وفات ایشان در مدینه سال پنجاه و پنج یا پنجاه و
شش هجری واقع شده و در سن شصت و پنج سال بوده و قبر در بقیع است
حضرت سیمونه رضی الله عنها نام پدر ایشان عاصم بن حزن بن یحیی
بن ابراهیم است و نام مادر حضرت عوف بن زینب بن ابی العوب است در سال
پنجم از هجرت سیدنا ام سلمه در سن پنجاه و پنج ایشان را در عقد خویش در

در آوردند از ایشان مردیست که فتنه سوده اند شبی بوقت سن بود رسول
 صلعم از پیش سن بیرون رفتند بر فاستم و در راه بستم بعد از لحظه آمده در راه
 بزدند بگنجد سوم سوکنه دادند که در راه بگنجد می گفتیم یا رسول الله در شب بوقت
 سن در خانه زمان دیگر میروی فرمودند نکر دم یکس بقضای حاجت رفته
 بودم و وفات ایشان در سال بچاه و یک بچس و بقولی شصت و یک یا سه
 یا شش بوده و نیز در بقیع است حضرت ام سلمه رضی الله عنهما نام
 ایشان سیدنت ابی امیه است در رسول صلعم در ماه شوال سال چهارم از هجرت
 ایشان نزد عقد خود آوردند و مهر ایشان سماعی بود که قیمت آن ده درم
 بود در آن سن زنی که از ازدواج مطهرات بر حمت حق بیعت ایشان بودند
 وفات ایشان در سوم ربیع الآخر سال شصت و یک یا بچاه و نه بچس
 بوده و ابوهریره رضی الله عنه بر ایشان نماز گذارده اند و مدت عمر هشتاد و
 چهار سال نیز در بقیع است ذکر نباتات طاهرات از اکبات حضرت
 صلعم حضرت فاطمه زهرا رضی الله عنهما کتبت ایشان نام محمد و
 العاقب مبارک ایشان طاهره در آنکه در آن سنیه در حینه و بنویسند اگر
 فاطمه زهرا بس خودترین باشد آنکه در صلعم اند اما در حجت و شفعه

را بایشان بود بزرگترین همه اند و جمیع اولاد او مجاد سیدانام صلعم از ایشان
 است حضرت امیرالمومنین علی کرم الله وجهه در رمضان سال دهم از هجرت
 بعد از مراجعت از غزه پریشان از خواستگاری نمودند و در آنوقت حضرت
 فاطمه بانزدن یا پیروزه سال بودند و سه پسر که حضرت امیرالمومنین حسن
 و حسین و محسن و سه دختر که زینب و ام کلثوم در قیبه باشند از ایشان
 متولد شده اند و محسن در قیبه در طعوبت بر حجت حق هستند و از زینب که
 بعد از جعفر و ام کلثیم که بجز حضرت امیرالمومنین عمر فاروق نزوح کرده اند
 فرزند نماند از حضرت عایشه رضی الله عنها پرسیدند که از آدمیان که دوست
 بود رسول صلعم چه نمودند فاطمه گفتند از مردان فرمودند شوهر و سه
 روزی پیغمبر صلعم با حضرت علی و فاطمه بنوا سها سلطت میفرمودند و
 بهر دو تعلق مینمودند حضرت صلعم گفتند یا رسول الله او دست ترش تو از من
 با من آنست و فرمودند که ای احب الی منک و انت اعز علی منهایین
 فاطمه دست ترش بسوی من ای تو و تو عزیزتری بر من اند او ز سه
 حضرت سیدانام صلعم بجز حضرت فاطمه سه نمودند این شخص که در راه
 پیش آمد دیدی گفتند یا رسول الله آری چه نمودند علی بود که بر کمر پیش

ازین بر زمین نیامده امروز از پروردگار خود مستوری خابت که برین سلام
 کند و بشارت مرگ فاطمه سید زانلی بیست و حسن و حسین سید جوانان
 اهل بیست خواهند بود ولادت با سعادت حضرت فاطمه زهرا در سال
 پنجم و بقولی چهل و یکم از او اتمه فیل پنج سال پیشتر از نبوت حضرت سید
 امینا صلعم واقع شده وفات در شب ریشنه سوم ماه رمضان بعد از
 وفات آنسر در صلعم و بقول اصح نیش ماه رومی نموده مدت عمر نیش
 بیست و هشت سال بوده و قبر در بقیع است و نماز بر ایشان حضرت علی
 گذارده اند و بقولی عباس رضی الله عنهما حضرت زینب رضی
 الله عنهما ایشان بزرگترین بنات آنسر و اند صلعم بقول اصح ایشان را
 با بیه خاله ایشان ابوالحاکم بن الربیع عقد کرده بودند و بعد از ایشان
 آمدون ابوالحاکم آنسر در زینب را تجدید نکاح کردند و بقول
 سلمان نکاح با دوبار گردانیدند و از ایشان یک پسر علی نام و یک دختر
 اما نام تولدش پسر چون بیه صد بلذیع رسید از دنیا برفت و اما را
 حضرت امیرالمؤمنین علی کرم الله وجهه بعد از وفات حضرت فاطمه زهرا بود
 و وصیت ایشان بمقد خورش در آوردند و ولادت ایشان پیش از نبوت

در سال سوم اردو فقه فیل بوده وفات در سال هشتم از هجرت واقع شده
 حضرت رقیه رضی الله عنهما ایشان بعد از حضرت زینب تولد
 شده اند و سید انام علیه الصلوٰه والسلام ایشان را با میرالموسین عثمان رضی
 علیه السلام دیده اند و از ایشان پسری شد و آن پسر در سن دوسالگی وفات
 یافت و بعد از آن دیگر فرزندان شد و ولادت حضرت رقیه پیش از نبوت
 در سال سی و سوم اردو فقه فیل بوده وفات در سال دوم از هجرت که
 آنسور و نغزوه بدرفته بودند واقع شد و قبر در بقیع است حضرت
 ام کلثوم رضی الله عنهما بعد از رقیه و پیش از فاطمه زهرا رضی الله عنهما
 متولد شده اند نام ایشان آمنه بود آنسور در صلعم بعد از وفات حضرت
 رقیه در سال سوم از هجرت ایشان را بعد از کفاح امیرالموسین عثمان رضی
 علیه السلام دیدند و در محله با حضرت عثمان بودند وفات ایشان در سال نهم از هجرت
 بوده بنف و کرماء العارفات الصالحات رحمته الله سبحانه
 حضرت زبیده رحمها الله تعالی ایشان کیزی حضرت امیر
 الموسین عمر فاروق اند رضی الله عنهما گویند روزی بجلازمت حضرت است
 بناه صلعم آمده سلام کردند آنسور در صلعم نشسته بودند ای زبیده چه پیش

پیش من دیر دیر می آئی تو موقتاً من ترا دوست میدارم و زاید گفت یا رسول
 الله صلعم امروزه تعجبی آمده ام فرمودند آن چیست گفتند با دعا و بطلب پیغمبر
 می رفتیم چون پشتاره پیغمبر بستیم و بر سنگ نهادیم تا برگیریم سواری دیدیم که از آسمان
 بر زمین آمد و برین سلام گفت و گفت سید انبیا را از من سلام کوی
 و بگویی رضوان خازن بهشت گفت بشارت مر ترا که بهشت بر آستان تو
 است و جنت کرده اند گروهی بچهاب بهشت روند و گروهی حساب آسان کنند
 و گروهی را شفاعت تو ببخشند این مکهفت و قصد آسمان کرد و از میان آسمان
 و زمین بمن التفات کرد مرادید که آن پشتاره را بر بنی تو استم برداشت گفت
 یا زاید این پشتاره را بر سنگ بگذار و مر سنگ را گفت آن پشتاره را با زاید
 بخانه عمر رضی الله عنه روان شد و پشتاره پیغمبر می آورد تا بدر خانه حضرت
 عمر رضی الله عنه و رسول صلعم بر خاستند و با زاید بدر خانه حضرت عمر رضی الله عنه رفتند و اثر آن
 شد سنگ بیدند سید کونین صلعم گفتند الحمد لله که خدا اینجام را از دنیا بیرون
 ببرد تا رضوان مرا بامرتش امت من بشارت بداد و خدا اینجام را از امت
 من ببرد مریم رسانید حضرت شعوانه رحمها الله تعالی از عجم
 بوده اند و در ابله نشسته و بنجات بخش و عظیم میفرمودند و آواز خوش داشتند

خارفان و عابدان در این در مجلس ایشان حاضر میشدند ایشانرا گفتند
 بیشترم که از گریه بسیار چشم توانیاشود گفتند در دنیا کور شدن از گریه بسیار
 هادوست ترست از کور شدن عذاب دوزخ در آخرت و گفتند چشمی
 که از نقای محبوب بازماند دیدار او مستیاق باشد بی گریه نیک نمی نماید
 گویند چون بر شدند شیخ فضیل عیاض نزد ایشان آمدند و طلب دعا کردند
 گفتند ای فضیل میان تو و خدا اتفاقا چیزی هست که اگر دعا کنم مستجاب شود
 عیاض نحوه بزدند و هموشش افتادند وفات ایشان در سان یکصد و هفتاد
 و پنج مجسمه بوده حضرت غفیرة العابدہ رحمہا اللہ از ابن عمر
 بود و معاذه عدویه محبت داشته اند چندان بگریستند که چشم ایشان نابینا
 گشت کسی گفت چه دشوار است نابینائی ایشان گفتند محجوب بودن از خدا
 از آن دشوارتر است وفات ایشان در سان یکصد و هشتاد و هجده
 بوده حضرت را ابو بصیر رحمہا اللہ تعالی اصل ایشان
 از بصره است بزرگی وفات فقور زیاده بر آن داشتند که در تحریر کتب سخنان
 ثوری رضی اللہ عنہ بجهت پرسیدن سائل بجهت ایشان میرفتند و عظمت
 و دعای حضرت را ابو زینب داشتند حضرت را ابو زینب نماز میکردند و تواتر

تا چهارده سال بگردد رسیدند و خانه را دیدند و گفتند سبحان الله مگر چشم
 مرا خطا رسیده مانقی آواز داد که چشم ترا خطی نرسیده اما کعبه استقبل
 ضعیفه رفته است که روی باین خانه دارد درین اثنا سلطان دیدند که حضرت
 را بعد می آیند و کعبه بجای خویش باز آمد گفتند ای رابو این چه ثوربت که در جهان
 انگنده رابو گفتند که تو ثور در جهان انگنده که چهارده سال درنگ کرده تا اینجا
 رسیده گفتند چنین است چهارده سال در نماز با دیده راقطع کردم رابو گفتند
 تو در نماز قطع کردی دمن دنیا از حضرت رابو پرسیدند که حق سبحان و تعالی
 را دوست داری گفتند دردم گفتند شیطان را دشمن داری خسر سود نداردستی
 رحمان بعبادت شیطان نمی پردازم گویند فضل بسیاری در خانه رفتند و بیرون
 نمی آمدند خادمه گفت ای سیده بیرون آئی تا آثار ضعیف منی گفتند باری تو درون
 آئی تا صنایع منی بزرگ بجزنت ایشان رفت و لباس ایشان بسیار گنبدید
 گفتن کنان باشند که اگر اشارت کنی جامه حاضر سازند گفتند سیدم ارم که دنیا
 خوام از کسیکه دنیا ملک اوست پس چگونه خوام از کسی که دنیا در دست او عاقل
 است و سیف مودنه که الهی ما را از دنیا پر چه قسمت کرده بر شمنان خود که ما را
 توبسی چون وفات ایشان نزدیک رسیده اکابر بر بالین ایشان حاضر شدند

در ماه رمضان سال دو صد و هشت هجری بوده و چون بر حمت حق بودند
زوج ایشان اسحق بن جعفر خواستند که بدیند بر نذ اهل مصر در عزت نمودند
که مرقد ایشان همین جا باشد قبول نموده و بموضعی که بامین قاهره مصر
است و آنرا درب سباع گویند دفن کردند حضرت فاطمه پیشاپوش
رحمها الله از قدما می نسا و حزان و کبار عارفان بوده اند مجاور
که منظم گشتند و کاهی بنیارت بیت المقدس میرفتند حضرت شیخ یارین
بطامی قدس الله سره بر ایشان ثنا گفته اند و فرموده اند در عمر خود
یک مرد و یک زن دیده ام آن زن فاطمه پیشاپوش است از هیچ مقام
خبر نکردم که آن خبر ادر اعیان بخوده یکی از شیخ ذوالنون مصری را دیدند
و پرسید که گرا بزرگتر دیدی از این نظایفه فرمودند زنی بود در مکة ادر فاطمه
میشاپوشه میگفتند در فهم معانی قرآن مجید سخنان میگفت که مرعوب
گویند روزی برای حضرت شیخ ذوالنون چربی در ستاوند شیخ قبول کردند
و گفته اند نسوان گرفتن بدلت و نقصان است ایشان گفته هیچ صوفی در
دنیا بزرگتر از آن نیست که سب در میان نه چند وفات ایشان در سال
دو صد و هشت و سه هجری بوده است حضرت کتفه رحمها الله

در ماه رمضان سال دو صد و هشت هجری بوده و چون بر حمت حق بودند

از کبار و اشراف و عارفان کلمات و اصوات بودند از شیخ سهری سقلی
قدس سره منقول است که فرمودند شبی اضطراب داشتم و خوابم نمی آمد
چنانچه بجهت خودت شد چون نماز با دعا و بگذاردم و بیرون آمدم بجهت حصول
تسکین آن اضطراب پیر جا که رفتم هیچ فایده نکرد آخر گفتم به پارستان
روم و اهل ابتلار اینم شاید که از بیم آن بحال آیم چون به پارستان
آمدم دل من تسکین یافت و سینۀ من منشرح گشت ناگاه کینز که
دیدم جماعه بگودشت و جا های پوشیده بوسی خوش از دوش نام
اسید بر دوت دهر دو پای در بند بود چون مرادید بگریست و شعری چند
بخواند صاحب بیمارستان را پرسیدم که این کیت گفت کینز کی است دیدار شد
خواجۀ او را بنده کرده باینجا فرستاد مگر بحال آمد چون این سخن بشنید بسیار
بگریست و اشعار عربی بخواند که سنی آن این است که اسی گروه مردم کنایه نام
ولیکن بظاہرستم دل من بسیار است مراد بنده کرده اید و بغیر از محبت او
کنایه در خود نمی آیم و من شیفته محبت دوستی ام که اندر گاه ادبی فرمائی نمونما
کرد پس آنچه صلاح من انگار شده اید فساد منست و آنچه فساد من سید اید صلاح
منست و شخصی که خداوند خود را دوست دارد از او ارضی باشد بر دل منست

در ماه رمضان سال دو صد و هشت هجری بوده و چون بر حمت حق بودند
 زوج ایشان اسحق بن جعفر خواستند که بدیند بر نذ اهل مصر در عزت نمودند
 که مرقد ایشان همین جا باشد قبول نموده و بموضعی که بامین قاهره مصر
 است و آنرا درب سباع گویند دفن کردند حضرت فاطمه پیشاپوش
 رحمها الله از قدما می نسا و حزان و کبار عارفان بوده اند مجاور
 مکه معظمه گشتند و کاهی بنیارت بیت المقدس میرفتند حضرت شیخ یارین
 بطامی قدس الله سره بر ایشان ثنا گفته اند و فرموده اند در عمر خود
 یک مرد و یک زن دیده ام آن زن فاطمه پیشاپوش است از هیچ مقام
 خیر نکرده که آن خبر او را عیان بخوده یکی از شاخ ذوالنون مصری را دیدند
 و پرسید که چرا بزرگتر دیدی از این نظایفه فرمودند زنی بود در مکه او را فاطمه
 پیشاپوش می گفتند در فهم معانی قرآن مجید سخنان می گفت که مرعوب
 گویند روزی برای حضرت شیخ ذوالنون چربی در ستاوند شیخ قبول کردند
 و گفته اند نسوان گرفتن بدلت و نقصان است ایشان گفته هیچ صوفی در
 دنیا بزرگتر از آن نیست که سب در میان نه چند وفات ایشان در سال
 دو صد و هشت و سه هجری بوده است حضرت کتفه رحمها الله

در ماه رمضان سال دو صد و هشت هجری بوده و چون بر حمت حق بودند زوج ایشان اسحق بن جعفر خواستند که بدیند بر نذ اهل مصر در عزت نمودند که مرقد ایشان همین جا باشد قبول نموده و بموضعی که بامین قاهره مصر است و آنرا درب سباع گویند دفن کردند حضرت فاطمه پیشاپوش رحمها الله از قدما می نسا و حزان و کبار عارفان بوده اند مجاور مکه معظمه گشتند و کاهی بنیارت بیت المقدس میرفتند حضرت شیخ یارین بطامی قدس الله سره بر ایشان ثنا گفته اند و فرموده اند در عمر خود یک مرد و یک زن دیده ام آن زن فاطمه پیشاپوش است از هیچ مقام خیر نکرده که آن خبر او را عیان بخوده یکی از شاخ ذوالنون مصری را دیدند و پرسید که چرا بزرگتر دیدی از این نظایفه فرمودند زنی بود در مکه او را فاطمه پیشاپوش می گفتند در فهم معانی قرآن مجید سخنان می گفت که مرعوب گویند روزی برای حضرت شیخ ذوالنون چربی در ستاوند شیخ قبول کردند و گفته اند نسوان گرفتن بدلت و نقصان است ایشان گفته هیچ صوفی در دنیا بزرگتر از آن نیست که سب در میان نه چند وفات ایشان در سال دو صد و هشت و سه هجری بوده است حضرت کتفه رحمها الله

دنی خوابد و میگذارد که ما خواب کنیم فکر و کردیه بسیار میکند تمام بضاعت
 این است و تمام مال خود که پست هزار درم باشد جزیده ام طامید داشتم
 که مثل آن بود کم از جهت کمالی که در هر خود دارد گفتم صفت بود حیت گفتم
 مطرب است گفتم چند گاه است که باین حال مبتلا است گفتم یک سال گفتم
 ابتدای این اثوب چه بود گفتم عود در کنار داشت و باین ابیات سرود سینود
 که حاصل این است سو کند بجن تو که نشکتم عهدی که با تو دویم دمکد نکره انم دست
 بعد از آنکه صفا یافته پر شده اطراف دل من از وجد پس چگونه تسلی دهم در کن
 سازم آن دل را پس ای آنکسی که مرا صاحبی نیست بغیر از خود تو نگذاشته
 در مردم به بندگی بعد از آن برخاست و عود بشکست و بگریه و آه تصور کردم که
 بحجت کسی مبتلا است و ظاهر شد که چنین نیست از تحفه پرسیدم حال چنین
 با دل بریان دیده گریان می چند بر خواند که معنی این است خطاب کرد در حق
 از دل من دو عطر من بر زبان من بود نزدیک شدم با و بعد از دیری و مخصوص
 گردانید مرا الله تعالی و برگزید مرا و اجابت کردم و فنی که خوانده شد هم یک
 گویان از روی خویش مرا آنکسی را که مرا خوانده بعد از آن صاحب تحفه را
 گفتم که بهای او بر زنده منت در یادت میدهم فریاد بر آورد گفتم تو مرد درویش

در ماه رمضان سال دو صد و هشت هجری بوده و چون بر حمت حق پوستانند
 زوج ایشان اسحق بن جعفر خواستند که بدیند بر نذ اهل مصر در عزت نمودند
 که مرقد ایشان همین جا باشد قبول نموده و بموضعی که بامین قاهره مصر
 است و آنرا درب سباع گویند دفن کردند حضرت فاطمه پیشاپوش
 رحمها الله از قدما می نسا و حرسان و کبار عارفان بوده اند مجاور
 مکه معظمه گشتند و کاهی بنیارت بیت المقدس میرفتند حضرت شیخ یارین
 بطامی قدس الله سره بر ایشان ثنا گفته اند و فرموده اند در عمر خود
 یک مرد و یک زن دیده ام آن زن فاطمه پیشاپوش است از هیچ مقام
 خیر نگردم که آن خبر ادر اعیان بخوده یکی از شیخ ذوالنون مصری را دیدند
 و پرسید که گرا بزرگتر دیدی از این نظایفه فرمودند زنی بود در مکه ادر فاطمه
 پیشاپوش بیکهفتند در فهم معانی قرآن مجید سخنان بیکهفت که مرعوب
 گویند روزی برای حضرت شیخ ذوالنون چربی در ستاوند شیخ قبول کردند
 و گفته اند نسوان گرفتن بدلت و نقصان است ایشان گفته هیچ صوفی در
 دنیا بزرگتر از ان نیست که سب در میان نه چند وفات ایشان در سال
 دو صد و بیست و سه هجری بوده است حضرت کتفه رحمها الله

در ماه رمضان سال دو صد و هشت هجری بوده و چون بر حمت حق پوستانند

سود گفت بخوابم گفتم مثل قیمت سود گفت ای سهری الرحمه دنیا زمین
 دبی قبول نکند تخفیف ازادیت در راه خدا گفتم قصه چیست گفت ای استاد
 دوش بر اسب سز نش کردند ترا گواه میگیرم که از همه مال خود بیرون آیدم و
 در خدایتجا کریم اوی این سنی کردم او نیز میگفت گفتم چرا میگویی
 گفت گوینا خدایتجا با آنچه را خواند بان از من راضی نیست ترا گواه میگیرم
 همه مال خود را در راه خدا نیالی صدقه کردم گفتم سبحان الله چه بزرگت
 برکت تخفیف بر همه بعد از آن تخفیف بر خاییت و جاهای گذرنت بیرون کرد
 و پلاسی پوشیده بیرون رفت دیگر گفتم خدا ایتحالی ترا ثانی
 داد که بر از بر چیست بیته چند خواند که معنی آن اینست میگردم از دلجوی
 کریم میگفتم از دزدان سوگند بچی او که اوست خونت من همیشه ام پیش او تا
 برساند مرا و مخطوط گرداند بجزیکه امیدوارم از بعد از آن بیرون آیدم و چند
 تخفیف جستم یافتیم برت غنیمت کعبه کردیم احمد سنی در راه بگردم و من حساب
 تخفیف بگو سطره رسیدیم در وقت طواف آواز مجروحی شنیدیم که این ایات
 بخواند که معنی آن اینست در دست خدا در دنیا چارست و در از دست چارست
 او پس اوی بلو در دودست نوشتا بنده دست خود را جام محبت خود

در ماه رمضان سال دو صد و هشت هجری بوده و چون بر حمت حق بودند
 زوج ایشان اسحق بن جعفر خواستند که بدیند بر نذ اهل مصر در عزت نمودند
 که مرقد ایشان همین جا باشد قبول نموده و بموضعى که بامین قاهره مصر
 است و آنرا درب سباع گویند دفن کردند حضرت فاطمه پوریه
 رحمها الله از قدماى سائر احرسان و کبار عارفان بوده اند مجاور
 مکه معظمه گشتند و کاهى بنیارت بیت المقدس میرفتند حضرت شیخ با این
 بطامى قدس الله سره برایشان ثنا گفته اند و فرموده اند در عمر خود
 یک مرد و یک زن دیده ام آن بدن فاطمه میا پوریه است از هیچ مقام
 خیر نکردم که آن خبر ادر اعیان بخوده یکی از شیخ ذوالنون مصرى را دیدند
 و پرسید که گرا بزرگتر دیدی از این نظایفه فرمودند زنی بود در مکه ادر فاطمه
 میا پوریه میگفتند در فهم معانی قرآن مجید سخنان میگفت که مرعوب
 گویند روزی برای حضرت شیخ ذوالنون چهری در ستاوند شیخ قبول کردند
 و گفته اند نسوان گرفتن بدلت و نقصان است ایشان گفته هیچ صوفی در
 دنیا بزرگتر از ان نیست که سب در میان نه چند وفات ایشان در سال
 دو صد و بیست و سه هجری بوده است حضرت کفنه رحمها الله

در ماه رمضان سال دو صد و هشت هجری بوده و چون بر حمت حق بودند
 زوج ایشان اسحق بن جعفر خواستند که بدیند بر نذ اهل مصر در عزت نمودند
 که مرقد ایشان همین جا باشد قبول نموده و بموضعى که بامین قاهره مصر
 است و آنرا درب سباع گویند دفن کردند حضرت فاطمه پوریه
 رحمها الله از قدماى سائر احرسان و کبار عارفان بوده اند مجاور
 مکه معظمه گشتند و کاهى بنیارت بیت المقدس میرفتند حضرت شیخ با این
 بطامى قدس الله سره برایشان ثنا گفته اند و فرموده اند در عمر خود
 یک مرد و یک زن دیده ام آن بدن فاطمه میا پوریه است از هیچ مقام
 خیر نکردم که آن خبر ادر اعیان بخوده یکی از شیخ ذوالنون مصرى را دیدند
 و پرسید که گرا بزرگتر دیدی از این نظایفه فرمودند زنی بود در مکه ادر فاطمه
 میا پوریه میگفتند در فهم معانی قرآن مجید سخنان میگفت که مرعوب
 گویند روزی برای حضرت شیخ ذوالنون چهری در ستاوند شیخ قبول کردند
 و گفته اند نسوان گرفتن بدلت و نقصان است ایشان گفته هیچ صوفی در
 دنیا بزرگتر از ان نیست که سب در میان نه چند وفات ایشان در سال
 دو صد و بیست و سه هجری بوده است حضرت کفنه رحمها الله

هشتاد و نه سال بود و قبر نزدیک قبر والد ایشان حضرت ام
 محمد رحمهما الله تعالی داله ما جده شیخ ابی عبد الله خفیف
 قدس الله سره از کبرای عبادات قانات بوده اند و ایشان از اشراف
 و سکا شفات بسیار است همراه پسر خود از راه بحر بسفر مجامعه فتند گویند
 که شیخ ابو عبد الله در گذشته اجیز رمضان احوالی نب میکردند تا شب قدر
 در یابند بام بر آمده نماز میکردند و داله ایشان ام محمد در درون می نشستند
 بودند ناگاه الوارث قدر بر ایشان ظاهر شدن گرفت آواز دادند که
 ای محمد ای سرزند آنچه تو از ما طلبی اینجا است شیخ فرود آمدند و آن الوارث
 دیدند و در قدم داله خود افتادند شیخ می سرسودند از الوقت قدر داله
 خود دانستم حضرت امته الواحد رحمهما الله نام ایشان
 سین و نام پدر حسین بن اسمعیل حاکمی است هم علم ذات و حدیث فقه
 و فرائض و هم حساب و نحو را خوب میدانستند و صدقه بسیار میدادند
 وفات ایشان در ماه رمضان سال صد و هفتاد و هفت هجری
 بودت عمر آنان شان چهاراد بود حضرت امته اسلام نام پدر
 ایشان قاضی ابوبکر بن کلان بن جعفر است مشهور محمد بن اسمعیل

در ماه رمضان سال دو صد و هشت هجری بوده و چون بر حمت حق بودند
زوج ایشان اسحق بن جعفر خواستند که بدیند بر نذ اهل مصر در عزت نمودند
که مرقد ایشان همین جا باشد قبول نموده و بموضعی که بامین قاهره مصر
است و آنرا درب سباع گویند دفن کردند حضرت فاطمه پیشاپوش
رحمها الله از قدما می نسا و حزان و کبار عارفان بوده اند مجاور
که منظم گشتند و کاهی بنیارت بیت المقدس میرفتند حضرت شیخ با این
بطلامی قدس الله سره بر ایشان ثنا گفته اند و فرموده اند در عمر خود
یک مرد و یک زن دیده ام آن زن فاطمه پیشاپوش است از هیچ مقام
خبر نکردم که آن خبر ادر اعیان بخوده یکی از شیخ ذوالنون مصری را دیدند
و پرسید که گرا بزرگتر دیدی از این نظایفه فرمودند زنی بود در مکه ادر فاطمه
میشاپوشه میگفتند در فهم معانی قرآن مجید سخنان میگفت که مرعوب
گویند روزی برای حضرت شیخ ذوالنون چربی در ستاوند شیخ قبول کردند
و گفته اند نسوان گرفتن بدلت و نقصان است ایشان گفته هیچ صوفی در
دنیا بزرگتر از آن نیست که سب در میان نه چند وفات ایشان در سال
دو صد و بیست و سه هجری بوده است حضرت کتفه رحمها الله

در ماه رمضان سال دو صد و هشت هجری بوده و چون بر حمت حق بودند

که با او مشا و عمارات صالحات و عمده حضرت قطب ربانی محبوب جهانی
 عارف اثنی عشری شیخ عبدالقادر جیلانی اندر منی الهی عینا گویند یکبار در جیلانی
 حنک سال شد مردم بجهت طلب باران بیرون رفته باران نیاید
 همه بجزنت ام محمد آمدند و در عزت دعای نزول باران نمودند ایشان
 سخن خانه خود را رفتند و گفتند خداوند ما من جاروب کردم و تو آب
 پاش در میان نمودی باران در گرفت و چندین بارید که کوی همه
 شکها کشاوند حضرت ام محمد رحمها الله نام پدر ایشان محمد
 بن علی بن عبدالله است با این سمون صحبت داشته اند و در صدق و
 صلاح و بند و وزع بلی نظر بوده اند و لادت ایشان در سال صد و
 هفتاد و چهار هجری و وفات در سال چهار صد و شصت بود و مدت عمر
 ششاد و شش سال و تبر ایشان نزدیک قبر این سمون است حضرت
 کریمیه هر روز به نام پدر ایشان احمد بن محمد بن ابی هاشم پیغمبر
 ظاهری و باطنی را جمع کرده بودند و حدیث و رس می گفتند و وفات
 ایشان در سال چهار صد و شصت و شصت هجری بوده حضرت
 ظاهر و باطن رحمها الله تعالی نام پدر ایشان حسین بن حسن

در ماه رمضان سال دو صد و هشت هجری بوده و چون بر حمت حق بودند
زوج ایشان اسحق بن جعفر خواستند که بدیند بر نذ اهل مصر در عزت نمودند
که مرقد ایشان همین جا باشد قبول نمودند و بموضعی که بامین قاهره مصر
است و آنرا درب سباع گویند دفن کردند حضرت فاطمه پیشاپوش
رحمها الله از قدما می نسا و حزان و کبار عارفان بوده اند مجاور
مکه معظمه گشتند و کاهی بنیارت بیت المقدس میرفتند حضرت شیخ یارین
بطامی قدس الله سره بر ایشان ثنا گفته اند و فرموده اند در عمر خود
یک مرد و یک زن دیده ام آن زن فاطمه پیشاپوش است از هیچ مقام
خبر نکردم که آن خبر ادر اعیان بخوده یکی از شیخ ذوالنون مصری را دیدند
و پرسید که گرا بزرگتر دیدی از این نظایفه فرمودند زنی بود در مکه ادر فاطمه
میشاپوشه میگفتند در فهم معانی قرآن مجید سخنان میگفت که مرعوب
گویند روزی برای حضرت شیخ ذوالنون چربی در ستاوند شیخ قبول کردند
و گفته اند نسوان گرفتن بدلت و نقصان است ایشان گفته هیچ صوفی در
دنیا بزرگتر از آن نیست که سب در میان نه چند وفات ایشان در سال
دو صد و بیست و سه هجری بوده است حضرت کتفه رحمها الله

در ماه رمضان سال دو صد و هشت هجری بوده و چون بر حمت حق بودند
زوج ایشان اسحق بن جعفر خواستند که بدیند بر نذ اهل مصر در عزت نمودند
که مرقد ایشان همین جا باشد قبول نمودند و بموضعی که بامین قاهره مصر
است و آنرا درب سباع گویند دفن کردند حضرت فاطمه پیشاپوش
رحمها الله از قدما می نسا و حزان و کبار عارفان بوده اند مجاور
مکه معظمه گشتند و کاهی بنیارت بیت المقدس میرفتند حضرت شیخ یارین
بطامی قدس الله سره بر ایشان ثنا گفته اند و فرموده اند در عمر خود
یک مرد و یک زن دیده ام آن زن فاطمه پیشاپوش است از هیچ مقام
خبر نکردم که آن خبر ادر اعیان بخوده یکی از شیخ ذوالنون مصری را دیدند
و پرسید که گرا بزرگتر دیدی از این نظایفه فرمودند زنی بود در مکه ادر فاطمه
میشاپوشه میگفتند در فهم معانی قرآن مجید سخنان میگفت که مرعوب
گویند روزی برای حضرت شیخ ذوالنون چربی در ستاوند شیخ قبول کردند
و گفته اند نسوان گرفتن بدلت و نقصان است ایشان گفته هیچ صوفی در
دنیا بزرگتر از آن نیست که سب در میان نه چند وفات ایشان در سال
دو صد و بیست و سه هجری بوده است حضرت کتفه رحمها الله

آنکه از دست سال هیچ نخورده و هیچ بیاض نمانده و حضرت سید
از حسن جمالی حسن الله شکره در لغات الانس نوشته اند که حضرت
سید ابوسعید البدری قدس الله تعالی روحه فرموده اند که در مرد پیره زنی بود
که او را بیک می گفتند نزد من آمد و گفت ای ابوسعید بظلم آمده ام بگویم
بکوی گفت مردم دعا میکنند که ما را یک نفس بیاورد که از سی سال است
که میگویم که ما یک طرفه العین بمن بازگردد تا بهیم که من کیم با من خودستم
هنوز اتفاق نیفتاده است حضرت بی بی جمال خاتون نام
پدر ایشان قاضی سائده است خواهر حضرت میان میرانه که در
ایشان در ذکر سلسله علیه قادریه مذکور شده بی بی جمال خاتون
از کارها و عارفات قائمات اند و در ترک و تحریک راجحه وقت
طریقه شغل ^{از} بجمده خود و از برادر بزرگوار دارند و کرامات بسیار
از ایشان بظهور رسیده و میرسد چنانچه وقتی قریب بد من گندم
در ظرف بسته مبارک خود انداخته بودند در هر روز ازین گندم بیرون
صرف و ابستان و فقرا میروند و گندم بجای خود بود و تا یک سال کفایت
کند گویند روزی با بی بجای ایشان آمدند و وقت ایشان خوش بود

در ماه رمضان سال دو صد و هشت هجری بوده و چون بر حمت حق بودند
زوج ایشان اسحق بن جعفر خواستند که بدیند بر نذ اهل مصر در عزت نمودند
که مرقد ایشان همین جا باشد قبول نموده و بموضعی که بامین قاهره مصر
است و آنرا درب سباع گویند دفن کردند حضرت فاطمه پیشاپوش
رحمها الله از قدما می نسا و حرسان و کبار عارفان بوده اند مجاور
مکه معظمه گشتند و کاهی بنیارت بیت المقدس میرفتند حضرت شیخ یارین
بطامی قدس الله سره بر ایشان ثنا گفته اند و فرموده اند در عمر خود
یک مرد و یک زن دیده ام آن زن فاطمه پیشاپوش است از هیچ مقام
خبر نکردم که آن خبر ادر اعیان بخوده یکی از شیخ ذوالنون مصری را دیدند
و پرسید که گرا بزرگتر دیدی از این نظایفه فرمودند زنی بود در مکه ادر فاطمه
میشاپوشه سیکهتند در فهم معانی قران مجید سخنان سیکهت که مرعجب
گویند روزی برای حضرت شیخ ذوالنون چربی در ستاوند شیخ قبول کردند
و گفته اند نسوان گرفتن بدلت و نقصان است ایشان گفته هیچ صوفی در
دنیا بزرگتر از ان نیست که سب در میان نه چند وفات ایشان در سال
دو صد و بیست و سه هجری بوده است حضرت کتفه رحمها الله

در ماه رمضان سال دو صد و هشت هجری بوده و چون بر حمت حق بودند

از چه بیات این کتابت بر است است و در عبارت آرائی
مفید شده و فارسی ساده عام فهم نوشته لیکن بعضی جا اقتدا
بعبات نفحات الیانس قطب الایاد و القیامه اسماء و بحور شید
ملک ایقان حضرت مولانا می و الملت والیدین عبدالرحمن جامی
قدس سرده استامی که کما ان فصاحت و متانت در دویش از
اسرار نور میدند کرده در بار و نزه خود را نیز ترک ساخته
اگر چه میخواست که بعضی از سخنان خوش و احوال و خوارق مشایخی
که بحال و قید حیات اند و این فقیر خود ایشان را نمیدانست نموده
و کرامت از ایشان مشابه کرده دخل این کتاب سازد
لیکن چون وقت تقاضا نیل در نوشت و بهین سبب سخنان
عالی و نکته دار قیامی اکابر سلف را که عام نبود نیز داخل حدت

در ماه رمضان سال دو صد و هشت هجری بوده و چون بر حمت حق بودند
زوج ایشان اسحق بن جعفر خواستند که بدیند بر نذ اهل مصر در عزت نمودند
که مرقد ایشان همین جا باشد قبول نموده و بموضعی که بامین قاهره مصر
است و آنرا درب سباع گویند دفن کردند حضرت فاطمه پیشاپوش
رحمها الله از قدما می نسا و حزان و کبار عارفان بوده اند مجاور
که منظم گشتند و کاهی بنیارت بیت المقدس میرفتند حضرت شیخ با این
بطامی قدس الله سره بر ایشان ثنا گفته اند و فرموده اند در عمر خود
یک مرد و یک زن دیده ام آن زن فاطمه پیشاپوش است از هیچ مقام
خبر نکردم که آن خبر ادر اعیان بخوده یکی از شیخ ذوالنون مصری را دیدند
و پرسید که گرا بزرگتر دیدی از این نظایفه فرمودند زنی بود در مکه ادر فاطمه
میشاپوشه میگفتند در فهم معانی قرآن مجید سخنان میگفت که مرعوب
گویند روزی برای حضرت شیخ ذوالنون چربی در ستاوند شیخ قبول کردند
و گفته اند نسوان گرفتن بدلت و نقصان است ایشان گفته هیچ صوفی در
دنیا بزرگتر از آن نیست که سب در میان نه چند وفات ایشان در سال
دو صد و هشت و سه هجری بوده است حضرت کتفه رحمها الله

در ماه رمضان سال دو صد و هشت هجری بوده و چون بر حمت حق بودند

در ماه رمضان سال دو صد و هشت هجری بوده و چون بر حمت حق بودند
زوج ایشان اسحق بن جعفر خواستند که بدیند بر نذ اهل مصر در عزت نمودند
که مرقد ایشان همین جا باشد قبول نمودند و بموضعی که بامین قاهره مصر
است و آنرا درب سباع گویند دفن کردند حضرت فاطمه پیشاپوش
رحمها الله از قدما می نسا و حزان و کبار عارفان بوده اند مجاور
مکه معظمه گشتند و کاهی بنیارت بیت المقدس میرفتند حضرت شیخ یارین
بطامی قدس الله سره بر ایشان ثنا گفته اند و فرموده اند در عمر خود
یک مرد و یک زن دیده ام آن زن فاطمه پیشاپوش است از هیچ مقام
خبر نکردم که آن خبر ادر اعیان بخوده یکی از شیخ ذوالنون مصری را دیدند
و پرسید که گرا بزرگتر دیدی از این نظایفه فرمودند زنی بود در مکه ادر فاطمه
میشاپوشه میگفتند در فهم معانی قرآن مجید سخنان میگفت که مرعجب
گویند روزی برای حضرت شیخ ذوالنون چربی در ستاوند شیخ قبول کردند
و گفته اند نسوان گرفتن بدلت و نقصان است ایشان گفته هیچ صوفی در
دنیا بزرگتر از آن نیست که سب در میان نه چند وفات ایشان در سال
دو صد و بیست و سه هجری بوده است حضرت کتفه رحمها الله

در ماه رمضان سال دو صد و هشت هجری بوده و چون بر حمت حق بودند

در ماه رمضان سال دو صد و هشت هجری بوده و چون بر حمت حق بودند
زوج ایشان اسحق بن جعفر خواستند که بدیند بر نذ اهل مصر در عزت نمودند
که مرقد ایشان همین جا باشد قبول نمودند و بموضعی که بامین قاهره مصر
است و آنرا درب سباع گویند دفن کردند حضرت فاطمه پیشاپوش
رحمها الله از قدما می نسا و حزان و کبار عارفان بوده اند مجاور
مکه معظمه گشتند و کاهی بنیارت بیت المقدس میرفتند حضرت شیخ یارین
بطامی قدس الله سره بر ایشان ثنا گفته اند و فرموده اند در عمر خود
یک مرد و یک زن دیده ام آن زن فاطمه پیشاپوش است از هیچ مقام
خبر نکردم که آن خبر ادر اعیان بخوده یکی از شیخ ذوالنون مصری را دیدند
و پرسید که گرا بزرگتر دیدی از این نظایفه فرمودند زنی بود در مکه ادر فاطمه
میشاپوشه میگفتند در فهم معانی قرآن مجید سخنان میگفت که مرعوب
گویند روزی برای حضرت شیخ ذوالنون چربی در ستاوند شیخ قبول کردند
و گفته اند نسوان گرفتن بدلت و نقصان است ایشان گفته هیچ صوفی در
دنیا بزرگتر از آن نیست که سب در میان نه چند وفات ایشان در سال
دو صد و بیست و سه هجری بوده است حضرت کتفه رحمها الله

در ماه رمضان سال دو صد و هشت هجری بوده و چون بر حمت حق بودند

در ماه رمضان سیال دو صد و هشت هجری بوده و چون بر حمت حق بستند
 زوج ایشان اسحق بن جعفر خواستند که بدیند بر نذ اهل مصر در حوزت نمودند
 که مرقد ایشان همین جا باشد قبول نمودند و بموضعی که بامین قاهره و مصر
 است و آنرا درب سباع گویند دفن کردند حضرت فاطمه پیشا پور
 رحمها الله از قدما می سنار حزان و کبار عارفان بوده اند مجاور
 مکه منکره گشتند و کاهی بنیاد بیت المقدس میرفتند حضرت شیخ یار
 بطامی قدس الله سره بر ایشان ثنا گفته اند و فرموده اند در عمر خود
 یک مرد و یک زن دیده ام آن زن فاطمه پیشا پوریه است از هیچ مقام
 خبر نکردم که آن خبر او را عیان بوزد یکی از مشایخ ذوالنون مصری را دیدند
 و پرسید که کرا بزرگتر دیدی از این نظایفه فرمودند زنی بود در مکه او را فاطمه
 پیشا پوریه می گفتند و در فم معانی قرآن مجید سخنان می گفت که هر عجب
 گویند روزی برای حضرت شیخ ذوالنون چیزی در ستاوند شیخ قبول نکردند
 و گفته اند نسوان گرفتن بدت و نقصان است ایشان گفته هیچ صوفی در
 دنیا بزرگتر از آن نیست که کسب در میان نه چند دفعات ایشان در سال
 دو صد و بیست و سه هجری بوده است حضرت کتفه رحمها الله

The Asiatic Society

1 Park Street Calcutta-700 018

Postage to be returned to the District Stationer

Name

Address

76/1

7 MAR 1897

76/1